

DE STER

96E JAARGANG

NUMMER 7

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JULI 1996

Gary E. Smith, Christus' weeklacht over Jeruzalem

'Jeruzalem, Jeruzalem (...) hoe dikwijls heb ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergaderen, en gij hebt niet gewild' (Matteüs 23:37).

Verslag van de 166e aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*Toespraken en verloop van de conferentie die op 6 en 7 april 1996
is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)*

In het inwijdingsgebed van de Kirtland-tempel, zo zei president Gordon B. Hinckley in zijn slotwoord aan het eind van de algemene aprilconferentie van de kerk, 'pleitte de profeet Joseph Smith met de volgende woorden bij de Heer: "Gedenk uw ganse kerk, o Here (...) opdat uw kerk uit de wildernis der duisternis tevoorschijn moge komen, en schoon als de maan moge schijnen, en helder als de zon, en schrikkelijk als een leger met banieren" (LV 109:72-73).

'Wij zijn getuige van het antwoord op dat opmerkelijke pleidooi. De kerk wordt hier en in het buitenland steeds meer gezien zoals zij werkelijk is. (...) We gaan voorwaarts, marcherend als een leger met banieren, beschilderd met de oneindige waarheid. Wij strijden voor waarheid en goedheid. Overal waar wij gaan, zien wij grote vitaliteit in dit werk. Overal waar het wordt georganiseerd, is enthousiasme. Het is het werk van de Verlosser. Het is het evangelie van goed nieuws. Het is iets waarover we blij en opgetogen moeten zijn', zo zei president Hinckley.

Eerder die dag in de zondagmorgenbijeenkomst sprak president Hinckley over hetzelfde thema: 'Ik ben dankbaar voor ieder lid van de kerk dat gelovig en getrouw is. We staan samen voor dit werk, als

Het Christusbeeld in het bezoekerscentrum noord op Temple Square.

heiligen der laatste dagen, verbonden door onze liefde voor onze Meester, die de Zoon van God is, de Verlosser van de wereld. Wij zijn een verbondsvolk dat zijn heilige naam op zich heeft genomen.'

De bijeenkomsten van de tweedaagse algemene conferentie werden behalve door president Hinckley ook geleid door zijn twee raadgevers in het Eerste Presidium, president Thomas S. Monson, eerste raadgever, en president James E. Faust, tweede raadgever.

In de zaterdagmiddagbijeenkomst werden belangrijke bestuurlijke aangelegenheden van de kerk afgehandeld. Zo werden er vier broeders gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: ouderling Merrill J. Bateman, die al in november 1995 was geroepen, na ontheven te zijn als preside-

rende bisschop en benoemd te zijn als president van de Brigham Young University; de ouderlingen Dallas N. Archibald en Dieter F. Uchtdorf, beiden uit het Tweede Quorum der Zeventig; en een nieuwe algemeen autoriteit, ouderling Bruce C. Hafen, uit Orem (Utah). Bovendien werden er acht nieuwe algemene autoriteiten gesteund als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: de ouderlingen L. Edward Brown uit Pocatello (Idaho), Sheldon F. Child uit Salt Lake City, Quentin L. Cook uit Hillsborough (Californië), William Rolfe Kerr uit Provo (Utah), Dennis E. Simmons uit Las Vegas (Nevada), Jerald L. Taylor uit Colonia Dublan (Mexico), Francisco J. Viñas uit Madrid en Richard B. Wirthlin uit Salt Lake City.

President Hinckley heeft tijdens de conferentie bekendgemaakt dat de autoriteiten hun goedkeuring hebben gehecht aan de bouw van 'een gewijde vergaderplaats' op het blok dat grenst aan de noordzijde van Temple Square 'waarin drie tot vier keer zoveel mensen kunnen' als in de Tabernakel.

De kerknits die geen beelden hebben ontvangen van de conferentiebijeenkomsten zullen videobanden van de conferentie ontvangen.

De redactie.

DE STER

Juli 1996 96e jaargang Nummer 7

Officiële Nederlandsestalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Carlson B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Jack H. Coasland

Adviseurs: Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur De Kinderster: DeAnne Walker
Revisor: Maryann Martindale
Assistant publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Sharrl Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3404 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-604-0260
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratie: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3404 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-603-3804

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1996 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Nederland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Spaans, Smeets, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 9,00 per year. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnementenprijs

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

96987 120

Dutch

Onderstaand vindt u de belangrijkste onderwerpen die in deze conferentie zijn behandeld.

(Het nummer verwijst naar de bladzijde waarop de toespraak, waarin het onderwerp besproken wordt, begint.)

Aäronisch priesterschap, 33, 36, 38, 41, 44
Afvul, 4
Avondmaal, het laatste, 54
Avondmaal, 8, 17, 33, 54
Bekering, 69
Creativiteit, 24
Dienstbetoon, 51, 61
Discipelschap, 69
Dood, 61
Doop, 86
Eeuwig leven, 30, 33, 56, 75
Evangelië, 12, 28
Gebed, 14
Geboden, 14, 30, 33, 51, 73
Gehoorzaamheid, 17, 30, 71
Gelooft, 14, 24, 28, 30, 85
Getuigenis, 38, 58, 61
Gezag, 14
Gezin, 58, 73, 75, 85
God, 10, 14, 80, 86
Heilige Geest, 8, 17, 61, 75
Jezus Christus, 8, 10, 17, 22, 24, 30, 51, 54, 58, 61, 64, 73, 77
Jongeren, 61, 75
Kerkgebouw, 61
Kerkgeschiedenis, 4, 14, 22, 54
Keuzen, 14, 86
Keuzevrijheid, 24, 71
Kinderen, 24, 58, 64, 73
Kritiek, 4, 64, 77

Kuisheid, 54
Liefde, 38, 51, 64, 75
Onderwijs, 41
Pasen, 30, 51, 58, 61
Rechtschapheid, 75, 80
Sabbat, 10
Schriftstudie, 24, 30, 38, 75
Smith, Joseph, 66
Tempelwerk, 24
Toezeggingen, 26, 64, 69
Verbonden, 10, 14, 33, 54
Verzoening, 12, 28, 30, 33, 54, 56, 61
Vriendschap, 36
Wiend van wijsheid, 17
Zedelijkheid, 56
Zendingswerk, 38

De sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde:

Asay, Carlos E., 56
Ballard, M. Russell, 75
Beckham, Janette Hales, 79
Boyer, Kirstin, 83
Craven, Rulon G., 71
Eyring, Henry B., 58
Faust, James E., 4, 20, 38
Haight, David B., 22
Hales, Robert D., 33
Hansen, W. Eugene, 36
Hinckley, Gordon B., 44, 61, 77, 86
Holland, Jeffrey R., 28
Howard, F. Burton, 26
Lawrence, W. Mack, 69
Maxwell, Neal A., 64
McMullin, Keith B., 8
Monson, Thomas S., 41, 51
Nelson, Russell M., 14
Oaks, Dallin H., 66
Okazaki, Chieko N., 12
Packer, Boyd K., 17
Parkin, Bonnie D., 85
Pearce, Virginia H., 80
Perry, L. Tom, 54
Prescott, Anne, 84
Rose, Anne Marie, 82
Scott, Richard G., 24
Tingey, Earl C., 10
Warner, Susan L., 73
Wirthlin, Joseph B., 30

MUZIEK TIJDENS DE ALGEMENE CONFERENTIE

Zaterdagmorgenbijeenkomst, 6 april 1996

Muziek door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met organiste Linda S. Margetts.

Zaterdagmiddagbijeenkomst, 6 april 1996

Muziek door een gecombineerd koor van studenten van Rickles College, onder leiding van Kevin Brower en Richard Robinson, met organiste Bonnie Goodliffe.

Priesterschapsbijeenkomst, 6 april 1996

Muziek door een gecombineerd koor van mannelijke studenten van de Brigham Young University, onder leiding van Mack J. Wilberg en Ronald J. Staheli, met organist Clay Christiansen.

Zondagmorgenbijeenkomst, 7 april 1996

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerald D. Ottley en Craig Jessop, met organist John Longhurst.

Zondagmiddagbijeenkomst, 7 april 1996

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerald D. Ottley en Craig Jessop, met organist Richard Elliot.

DE STER

JULI 1996

- 1 Verslag van de 166e algemene aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 6 en 7 april 1996

Zaterdagmorgenbijeekomst

- 4 De profetische stem, *president James E. Faust*
- 8 U kunt het weten, *bisschop Keith B. McMullin*
- 10 De sabbat en 's zondags winkelen, *ouderling Earl C. Tingey*
- 12 Mandjes en potten, *Chieko N. Okazaki*
- 14 'Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben', *ouderling Russell M. Nelson*
- 17 Het woord van wijsheid: het beginsel en de beloften, *president Boyd K. Packer*

Zaterdagmiddagbijeekomst

- 20 De steunverlening aan kerkfunctionarissen, *president James E. Faust*
- 21 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, *Ted E. Davis*
- 21 Statistisch rapport 1995, *F. Michael Watson*
- 22 Dit werk is waar, *ouderling David B. Haight*
- 24 Vreugde in het leven vinden, *ouderling Richard G. Scott*
- 27 Toezeggingen, *ouderling F. Burton Howard*
- 28 Een handvol meel en een weinig olie, *ouderling Jeffrey R. Holland*
- 30 Het geloof van onze vaders, *ouderling Joseph B. Wirthlin*

Priesterschapsbijeekomst

- 33 'Indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden', *ouderling Robert D. Hales*
- 36 Geestelijke herders, *ouderling W. Eugene Hansen*
- 38 Wat mijn zoon moet weten voor hij op zending gaat, *president James E. Faust*
- 41 De plicht roept, *president Thomas S. Monson*
- 44 'Weest rein', *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeekomst

- 51 De weg van de Meester, *president Thomas S. Monson*
- 54 Het avondmaal des Heren, *ouderling L. Tom Perry*
- 56 Blijf op de juiste koers, *ouderling Carlos E. Asay*
- 58 Een nalatenschap van getuigenis, *ouderling Henry B. Eyring*
- 61 Deze heerlijke paasmorgen, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeekomst

- 64 Worden gelijk een kindeke, *ouderling Neal A. Maxwell*
- 66 Joseph, de man en de profeet, *ouderling Dallin H. Oaks*
- 69 Bekering en toewijding, *ouderling W. Mack Lawrence*
- 71 Verleiding, *ouderling Rulon G. Craven*
- 73 Gedenk dan, hoe gij ontvangen en gehoord hebt, *Susan L. Warner*
- 75 Ons vergasten aan de tafel van de Heer, *ouderling Russell M. Ballard*
- 77 'Gedenk (...) Uw kerk, o Here', *president Gordon B. Hinckley*

Algemene jongevrouwenbijeekomst

- 79 De levende profeten steunen, *presidente Janette Hales Beckham*
- 80 Luisteren met andere oren, *Virginia H. Pearce*
- 82 Beproevingen opgewekt tegemoettreden, *Anne Marie Rose*
- 83 Mijn gebeden werden verhoord, *Kirstin Boyer*
- 84 Hij heeft me een profeet gegeven, *Anne Prescott*
- 85 Een anker voor de eeuwigheid en voor deze tijd, *Bonnie D. Parkin*
- 86 Wees eerlijk en trouw, *president Gordon B. Hinckley*

- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de aprilconferentie voor de kinderen

- 90 Ze hebben tot ons gesproken
- 91 Kerknieuws

Fotografen: Jed Clark, Welden Andersen, Craig Dimond, John Luke, Maren Mecham, Matthew Reier, Tamra Hamblin, Don Thorpe, Bryant Livingston en Steve Schroeder.

OPNAMEN VAN DE CONFERENTIE

Ongeveer twee maanden na de conferentie zijn in alle Engelstalige distributiecentra audiocassettes verkrijgbaar met opnamen van de conferentiebijeekomsten. Videocassettes voor doven (met bijgevoegde gebarentaal) en audiocassettes met vertaalde opnamen voor visueel gehandicapten zijn verkrijgbaar bij Special Curriculum, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

HUISBEZOEK

In De Ster van januari en juli, waarin de conferentievorslagen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekboodschap voor. De huisbezoekers kiezen daarom in die maanden, na onder gebed de behoeften van de hun toegewezen zusters te hebben overwogen, als boodschap een conferentietoespraak van een lid van het Eerste Presidium.

De profetische stem

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Voortdurende openbaring en leiding voor de kerk worden verschaft door de president van de kerk, die de heiligen nooit zal misleiden.'

Geliefde broeders, zusters en vrienden, aan het begin van deze historische conferentie, ben ik ervan overtuigd dat wij hier het woord van de Heer zullen horen. Die goddelijke leiding heeft de aangelegenheden van de kerk vandaag precies honderdzesenzestig jaar bestuurd, sinds De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wettelijk werd georganiseerd op 6 april 1830. Wat er inmiddels, in die relatief korte tijd, is gebeurd, is een wonder. Ik weet nog dat ik als jongetje mijn oudoom, William Wetzel, heb horen vertellen hoe hij met de hele familie te voet over de vlakten van Amerika naar de Salt Lake Valley was gekomen. Zijn verhalen van worstelingen, offers en geloof maakten een onuitwisbare indruk op mijn prille ziel.

Toen het gezin van mijn overgrootvader in deze vallei aankwam, woonden de meeste leden van de kerk in een verzameling kleine, stoffige nederzettingen in het territorium Deseret. Velen hadden de oceaan getrotseerd om naar de Verenigde Staten te

komen. Vervolgens waren zij met wagens en handkarren door de zinderende hitte en intense kou van de Amerikaanse vlakten en bergketens getrokken om vrede te vinden en God te kunnen aanbidden.

De aanhangers van ons geloof waren in die tijd voor het merendeel een veracht, vervolgd en verdreven volk. Maar sindsdien hebben wij de vervulling gezien van de uitspraak van de Heer: 'Bij dit begin van het ontstaan en te voorschijn komen van Mijn kerk uit de wildernis – helder als de maan, en schoon als de zon (...)'¹ Zonder kennis van een aantal van de fundamentele profetische waarheden waarop de kerk is gegrond, kan niemand ten volle begrijpen hoe en waarom de kerk 'uit het verborgene'² is voortgekomen en tot bloei is gebracht.

Toen ik jaren geleden voor het eerst als algemeen autoriteit werd geroepen, ben ik naar president Hugh B. Brown toegegaan, toen lid van het Eerste Presidium, en ik vroeg hem, 'President Brown, welke raad heeft u voor een nieuwe, jonge, onervaren algemeen autoriteit?' Die wijze, eerbiedwaardige man gaf een eenvoudig en rechtstreeks antwoord: 'Houd je vast aan de algemene autoriteiten.' Wie zijn de algemene autoriteiten? De broeders die de sleutels dragen van het koninkrijk Gods op aarde. Het zijn het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, waarvan alle leden apostel en profeet zijn; de zeventig, die apostolisch gezag hebben ontvangen; en, wat stoffelijke zaken betreft, de president-bisschop.

De opkomst van de kerk van Palmyra naar Kirtland, van Kirtland naar Nauvoo, van Nauvoo naar het westen, en in meer dan 150 landen over de hele wereld, is te danken aan het feit dat het overgrote deel van de leden van de kerk steeds trouw bleef aan de algemene autoriteiten. Miljoenen mannen en vrouwen hebben Gods profeten gevolgd. Ik wil graag bijzondere eer bewij-

De Tabernakel tijdens een conferentiebijeenkomst.

zen aan al die trouwe vrouwen die sinds de herstelling hebben geluisterd naar de profetische stem van de kerk. Met hun verheven gaven en talenten zijn zij Gods werk op een uitermate belangrijke en onmisbare manier tot zegen geweest.

Zij die zich vasthielden aan de algemene autoriteiten, hadden een vast getuigenis dat Joseph Smith de profeet van God was die de kerk van Jezus Christus in onze tijd met goddelijk gezag opnieuw had gesticht. Zulk een vast geloof is het fundament van de loyaliteit die ten toon werd gespreid door het merendeel van de trouwe kerkleden die, door de hele geschiedenis van de kerk heen, het getuigenis hebben ontvangen van de realiteit van voortdurende openbaring. Die openbaring is succesvol ontvangen door ieder van de presidenten van de kerk, door hun raadgevers in het Eerste Presidium, en door het Quorum der Twaalf Apostelen, die fungeren in opdracht van de president.

De bedeling van goddelijke waarheid waarin wij nu leven zal, in weerwil van vorige bedelingen, niet door afvalligheid ten onder gaan, hetgeen de vervulling is van Daniëls profetie dat de God des hemels 'zijn koninkrijk zou oprichten dat nooit meer te gronde zou gaan' en 'op geen ander volk meer over zou gaan'.³ Ook president John Taylor getuigde daarvan toen hij zei: 'Eén ding is heel zeker, ja, uitermate zeker, en wel dat, wat de mensen ook denken, en hoe zij ook samenzweren en konkelen, dit koninkrijk nooit in handen van een ander volk zal worden gegeven. Het zal groeien en zich verbreiden en vermeerderen, en geen mens op aarde kan zijn vooruitgang tegenhouden'.⁴

Vanaf het begin hebben bepaalde mensen in en buiten de kerk getracht leden van de kerk ervan af te brengen de geïnspireerde uitspraken te volgen van hen die de sleutels droegen van het koninkrijk Gods op aarde. Sommigen van hen hebben dat gedaan door

te beweren dat zij bijzondere begiftigingen van kennis of inspiratie hadden ontvangen, buiten de gevestigde orde van de kerk om. Als waarschuwing voor hen die aanspraak maken op bijzonder gezag heeft de Heer het duidelijk gemaakt 'dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, (...) en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend'.⁵

In de eerste dagen van de herstelling werd Oliver Cowdery tweede ouderling van de kerk. Samen met Joseph was hij betrokken bij de wonderbaarlijke ervaringen van de herstelling. Hij werd in 1829 samen met de profeet Joseph door een hemelse boodschapper geordend toen het priesterschap op aarde werd hersteld. Oliver diende als schrijver die de vertaling van het Boek van Mormon rechtstreeks uit de mond van de profeet Joseph opschreef. Samen met de

profeet ontving hij de grote visioenen die in 1836 plaatsvonden in de Kirtland-tempel en hij was erbij toen de sleutels werden teruggebracht door Mozes, Elias en Elia.

In een van de eerste openbaringen waarschuwde de Heer Oliver als volgt: 'Zie, gij zijt gezegend, en zijt onder geen oordeel. Doch hoed u voor hoogmoed, opdat gij niet in verzoeking valt'.⁶ Oliver beschikte over een uitstekend verstand en ontving heerlijke geestelijke zegeningen. Mettertijd vergat hij echter de waarschuwing van de Heer en de hoogmoed sloop zijn hart binnen. Later heeft Brigham Young over die hoogmoed gezegd: 'Ik heb mannen in dit koninkrijk meegemaakt die werkelijk dachten dat als zij er geen deel van uitmaakten, het niet zou kunnen vorderen. Eén man in 't bijzonder, die ik nu voor ogen heb, was een zeer zelfstandig mens en buitengewoon begaafd. Meerdere malen zinspeelde hij erop tegen de profeet dat als hij er niet was, dit koninkrijk geen verdere

voortgang zou maken. Ik spreek over Oliver Cowdery. Hij verliet het, maar het bleef groeien en zegelieren over iedere tegenstander, en allen schragen die zich eraan vasthielden.⁷

In oktober 1848, tien jaar nadat hij de kerk had verlaten, wendde Oliver Cowdery zich tot de hoofdzetel van de kerk in Iowa en verzocht nederig weer in de kerk te worden opgenomen door de doop. George A. Smith beschreef deze gedenkwaardige gebeurtenis als volgt: 'Hij gaf een zeer positief getuigenis (...) en zei tegen de mensen dat als zij het juiste pad wilden volgen, ze in het midden van de vaargeul moesten blijven - waar de meerderheid van de kerk zich bevindt, daar is ook het gezag.'⁸

In zijn slotgetuigenis bevestigde hij het bezoek van Johannes de Doper, met de sleutels van het Aäronisch priesterschap; het bezoek van Petrus, Jakobus en Johannes, met de sleutels van het Melchizedeks priesterschap. Voorts zei hij: 'Deze priesterschappen, met hun gezag, bevinden zich nu in het lichaam van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Gezegend de ouderling die ze heeft ontvangen, en driemaal zo gezegend en heilig is hij die tot het einde toe volhardt.'⁹

Door de jaren heen hebben vele splintergroepen zich niet aan de algemene autoriteiten vastgehouden. Dat is geen nieuw verschijnsel. Na de kruisiging van de Heiland predikten Petrus en de apostelen voor een vijandig gehoor. Gamaliël, een wetgeleerde, verdedigde hun recht om te prediken. Na

te hebben gewezen op de mislukking van twee andere groepen die waren ontstaan en mensen hadden weggetrokken, bood hij deze onfeilbare toets van de waarheid aan: 'Indien dit streven of dit werk uit mensen is, zal het vernietigd worden.

'Maar indien het uit God is, zal het niet kunnen vernietigen; en mocht eens blijken, dat zij tegen God strijdt.'¹⁰

In zijn grootste bergrede stelde de Heiland een doordringende vraag: 'Men leest toch geen druiven van dorens of vijgen van distels?' Vervolgens zei Hij: 'Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, of een slechte boom goede vruchten dragen.

'Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen.'¹¹ De zoete vruchten van dit werk zijn nu gekend in vele delen van de wereld.

Ter bekrachtiging van hen die gezag dragen, heeft de Heer ook gesteld: 'Alle dingen in de kerk moeten met algemene instemming worden gedaan, door veel bidden en geloof.'¹² Toch heeft Hij ook gezegd dat 'ieder mens in de naam van God (...) [mag] spreken.'¹³ Hoe zit dat dan? Iedere man en jongeman in de kerk die leeft volgens de leringen van de Heiland ontvangt het priesterschap. De aanwending van die macht is echter beperkt. Iedere vader is de patriarch in zijn gezin en iedere moeder de matriarch - gelijke partners in hun ouderlijke taak. De leden, mannen en vrouwen, kunnen voor hun eigen leven en taken inspiratie ontvangen door de gave van de Heilige Geest.

Alleen de profet en president - en nie-

mand anders - kan *alle* sleutels van het koninkrijk Gods op aarde gebruiken. In onze tijd is die man president Gordon B. Hinckley. Hij en zijn raadgevers en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben bepaalde bevoegdheden en taken gedelegeerd aan de andere algemene autoriteiten en aan plaatselijke autoriteiten om het werk in hun eigen gebied te besturen.

In de begintijd van de kerk waskwestuude de Heer de leden, '(...) gij zult hem, die boven u is aan het hoofd der kerk staat, niet gebieden.'¹⁴

Sommigen hebben gezegd: 'Mijn integriteit staat mij niet toe de stem van mijn geweten aan een ander over te dragen.' Een zuiver geweten is een zeer kostbare geestelijke gave wanneer het door de Heilige Geest wordt geleid. Uiteindelijk draagt iedereen de verantwoordelijkheid voor zijn eigen morele beslissingen. De profet Joseph Smith heeft echter gezegd dat 'het in tegenstrijd met Gods bestuur is dat een lid van de kerk (...) aanwijzingen ontvangt voor hen die in gezag boven hen staan.'¹⁵

Daarnaast hebben sommigen beweerd geestelijke gaven of gezag te bezitten boven het gevestigde priesterschapsgeslag van de kerk. Zij zeggen te geloven in de beginselen en verordeningen van het evangelie en de president van de kerk te aanvaarden als de rechtmatige beheerder daarvan, maar zij beweren zelf een hogere orde te bezitten die de president niet heeft. Vaak gaat het daarbij om de rechtvaardiging van een activiteit die niet in overeenstemming is met de leerstellingen van de kerk. Er kan echter geen hogere orde bestaan, want de president van de kerk draagt alle sleutels van het koninkrijk Gods op aarde en wendt die aan. De Heer heeft over de president van de kerk gezegd, 'dat niemand anders (...) zal worden aangesteld [om geboden en openbaringen te ontvangen] dan alléén door hem.'¹⁶

Thomas B. Marsh was ook een begunstigde metgezel van de profet. In de aprilconferentie van 1884, op deze plek, herinnerde president Hinckley ons aan broeder Marsh, die president van het Quorum der Twaalf was toen hij verkoos de besluiten van het Eerste Presidium en andere kerkleiders inzake een meningsverschil over een melkproduct tussen zijn echtgenote en een andere vrouw in de wind te slaan.¹⁷

Toen hij, net als de verloren zoon, uiteindelijk 'tot zichzelf kwam'¹⁸, schreef hij als volgt aan Heber C. Kimball, zijn ambtsge-noot in het Quorum der Twaalf:

'Toen ik drie jaar geleden mijn vrouw verloor, begon ik mij van mijn situatie bewust te worden; (...) ik weet dat ik tegen de hemel en in uw ogen heb gezondigd en dat ik uw vrouwen heb verspeeld; alsmede een plaats in de hemelse familie. (...) Ik verdien geen plekje onder u in de kerk, zelfs niet als

het nederigste lid; maar ik kan niet langer leven zonder een verzoening met de Twaalf en met de kerk die ik heb beledigd'. Vervolgens vertelde hij wat de jaren van zijn opstandigheid hem hadden geleerd: 'De Heer heeft het zeer wel zonder mij kunnen doen en heeft niets verloren doordat ik me verwijderde uit de kerk; maar, o, wat heb ik verloren?! Rijkdommen, grotere rijkdommen dan deze hele wereld of vele vergelijkbare planeten zich konden veroorloven.' Hij smeekte zijn broeders om troost, gemoedsrust, en om hun goedkeuring.¹⁹

Na zijn herdoop ging Thomas naar Salt Lake City, waar hij Brigham Young, de president van de kerk, om vergeving vroeg. Toen president Young hem uitnodigde om in een zondagsdienst te spreken, bood Thomas zijn gehoor deze raad aan: 'Als er onder u mensen zijn die ooit afvallig zullen worden, zoals ik, bereid u dan voor op een flink pak slaag, als de Heer u liefheeft. Maar als u mijn raad wilt aannemen, zult u zich vasthouden aan de autoriteiten.'²⁰

In de winter van 1832-1833 legde de profeet Joseph uit: 'Geen ware engel van God zal ooit komen om wie dan ook te ordenen, want zij zijn al gezonden om het priesterschap te vestigen door mij daartoe te ordenen; en als het priesterschap eenmaal op aarde is gevestigd, met het gezag om anderen te ordenen, zal er nooit een hemelbode komen om dat gezag te verstoren door nog anderen te ordenen. (...) U kunt dus weten dat als iemand, van nu af aan, beweert door een engel te zijn geordend, hij of een leugenaar is, of een engel van de duivel misbruik van hem heeft gemaakt ten gevolge van overtreding, want dit priesterschap zal nooit van de kerk worden weggenomen.'²¹

Sia mij nu toe vijf fundamentele profetische waarheden van de kerk met u door te nemen:

Ten eerste, God heeft de sleutels en zijn gezag gegeven aan Joseph Smith en aan ieder van zijn opvolgers die geroepen zijn als president van de kerk.

Ten tweede, die sleutels en dat gezag zullen nooit aan enig ander volk worden gegeven; zij die zulk gezag bezitten, zullen 'de kerk bekend' zijn.

Ten derde, voortdurende openbaring en leiding voor de kerk worden verschaft door de president van de kerk, die de heiligen nooit zal misleiden.

Ten vierde, de leden van de kerk kunnen openbaring ontvangen voor hun eigen roeping en terreinen van verantwoordelijkheid, en voor hun eigen gezin. Zij zullen geen geestelijke aanwijzingen ontvangen voor hen die in gezag boven hen staan.

Ten vijfde, zij die beweren buiten de gevestigde orde van het priesterschap rechtstreekse openbaring van God te ontvangen

Het Eerste Presidium en enkele leden van het Quorum der Twaalf.

voor de kerk, zijn misleid. Dat geldt ook voor allen die hen volgen.

Mochten er onder u mensen zijn die zich in die positie bevinden, weet dan dat de deur van de kerk openstaat voor hen om weer als goed lid om te kunnen gaan met de zusters en met de broeders van de priesterschap. Zij zullen met open armen welkom worden geheten.

Mijn getuigenis van de goddelijke roeping van de presiderende autoriteiten als vertegenwoordigers van de Heer Jezus Christus ontspringt in de diepten van mijn ziel. Jarenlang heb ik het proces gadeslagen van voortdurende openbaring die uitgaat van God door de sleutels, het gezag en onder de leiding van de president van de kerk. Ik getuig dat die macht van openbaring dit werk bestuurd heeft sinds 6 april 1830. Die bevestiging is de bron van mijn grootste kennis. Ik bid dat allen acht zullen slaan op de gestadige profetische steun van deze kerk, waardoor Gods woord in deze tijd wordt geopenbaard. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- 1 Leer en Verbonden 5:14.
- 2 LV 1:30.

3 Daniël 2:44; zie ook LV 138:44.

4 *Journal of Discourses*, deel 25, blz. 348; zie ook deel 14, blz. 367.

5 LV 42:11.

6 LV 23:1.

7 *Journal of Discourses*, deel 11, blz. 252.

8 Geschreven door George A. Smith aan Orson Pratt, 20 oktober 1848. Aangehaald in de *Millennial Star* van 1 januari 1849, blz. 14.

9 Oliver Cowdery tegen Samuel W. Richards, 14 januari 1849. Aangehaald in de *Deseret News* van 26 maart 1884, blz. 153.

10 Handelingen 5:38-39.

11 Matteüs 7:16-20.

12 LV 26:2.

13 LV 1:20.

14 LV 28:6.

15 Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 16; zie ook LV 28:12.

16 LV 43:4.

17 Conference Report, april 1984, blz. 110-111.

18 Lucas 13:17.

19 Thomas B. Marsh aan Heber C. Kimball, 5 mei 1857, Brigham Young Collection, afdeling kerkgeschiedenis.

20 *Journal of Discourses*, deel 5, blz. 206.

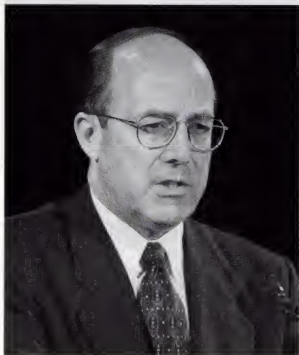
21 *Millennial Star*, 20 november 1846, blz. 139.

U kunt het weten

Bisschop Keith B. McMullin

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

'[Onze Vader in de hemel] heeft ons een middel gegeven waarmee we onze verschillen kunnen overbruggen, een middel waardoor eenieder van ons het kan weten. Dat is door de macht en het vaste getuigenis van de Heilige Geest.'

Nederig en dankbaar sta ik voor u om te getuigen van Gods woorden en werken. Ik ben gekomen in de geest van een wegbereider. Die opdracht komt van de Heer. Ik verlang u behulpzaam te zijn bij onze voorbereiding op zijn wederkomst, zodat we in zijn tegenwoordigheid kunnen verblijven en de gaven en gunsten genieten waarmee alleen Hij ons kan begiftigen.

Tijdens deze conferentie zal er veel gezegd worden over het werk van de Heer en wat onze hemelse Vader van zijn kinderen verwacht. Dat zijn heilige zaken. Het zij bekend dat de sprekers niet alleen staan in hun verklaringen. Ook ik verhef mijn stem als getuige daarvan. Deze gang van zaken staat bekend als de *wet van getuigen*.

Deze wet is ingesteld om de waarheid te introduceren, te bevestigen en te verzegelen in het hart van Gods kinderen. Niemand hoeft het woord van God alleen in de wereld uit te dragen. Mozes werd als profeet geroepen om Israël te leiden, maar hij hoefde dat niet alleen te doen. De Heer stuurde hem zijn broer, Aäron, niet alleen als woordvoerder, maar ook als getuige naast Mozes dat de God van Abraham had gesproken.

De *wet van getuigen* luidde de geboorte, het leven en de bediening van Christus Jezus in. Heilige engelen, Johannes de Doper, profeten, apostelen, de Heiland zelf en God onze Vader hebben allen van zijn godschap getuigd.

Datzelfde patroon vergezelde elke fase van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus in deze laatste dagen. Veel getuigen, onberispelijk betrouwbaar, hebben opgeschreven en besproken wat hun oren hebben gehoord, hun ogen hebben gezien en hun hart heeft begrepen. In elke bedeling hebben twee of meer getuigen dergelijke verklaringen uitgegeven. Dat is het hemelse patroon. De apostel Paulus heeft gezegd: 'Op de verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere zaak vaststaan' (2 Korintiërs 13:1).

Dat getuigen van wezenlijk belang zijn, drong een paar jaar geleden tot mij door toen ik een man opzocht om hem toestemming te vragen voor de doop van zijn vrouw en kinderen. Onze zendingen hadden het gezin lesgegeven in de goddelijkheid van Christus, de heilige verschijning van God de Vader en zijn geliefde Zoon in 1820 aan de profeet Joseph Smith, en de herstelling van de ware kerk op aarde. De zendingen hadden over elk punt hun vurig getuigenis gegeven en de Heilige Geest had aan de moeder en kinderen bevestigd dat dit alles waar was. Zij wilden zich laten dopen.

De vader was daarentegen sceptisch. Hij had geen geestelijke bevestiging gevoeld. Lang gekoesterde overtuigingen en tradities hadden twijfel gezaaid. Ik sprak met hem over zijn twijfels en het verlangen van zijn vrouw en kinderen om zich te laten dopen. Hoewel hij hen niet wilde belemmeren in hun keuze zaten de verschillen tussen zijn geloofsovertuiging en de boodschap van de herstelling hem dwars. Aan het eind van ons gesprek gaf ik hem mijn getuigenis. Daarin sprak ik over wat de zendingen hun hadden geleerd. Toen ik het goddelijke karakter van deze kerk aan hem uitlegde, schoten mij de woorden van de Heer uit de Leer en Verbonden te binnen, en ik getuigde

dat dit 'de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem' (LV 1:30) was.

Mijn vriend was geschokt door deze verklaring en in ongeloof vroeg hij: 'Hoe kunt u zoiets zeggen? Mijn kerk heeft heel wat meer leden dan de uwe; mijn kerk is veel groter en heeft veel meer invloed dan die van u; en daar komt nog bij dat de geschiedenis en tradities van mijn kerk heel wat verder terug gaan dan Joseph Smith. Hoe kunt u in vredesnaam beweren dat uw kerk de enige ware kerk is?'

Veel anderen hebben ook zo geroezeged toen zij voor het eerst een dergelijk getuigenis hoorden – een reactie die misschien gedeeld wordt door sommigen die deze conferentie volgen. Tijdens deze conferentie zal er door de deelnemers in de vorm van gebeden, toespraken en muziek getuigd worden van de waarheid. Hun getuigenis zal ondermeer bestaan uit –

- De realiteit van God, het godschap van zijn geliefde Zoon, en de leer van Christus.
 - De goddelijke roeping van profeten, zieners en openbaarders, met nadruk op de eerste profeet van deze bedeling, Joseph Smith, en de huidige profeet van de Heer, president Gordon B. Hinckley.
- Deze getuigen zullen ons wijzen op –
- De geopenbaarde waarheden inzake het doel van het leven, onze oorsprong en bestemming.
 - De heilige Schriften, waarbij ze vaak zullen aangeven dat het Boek van Mormon een getuige is van Jezus Christus.

Deze getuigenissen zullen sommigen veronttrusten, omdat ze afwijken van wat zij denken of geloven. Zij zullen zich vragen stellen zoals: 'Hoe kunt u zoiets beweren? Hoe kunt u dat weten?'

Tot u die zulke vragen heeft, zeg ik – wilt u, voordat u reageert, voordat u zich afsluit, voordat u aanstoot neemt aan onze woorden, het volgende inspirerende inzicht overwegen? Ik citeer: 'Woorden bezing geen betekenis over; ze roepen betekenis op. Ik spreek op basis van mijn ervaringen, en u luistert op basis van uw ervaringen. Daarom is communicatie moeilijk' (Dennis O. McKay, geciteerd door Lowell L. Bennion, Conference Report, april 1968, blz. 94.)

Dat is een fenomeen van het sterfelijk leven en ligt ten grondslag aan iemands sceptische houding. Maar boven deze verschillende meningen over geestelijke zaken stijgt de geweldige en troostende schriftuurlijke belofte uit: '*Gij kunt [het] weten*'. Hoewel onze achtergrond verschillend is, zijn we allemaal kinderen van dezelfde hemelse Vader. Hij heeft ons een middel gegeven waarmee we onze verschillen kunnen overbruggen, een middel waardoor eenieder van ons het kan weten. Dat is door de macht en het vaste getuigenis van de Heilige Geest.

De Heilige Geest is het derde lid van de

Godheid, van God gezonden om al het nodige te openbaren. Hij leert en getuigt met goddelijke macht en doet dat vooral duidelijk. Men kan zijn getuigenis naast zich neerleggen, verzakken of negeren, maar het kan nooit verkeerd worden begrepen. 'De Heilige Geest is een Openbaarder' (*Lezingen van de profeet Joseph Smith*, blz. 298). Wat iemand van de Heilige Geest ontvangt, heeft een krachtiger invloed op de ziel dan alles wat op een andere manier wordt ontvangen. Zelfs een millennium aan ervaringen in zien, luisteren, voelen, proeven, ruiken, en alle krachten in het heelal bij elkaar benaderen niet de allesovertreffende en volmaakte ervaring van een kort ogenblik onder de invloed van de Heilige Geest.

De Heilige Geest is een persoon van geest. Hij heeft de macht om tot de geest van iedere man, vrouw, jongen of meisje te spreken. Zijn boodschap wordt met absolute zekerheid overgebracht. Deze geopenbaarde kennis vormt een persoonlijk getuigenis van de waarheid. (Zie Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, deel 1, blz. 756.)

De Heer heeft bij monde van de profeet Joseph Smith gezegd:

'Ja, zie, ik zal in *uw verstand* en in *uw hart* tot u spreken door de Heilige Geest, die op u zal komen en in *uw hart* wonen.

'Welnu, dit is de Geest van openbaring' (LV 8:2, 3; cursivering toegevoegd).

Wat volmaakt en volledig! Wat uitzonderlijk! Wat geweldig!

Hoe verschillend ons leven ook is, eenieder van ons kan hetzelfde vaste anker hebben – de *waarheid* van God. Zij is absoluut, oneindig en beschikbaar. Zoals Jezus heeft gezegd:

'Want het woord des Heren is waarheid, en alles wat waarheid is, is licht, en alles wat licht is, is Geest, namelijk de Geest van Jezus Christus.

'En de Geest geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert' (LV 84:45–46).

Ook heeft hij uitgelegd: 'En waarheid is kennis der dingen, zoals ze zijn, en zoals ze waren, en zoals ze zullen worden; (...)' De Geest der waarheid is van God' (LV 93:24, 26).

En ten slotte verzoekt de Heer dringend: 'Bid God; bid, en het zal u gegeven worden' (Bijbelvertaling Joseph Smith, Matteüs 7:12).

En nu verder met mijn verhaal. Zoals u weet vroeg mijn vriend: 'Hoe kunt u zoiets zeggen? Hoe kunt u in vredesnaam beweren dat uw kerk de enige ware kerk is?'

Het antwoord kwam, niet van mij, maar door middel van mij: 'Ik beweer het niet,' zei ik, 'Ik citeerde slechts. Jezus Christus heeft het gezegd. U moet niet bij mij zijn. Als u het

er niet mee eens bent, bid en spreek er dan over met uw hemelse Vader.'

Het gesprek liep ten einde. Hij gaf toestemming voor de doop van zijn gezinsleden. En ik vertrok.

Enkele weken later, toen ik na een ringconferentie naar huis wilde gaan, zag ik twee mannen op mij afkomen, die zich door de menigte naar voren drongen. Een van hen was de man met wie ik gesproken had. Het eerste wat bij mij op kwam, was: 'O nee, dat wordt ruzie!'

Toen hij voor mij stond, gaf hij mij een hand en vroeg: 'Herinnert u zich mijn nog?'

Ik zei: 'Maar al te goed, en ik zeg u nogmaals dat dit nog steeds de enige ware kerk is.'

Voordat ik nog meer kon zeggen, werd de druk van zijn hand nog vaster. Hij zei: 'Zij weet ik! Ik heb erover gebeden zoals u doet. De Heer heeft mij door de macht van zijn Geest laten weten dat het allemaal waar is. Ik ben vorige week gedoopt en tot priester geordend. Vandaag zal ik mijn vriend dopen, want ook hij weet dat het waar is.'

Dat is het doel van getuigen, zodanig is de macht van de Heilige Geest, zodanig is het anker van de *waarheid*. Ik voeg mijn getuigenis toe aan datgene waarvan al getuigd is en waarvan nog getuigd zal worden, zodat 'gij [het] kunt weten'. God leeft! Wij zijn zijn kinderen en Hij heeft ons lief. Jezus Christus is zijn geliefde Zoon, onze Verlosser en de Heiland van de wereld. De Vader en de Zoon zijn aan de profeet Joseph Smith ver-

schenen, verhoorden zijn gebed en onderlichtten hem. Daarna zijn er andere hemelse boodschappers aan hem verschenen, die hersteld waren verloren was gegaan. Dat waren onder anderen Moroni, die het Boek van Mormon tevoorschijn bracht; Johannes de Doper, die het priesterschap van Aäron herstelde; Petrus, Jakobus en Johannes, die op Joseph Smith en Oliver Cowdery het hoge priesterschap en het heilige apostelambt bevestigden; Mozes met de sleutels van de vergadering van Israël; Elias met het evangelie van Abraham; en Elia met de bevoegdheid om ouders en kinderen als gezin te verzegele. Het evangelie van de Heer is hersteld en zijn koninkrijk is weer op aarde, dat Hij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft genoemd (LV 11:53–4; zie ook 3 Nephi 27:7–8 en 1 Korintiërs 1:11–13).

Als u bezwaar heeft tegen deze of enig andere verklaring van deze conferentie stel ik voor dat u te zaak in gebed bespreekt met uw hemelse Vader.

Vraag in geloof, 'in gene enkel opzicht twijfelende' (Jakobus 1:6). Want 'indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken. En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de *waarheid* van alle dingen weten' (Moroni 10:4, 5; cursivering toegevoegd).

Dit is mijn getuigenis: dit alles is waar! In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De sabbat en 's zondags winkelen

Ouderling Earl C. Tingey

Van de Zeventig

Onze heiliging van de sabbat vormt een graadmeter voor de mate van onze bekering en van onze bereidheid om heilige verbonden te bewaren.

Goedemorgen, broeders en zusters. Mijn onderwerp is de sabbatdag, in 't bijzonder in verband met winkelen op zondag.

Vanaf het begin heeft God de profeten gezegd het verbondsvolk te leren om de sabbatdag te heiligen. Na zijn scheppingswerk rustte God op de zevende dag.¹ Die dag werd gezegend en bestempeld tot heilige dag.

Het vierde gebod aan Mozes luidde: 'Gedenkt de sabbatdag, dat gij die heiligt.'²

Ouderling Bruce R. McConkie leerde ons dat 'de sabbatviering een teken was tussen het oude Israël en hun God aan de hand waarvan het uitverkoren volk bekend zou zijn.'³

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen erkennen de zondag als de sabbat ter herinnering aan het feit dat Christus op een zondag opstond uit het graf, waarna de apostelen voortaan op de eerste dag van de week vergaderden.⁴

Op zondag, 7 augustus 1831 openbaarde de Heer het volgende aan de profeet Joseph Smith:

'En opdat gij uzelf meer onbesmet van de

wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;

'Want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen;

'Niettemin moeten uw geloften alle dagen en te allen tijde in gerechtigheid worden opgeofferd.

'Doch gedenkt, dat gij op deze, des Heren dag uw offers en uw sacramenten de Allerhoogste moet offeren, en uw zonden voor uw broeders en voor de Here belijden.

'En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaakst zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij.'⁵

In een recente regionale trainingsvergadering voor priesterschapsleiders heeft president Gordon B. Hinckley gezegd er bezorgd over te zijn dat de leden van de kerk wellicht de wegen van de wereld zullen overnemen. Hij zei:

'We nemen ze niet gelijk over, maar helaas geleidelijk wel. Ik wou dat ik de hele kerk kon bekeren tot de sabbatviering. Ik weet dat de Heer onze leden rijkelijker zou kunnen zegenen als zij getrouw waren in het houden van de sabbat.'⁶

Zien zeer bijzonder aspect van het naar behoren heiligen van de sabbat betreft winkelen op zondag. Helaas zijn veel zaken op zondag open. De wereld heeft daar geen moeite mee. Maar wij, als lid van de kerk, zijn door de profeten aangeraden en geleerd om onszelf 'onbesmet van de wereld te bewaren.'⁷ Wij behoren 's zondags niet te winkelen.

President Hinckley vervolgde met de volgende instructies aan de priesterschapsleiders:

'Er is niemand in deze kerk die meubelen hoeft te kopen op zondag, Heus niet. Er is toch niemand in deze kerk die per se een nieuwe auto op zondag hoeft te kopen, of wel? Nee. Er is niemand in deze kerk die er niet, met een beetje overleg, voor kan

zorgen dat het niet nodig is op zondag eten te kopen. Nee (...) We hoeven geen ijs op zondag te kopen. (...) We hoeven van de zondag geen winkeldag te maken. We hoeven volgens mij geen enkele zaak te betreden op de sabbat. Waarom zijn ze open? Om klanten te winnen. Wie zijn die klanten? Wel, het zijn niet allemaal niet-leden van deze kerk. U weet dat, en ik weet dat.'⁸

In het boek Nehemia in het Oude Testament werd de mensen als volgt geleerd om de sabbat te heiligen: 'Ook dat wij, wanneer de volken des lands koopwaar en allerlei koren op de sabbatdag ten verkoop zouden brengen, van hen op de sabbat of op een heilige dag niet zouden kopen (...).'⁹

Ouderling Dallin H. Oaks van de Raad der Twaalf heeft ons geleerd:

'De hedendaagse profeten hebben ons aangemoedigd om 's zondags niet te winkelen. Wie onder ons dat wel doen, zijn ervoor verantwoordelijk dat zaken worden aangemoedigd om die dag open te zijn. Noodzakelijke diensten moeten worden verleend, maar de meeste zakelijke handelingen op zondag zouden vermeden kunnen worden Mits winkeliers en klanten vastbesloten waren om geen zaken te doen op de dag des Heren.'¹⁰

Broeders en zusters, laten we 's zondags geen boodschappen doen. We kunnen dat vermijden door een behoorlijke planning. We kunnen 's zaterdags de weekendboodschappen doen. Weers er niet de oorzaak van dat mensen op zondag moeten werken omdat u op die dag hun zaak binnenloopt. Natuurlijk weten wij dat bepaalde onmisbare diensten op zondag doorgang moeten vinden, zoals de ambulancedienst, eerstehulpdiensten, het openbaar vervoer en bepaalde veiligheidsdiensten, zoals de politie en de brandweer. Wij zijn dankbaar voor hen die bereid zijn die diensten te verschaffen voor onze bescherming en ons gemak.

In veel landen en in veel staten van de VS winkelt men niet op zondag, of het is wettelijk verboden. Als gemeenschap van heiligen behoren wij onze invloed aan te wenden om andere burgers aan te moedigen om niet te winkelen op zondag. We moeten met onszelf beginnen. Als wij op zondag niet winkelen, zullen zaken die op zondag open zijn geen financiële reden hebben om die dag open te blijven. Zo eenvoudig is 't eigenlijk.

Ik kom op zondag vaak door de kleine dorpen van Utah wanneer ik 's middags na een ringconferentie naar huis rij. Ik zie dan dat de trekkers zo goed als allemaal geparkeerd staan en dat de akkers leeg zijn. Ik dank God voor het geloof van de eenvoudige boeren. Maar wanneer ik in de steden kom, zie ik dat de parkeerplaatsen van vele winkels vol staan, en het doet mij verdriet

dat de wet des Heren wordt overtreden. De rechtvaardiging en de reden die vaak wordt gegeven door de eigenaars en managers van zulke zaken is dat het een kwestie is van concurrentie, van aanpassing aan het algemeen beleid enzovoort.

Ik herinner me nog goed een gesprek dat president Spencer W. Kimball eens heeft gevoerd met een trouw lid van de kerk. Het ging als volgt:

“Wat is uw beroep?” En de man zei: “Ik heb een benzinstation.” En ik vroeg: “Bent u ’s zondags open?” Zijn antwoord was: “Nee, zeker niet.” “Nou, hoe doet u dat dan? De meeste benzinstations vinden dat ze op zondag wél open moeten zijn.” “Ik heb geen problemen. De Heer zegent mij.” “Is er geen moordende concurrentie?” vroeg ik. “Jazeker”, antwoordde hij. “Ik heb aan de overkant iemand die ’s zondags de hele dag openblijft.” “En u bent nooit open?” vroeg ik. “Nee, nooit,” zei hij, “en ik ben dankbaar, en de Heer is goedgunstig, en ik heb voldoende voor al mijn behoeften.”¹¹

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn een verbondsvolk. Wij weten dat wij in de wereld leven, maar er wordt ons geleerd niet van de wereld te zijn. Zoals het oude Israël, dat ook een verbondsvolk was, behoren wij de behoorlijke viering van de sabbatdag aan te moedigen door niet te winkelen op zondag. Laat dat een teken worden tussen ons en onze God aan de hand waarvan wij bekend zullen zijn.

Dat is ons erfgoed. Zo is het ons in deze bedeling geleerd vanaf de tijd van onze voorvaders, de pioniers. Ik herinner mij een toespraak die president Hinckley enkele jaren geleden heeft gehouden waarin hij zei:

“Sta mij toe u 142 jaar in de tijd terug te voeren, toen er hier natuurlijk geen Tabernakel stond, geen tempel, geen Temple Square. Op 24 juli 1847 kwam de grote groep pioniers aan in dit dal. Een vooruitgeschoven groepje was een dag of wat eerder aangekomen. Brigham Young kwam aan op de zaterdag. De volgende dag werden er zowel ’s ochtends als ’s avonds sabbatdiensten gehouden. Er was geen enkel gebouw om in te vergaderen. Ik vermoed dat ze in de verzengende hitte van die dag op de dissels van hun wagen zaten en tegen de wielen aanleunden terwijl de broeders hen toespraken. Het was al laat in het seizoen, en zij stonden voor een onmenselijk grote en dwingend taak wilden zij zaad kunnen kweken voor het seizoen daarop. Toch drukte president Young hen op ’t hart de sabbat niet te schenden; toen niet en ook niet in de toekomst.”¹²

Kunnen we ons enigermate voorstellen hoe verleidelijk het voor die pioniers moet zijn geweest om de sabbatdag wél te schenden? Hun overleven hing af van de gewas-

sen die zij konden telen en oogsten. Toch raadden hun leiders hen aan om geloof te oefenen in de beloften van de Heer en de sabbatdag te eerbiedigen.

Wat zijn de beloften en zegeningen van de Heer voor hen die de sabbatdag eren door niet te winkelen op zondag? In afdeling 59 van de Leer en Verbonden en hoofdstuk 26 van Leviticus in het Oude Testament staan gelijklopende beloften: de volheid der aarde is de uwe, het land zal met regen worden gezegend, en het land zal zijn inkomst geven; er zal vrede in het land zijn, en God zal zijn getrouwe volk grootmaken, hen respecteren en zijn verbond met hen bevestigen.¹³

Ik moet denken aan nog een zegen, en een waarschuwing, die vervat zijn in de woorden van president George Albert Smith, toen hij zei:

“Veel van het verdriet en de moeilijkheden waar de mensen mee te kampen hebben, is te wijten aan het feit dat zij zijn (Gods) vermaning om de sabbatdag te heiligen genegeerd hebben.”¹⁴

Tot slot, en zeer toepasselijk voor deze prachtige paastijd, is onze heiliging van de sabbat een graadmeter voor de mate van onze bekering en van onze bereidheid om heilige verbonden te bewaren. Ouderling Mark E. Petersen heeft eens gezegd:

“Ons heiligen, of niet heiligen, van de sabbat is een onfeilbare toets van onze houding jegens de Heer persoonlijk, en jegens zijn lijdens in Getsemane, zijn dood aan het kruis, en zijn opstanding uit de doden. Het is een teken dat wij ofwel ware christenen zijn, of dat onze bekering zo oppervlakkig is dat het gedenken van zijn zonnoffer weinig of niets voor ons betekent.”¹⁵

In alle nederigheid getuig ik van de heiligheid van de sabbatdag en hoe noodzakelijk het is ons voor te nemen om ’s zondags niet te winkelen. Het is een onderdeel van ons geloof en onze gehoorzaamheid aan eeuwige beginselen. Het is een teken tussen onze God en zijn uitverkoren volk. Het is een ware wet en een waar gebod van God.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- 1 Zie Mozes 3:3; Genesis 2:2–3.
- 2 Exodus 20:8.
- 3 Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine* (2e uitgave [1966]), blz. 658. (Zie ook Nehemia 13:15–22; Jesaja 56:1–8; Jeremia 17:19–27; Ezechiël 46:1–7; Exodus 31:12–17.)
- 4 Johannes 20:6; Lucas 24:1; Marcus 16:1; Matteüs 28:1; Handelingen 20:7.
- 5 Leer en Verbonden 59:9–13.
- 6 Regionale conferentie Heber City / Springville (Utah), priesterschapsleidersvergadering, 13 mei 1995.
- 7 Leer en Verbonden 59:9; Jakobus 1:27.
- 8 Regionale conferentie Heber City / Springville (Utah), priesterschapsleidersvergadering, 13 mei 1995.
- 9 Nehemia 10:31.
- 10 *De Ster*, januari 1987, blz. 19.
- 11 *The Teachings of Spencer W. Kimball* (bezorgd door Edward L. Kimball [1982]), blz. 227.
- 12 *Ensign*, november 1989, blz. 51.
- 13 Zie Leer en Verbonden 59:16–19; Leviticus 26:2–6, 9.
- 14 Conference Report, oktober 1935, blz. 120; aangehaald door Ezra Taft Benson, *Ensign*, mei 1971, blz. 7.
- 15 Conference Report, april 1975, blz. 72, of *Ensign*, mei 1975, blz. 49.

Mandjes en potten

Zuster Chieko N. Okazaki

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'God heeft ons vele gaven gegeven, veel verscheidenheid, en veel verschillen, maar het essentiële dat wij van elkaar weten, is dat wij allemaal zijn kinderen zijn.'

In al die plaatsen hebben we hard en lang gewerkt. De mensen zeiden: 'O, wat moeten jullie moe zijn geweest.' Integendeel, we voelden ons alsof we 'op arends vleugelen' werden gedragen, want wij hebben gezien hoe de dochters van Zion ontwaakten en verzeen en hun sierlijke klederen aantrokken (zie Moroni 10:31) toen zij het goede nieuws van het evangelie hoorden. Wij instrueerden, maar – en dit punt wil ik onderstrepen – tegelijkertijd leerden wij.

De belangrijkste les was dat wij werkelijk allemaal één zijn in Christus Jezus. Wij zijn één in onze liefde voor de Heiland. Wij zijn één in ons getuigenis van het evangelie. Wij zijn één in geloof, hoop en liefde. Wij zijn één in onze overtuiging dat het Boek van Mormon het geïnspireerde woord van God is. Wij zijn één in onze steun aan president Hinckley en de andere algemene autoriteiten. Wij zijn één in onze onderlinge liefde.

Geliefde broeders en zusters, aloha! Afgelopen februari heb ik samen met u gejuicht toen het ledental van de kerk buiten de Verenigde Staten voor het eerst net een beetje groter was dan het ledental in de Verenigde Staten. Die kleine verschuiving is een belangrijke indicatie van het internationale karakter van de kerk. Ik moest denken aan de woorden van Paulus aan de Galaten: 'Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.' (Galaten 3:28.) Deze week vier ik het feit dat ik 54 jaar geleden ben gedoopt. Mensen zoals ik – bekeerlingen tot de kerk – kennen de belofte van Paulus: 'Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt' (1 Korintiërs 12:13).

Broeders en zusters, ik wil vandaag spreken over de heerlijke eenheid die wij samen hebben in het evangelie. Ik ben net drie weken terug uit de Filipijnen, Australië, Nieuw-Zeeland, Tonga en Fiji, waar zuster Susan Warner en ik hebben deelgenomen aan training in het leiding geven. Eerdere opdrachten hebben mij naar Mexico, Honduras, Guatemala, Samoa, Korea en Japan gevoerd.

Zijn wij in één van die onderdelen volmaakt? Nee. Wij hebben allen veel te leren. Zijn wij in die onderdelen allemaal hetzelfde? Nee. We bevinden ons allemaal op een verschillend punt op onze reis terug naar onze Vader in de hemel. Hielden de Joden en de Grieken die Paulus toesprak in zijn brief aan de Galaten op Joden en Grieken te zijn toen zij eenmaal waren gedoopt? Hielden de mannen op mannen te zijn en hielden de vrouwen op vrouwen te zijn? Nee, maar zij waren allen 'in Christus gedoopt' en hadden zich 'met Christus bekleed' (Galaten 3:27).

Nephi legt dit zelfde beginsel als volgt uit: '[De Heiland] nodigt allen uit tot hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrij, man of vrouw; (...) en allen (...) zijn gelijk voor God' (2 Nephi 26:33).

God heeft ons vele gaven gegeven, veel verscheidenheid, en veel verschillen, maar het essentiële dat wij van elkaar weten, is dat wij allemaal zijn kinderen zijn. De uitdaging waar wij als lid van de kerk voor staan, is om allemaal van elkaar te leren, zodat wij elkaar zullen liefhebben en samen zullen groeien.

De leringen van het evangelie zijn onontbeerlijk. Ze zijn onmisbaar, maar de verpakking is facultatief. Ik wil u een eenvoudig voorbeeld geven om het verschil aan te tonen tussen de leerstellingen van de kerk en de culturele verpakking. Hier heb ik een pot Utah-perziken, gewekt door een huisvrouw uit Utah om haar gezin voor te zetten in het koude seizoen. Hawaïaanse huis-

Zendingzusters van het zendingsgebied Temple Square Salt Lake City, vlnr.: zuster Jill Bennett uit Kingman (Arizona); zuster Iren Bencze uit KecsKemend (Hongarije); en zuster Debra Smith uit San Jose (Californië).

vrouwen wecken geen fruit. Ze plukken voldoende voor een paar dagen en bewaren het voor hun gezin in een mand, zoals deze. In deze mand heb ik mango's, bananen, een ananas en een papaya. Ik heb die vruchten gekocht in een supermarkt in Salt Lake City, maar ze hadden geplukt kunnen zijn door een polynesische huisvrouw om haar gezin te voeden in een klimaat waar de vruchten het hele jaar rijp worden.

De mand en de pot zijn weliswaar anders, maar de inhoud is hetzelfde: vruchten voor een gezin. Is de pot beter dan de mand? Welnee, ze zijn allebei even goed. Het zijn verpakkingen die gepast zijn voor de cultuur en de behoeften van de mensen. En ze zijn allebei geschikt voor hetgeen erin zit, de vruchten.

En wat zijn de vruchten? Paulus vertelt ons: 'De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing' (Galaten 5:22-23). In de zusterschap van de zustershulpvereniging, in de broederschap van de priesterschapsquorums, bij het eerbiedige samenkomen om te nemen van het avondmaal, verenigen de vruchten van de Geest ons in liefde, blijdschap en vrede, ongeacht of de zustershulpvereniging in Taipei of Tonga is, ongeacht of de avondmaalsdienst in Fiji of op de Filipijnen plaatsvindt.

Over de gehele wereld kunnen wij als broeders en zusters in het evangelie van elkaar leren, meer naar elkaar toe groeien en toenemen in onderlinge liefde. Onze eenheid groeit door alles wat wij over de gehele wereld met elkaar gemeen hebben. Het zijn de leerstellingen en verordeningen van het evangelie, ons geloof in de Heiland, ons getuigenis van de Schriften, onze dankbaarheid voor de leiding van levende profeten, en het besef dat wij een volk zijn dat ernaar streeft heiligen te zijn. Dat zijn de beginselen van het evangelie.

Laten wij ons bewust zijn van de onveranderlijke en machtige kernbeginselen van het evangelie. Laten we begrijpen dat die het belangrijkste zijn. Laten wij stevige fundamenten op die beginselen bouwen. En dan, wanneer de regen valt en de stromen komen, zal ons huis 'op de rots gegroundvest' zijn en niet invallen (Matteüs 7:25).

Laten wij ons dan, al bouwend op die vaste ondergrond, samen verblijden, naar elkaar luisteren, van elkaar leren en elkaar helpen die beginselen toe te passen bij het omgaan met onze verschillende omstandigheden, verschillende culturen, verschillende generaties en verschillende geografische kenmerken.

Ik heb de afgelopen zes jaar geluisterd naar de vrouwen van de zustershulpvereniging van de kerk. Ik heb van hen allen geleerd. Ik heb geleerd van gescheiden moe-

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf met enkele conferentiebezoekers.

ders die worstelen om hun kinderen alleen op te voeden. Ik heb geleerd van vrouwen die ermaar hunkeren getrouwd te zijn maar ongehuwd zijn, van vrouwen die smachten naar kinderen maar ze niet kunnen krijgen, van vrouwen voor wie thuis steeds geestelijke en lichamelijke mishandeling dreigt. Ik heb geleerd van vrouwen die thuis werken en van vrouwen die buitenshuis werken. Ik heb geleerd van vrouwen die lijden onder een verslaving aan chemische middelen, seksuele mishandeling in hun kinderjaren en chronische ziekte.

Weinigen van hen beseften dat zij mij iets gaven. De meesten dachten dat ze mij om hulp vroegen. Maar zij allen zijn mij tot zegen geweest toen ik naar hen luisterde en van hen leerde.

Toen ik deze maand zes jaar geleden in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging werd geroepen, zei president Hinckley tegen mij: 'U brengt een bijzondere eigenschap mee voor dit presidium. U zult worden herkend als iemand die de zusters vertegenwoordigt van buiten de Verenigde Staten en Canada, zodat u als het ware een handreiking bent voor leden van de kerk in vele, vele landen. Zij zullen in u een voorbeeld zien van hun een-zijn met de kerk.' Hij gaf mij een zegen dat mijn tong zou worden losgemaakt wanneer ik met de mensen sprak.

President Hinckley, ik wil in de aanwezigheid van u en allen die hier zijn tot de Heer getuigen dat uw woorden en uw zegen letterlijk zijn vervuld.

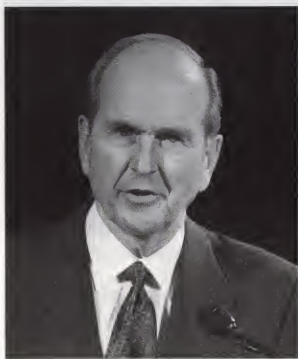
Ik spreek geen Koreaans, of Spaans of Tongaans. Maar toen mij werd opgedragen me te begeven onder de zusters en hun priesterschapsleiders in landen waar die talen worden gesproken, kreeg ik een groot verlangen om hen in hun eigen taal toe te spreken. Ik putte kracht uit president Hinckleys woorden en met de hulp van de afdeling vertalingen van de kerk en goede trainers die urenleng met mij hebben gezwoegd, was ik zo gezegend mijn toespraken te kunnen houden in het Spaans, het Koreaans en het Tongaans toen ik mij onder hen bevond. Ik voelde hoe de Geest mijn woorden regelrecht naar hun hart voerde en ik voelde hoe de 'vrucht van de Geest' (Galaten 5:22) hun liefde, hun blijdschap en hun vrede in mijn hart bracht. Ik voelde hoe de Geest ons één maakte.

Broeders en zusters, of uw vruchten nu perziken of papaya's zijn, of u ze in een pot of in een mand stopt, wij danken u dat u ze in liefde aanbiedt. Vader in de hemel, dat wij één zullen zijn en de Uwe (zie Leer en Verbonden 38:27), bid ik in de heilige naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen. □

'Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben'

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Gods geboden dienen als norm om onze prioriteiten te meten. Onze eerbied voor het eerste gebod bepaalt onze gevoelens voor alle andere.'

Nu ik hier voor u sta, voel ik de verantwoording die op mijn schouders rust. Maar u die hier aan de voeten van de algemene autoriteiten en de functionarissen van de kerk zit, draagt ook verantwoording. Wij behoren allemaal te handelen naar de waarheden die wij leren.

Nu ik u zo in rijen zie zitten, moet ik terugdenken aan mijn dienstplicht lang geleden toen ons peloton zich vaak op appél in rijen moest opstellen. Ik hoor nog de bevelen: 'Geef acht!', 'Rechtsom!', 'Linksom!', 'Rechtsomkeert!'! Wij leerden die bevelen feilloos op te volgen. Achteraf gezien kan ik me niet herinneren ooit het bevel: 'Zie op!' te hebben gehoord. Toch staat er in de Schriften dat we naar God moeten opzien en leven.¹

Mijn onderwerp heeft betrekking op het eerste van de tien geboden: 'Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben'.² Dit gebod is wellicht beter bekend dan gehoorzaam. Sta mij toe een suggestie te doen die ik nuttig vind om mijn eigen trouw aan dit gebod te toetsen. Als ik geconfronteerd word met een moeilijke keuze, stel ik mijzelf de vraag: 'Welke kant kijk je op?'

Leven zonder naar god op te zien

Helaas weten veel mensen niet waar zij God kunnen vinden, en sluiten Hem uit hun leven. Als er geestelijke behoeften ontstaan, kijken ze naar links, naar rechts en om zich heen. Maar zich verlaten op andere mensen op hetzelfde niveau kan onze geestelijke behoeften niet lenigen. Als de onsterfelijke geest ondervoed is, zal die blijven zoeken naar iets wat zijn honger stilt. Zelfs als er sprake is van materiële rijkdom, blijft de geestelijke honger knagen – als men een goed leven niet kan vervullen voor een gehoorzaam leven. Gemoedsrust wordt niet gevonden in welvaart vergezeld van geestelijke ontbering.

Een uitnodiging om tot de heer te komen

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen nodigen allen uit om tot Christus te komen en te genieten van het geestelijke festijn dat zijn evangelie verschaft. De heiligen genieten een zoet geestelijk voedsel dat hen hun leven lang tot steun is. Die steun is het gevolg van de verbonden die zij hebben gesloten om de naam van de Heer op zich te nemen en ernaar te streven zijn leringen te volgen. Kracht wordt verkregen door de erkenning van en dankbaarheid voor des Heren gave van de onafbreukbaarheid en de mogelijkheid van het eeuwige leven.

Loyale burgers

Deze gaven zijn beschikbaar voor allen. Burgers uit vele landen worden lid van de kerk. Ongeacht hun vlag of regeringsvorm ervaren zij dat loyaliteit aan de Heer niet betekent dat zij geen loyale burgers kunnen zijn van hun eigen land. Trouw aan God stelt ons in staat grotere vaderlandse trouw te ontwikkelen en een betere burger te worden.

Naast hun nationale burgerschap zijn leden van de kerk ook burgers in Gods koninkrijk.³ Hun toewijding daaraan kan echter wisselen. De meesten streven ernaar 'eerst het koninkrijk Gods op te bouwen en zijn gerechtigheid te vestigen'.⁴ Sommigen staan toe dat hun trouw aan God en zijn koninkrijk wordt verdrongen door andere belangen. Zij hebben nog niet bepaald welke kant zij op kijken.⁵

Vertegenwoordigers van de heer

Ik nam eens een dergelijke verwarring waar bij een journalist die een van onze leiders vroeg wanneer de vertegenwoordiger van een bepaald land algemene autoriteit zou worden. Terwijl zijn vraag werd beantwoord, dacht ik aan onze geliefde algemene autoriteiten afkomstig uit landen in Azië, Europa, Noord-, Zuid- en Midden-Amerika, en de eilanden der zee. Hoewel die broeders uit vele landen komen en verschillende talen spreken, is niet één van hen geroept om zijn geboorteland te vertegenwoordigen. Presiderende quorums van de kerk zijn niet samengesteld uit volksvertegenwoordigers. Iedere leider is geroept om voor het volk te staan als vertegenwoordiger van de Heer en niet andersom.

Algemene autoriteiten worden 'van Godswege (...) geroept, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten'.⁶ Zij worden geroept als 'bijzondere getuigen'⁷ tot de gehele wereld om te onderwijzen en te getuigen van de Heer Jezus Christus.⁸

De geboden van de heer onderhouden

Ongeacht waar wij wonen, of welke functie wij bekleeden, wij moeten allemaal bepalen welke kant wij op kijken. Gods geboden dienen als norm om onze prioriteiten te meten. Onze eerbied voor het eerste gebod bepaalt onze gevoelens voor alle andere. Neem bijvoorbeeld het gebod om de sabbat te heiligen.⁹ Wij leven in een tijd waarin velen op aarde hun trouw op de sabbat hebben verlegd van plaatsen van aanbidding naar plaatsen van amusement. Weer vraag ik: 'Welke kant kijkt u op?'¹⁰

De Schriften sporen ons aan om het goede te doen: 'Indien gij niet over de sabbat heenloopt door uw zaken te doen op mijn heilige dag, maar de sabbat een verlustiging noemt, de heilige dag des Heren (...) En die eert door noch uw gewone bezigheden te doen, noch uw zaken te behartigen, (...) 'Dan zal gij u verlustigen in de Here (...)'.¹¹

Zelfrespect wordt ook verdiend door gehoorzaamheid aan Gods geboden inzake kuisheid.¹² Toch zijn die geboden in deze tijd aangevallen en gebagatelliseerd. Het

President Gordon B. Hinckley leidt een conferentiebijeenkomst.

beginsel zelfdiscipline met gepaste 'beteugeling van onze begeerten wordt alom afgeschilderd als ongezond en een ontmenselijking.' Maar de waarheid is dat het 'een ontmenselijking is om onszelf louter aan de hand van onze begeerten te definiëren.'¹³ Ieder mens is een kind van God – naar zijn beeld geschapen – met natuurlijke begeerten die beheersing vergen.

Als wij Gods eerste gebod overtreden, is de straf onontkoombaar. Als wij iemand of iets vóór laten gaan op onze trouw aan Hem, zullen wij de bittere gevolgen oogsten. Paulus voorzag 'verderf' voor hen wier 'God is de buik, (...)'.¹⁴ (Ik zou allerlei vormen van anatomische affectie kunnen noemen.) Wie ervoor kiezen 'het schepsel te dienen boven de Schepper'¹⁵, beroven zichzelf van een geestelijke beloning.

Zo moeten dus onze prioriteiten eerlijk worden gewogen aan de hand van dat eerste gebod. Als er een verandering van richting nodig is, zullen we onszelf wellicht het bevel willen geven 'Rechtsomkeert!'. Dat doen zou zegewallig zijn voor de Heer, die heeft gezegd: 'Bekeert u, keer u af van uw afgoden en wendt u af van al uw gruwelen.'¹⁶

Bomen wenden zich tot het licht en al doende groeien zij. Dat geldt ook voor de zoons en dochters van hemelse ouders. Omhoog kijken verschaft een meer verheven perspectief dan naar rechts of naar links kijken. Opzien op zoek naar heiligheid ontwikkelt kracht en waardigheid als discipelen van de Godheid.¹⁷

Ons gezin tegemoetreden

Omhoog kijken is onmisbaar voor goed ouderschap. Het gezin verdient leiding uit de hemel. Ouders kunnen hun kinderen niet voldoende raadgeven uitgaande van eigen ervaring, angst of medeleven.¹⁸ Wanneer echter ouders kinderen tegemoetreden zoals de Schepper die hun het leven heeft gegeven, zullen die ouders wijsheid ontvangen die hun eigen wijsheid te boven gaat. Wijze vaders en moeders zullen hun gezinsleden leren persoonlijke beslissingen te nemen uitgaande van goddelijke wetten.¹⁹ Zij zullen hun leren: 'Dit leven is de tijd (...) om zich voor te bereiden God te ontmoeten.'²⁰ Zij zullen hun leren dat beslissingen van een morele en geestelijke aard *niet kunnen* uitgaan van keuzevrijheid zonder verantwoordelijkheid jegens God voor die keuzen.²¹ Met dat inzicht zullen ouders en kinderen worden beloofd met karaktersterkte, gemoedsrust, blijdschap, en vreugde in hun nageslacht.²²

Onze naasten tegemoetreden

Ook onze betrekkingen met burens, vrienden en kennissen zullen verrijkt worden wanneer wij hen tegemoetreden met 'de reine liefde van Christus.'²³ Een verlangen om de Heer na te streven verschaft een machtige motivatie ten goede. Ons smachten naar deernis zal ons doen handelen overeenkomstig de gulden regel.²⁴ Al

doende zal het ons een vreugde zijn de armen te voeden, de naakten te kleden of ander waardevol vrijwilligerswerk te doen.

Dienstbetoon aan onze naasten krijgt een nieuwe dimensie wanneer wij eerst opzien naar God. In de kerk, wanneer de priesterschapsleiders en leiders en leiders van hulporganisaties hun gemeenten, quorums en klassen tegemoetreden zoals de Heer zou doen, leren ze dat het er niet om gaat *waar* zij dienen, maar *hoe*. Niet de functie in de kerk verhoogt een mens, maar de getrouwheid. Daarentegen kan het dingen naar een vooraanstaande functie – meester willen zijn eerder dan knecht – de geest van zowel de werker als het werk verwoesten.

Er bestaat weleens verwarring over dienstknachten en meesters. In de Bijbel lezen wij dat een groepje mannen 'met elkander erover [hadden] gesproken, wie de meeste was' onder hen. Jezus zei: 'Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de allerlaatste zijn en *aller dienaar*.'²⁵

Vroeg Jezus zijn discipelen om gehoor te geven aan allerlei verzoeken van de menigte of om de tafels te bedienen?²⁶ Nee! Hij vroeg hun om te dienen op *zijn* manier. Niet de mensen zouden de meesters zijn van zijn discipelen. *De Heer* is hun meester.

Van welke kant benaderen wij hen die wij dienen? Van de linker- of de rechterkant kunnen wij alleen duwen of trekken. Alleen vanaf een hoger niveau kunnen wij tillen. Om dat te bereiken, moeten we niet opzij kijken; we kijken omhoog naar onze Mees-

ter. Zoals wij moeten opzien naar God om goed te *leven*, moeten wij ook opzien naar God om goed te *dienen*.

De houding van doeltreffende discipelen

Als wij geroepen worden voor een leidinggevende functie, zijn wij verantwoordelijk jegens de Heiland voor onze handelingen in die functie. Die handelingen worden gevormd door onze houding, en onze houding wordt verhevener wanneer wij ons hoofd buigen in nederig gebed. Ik moet daarbij denken aan de lofzang, 'Tot U, o Heer, richt ik mijn zang':

Vat moed, mijn ziel, wees niet bedroefd!

Weet dat gij nooit lang treuren hoeft.

Maak uzelf los van 't aards gedruis;

God wacht u in zijn hemels huis.

Nu ik mij onder de mensen weer meng

en van de geest die hier heerst hun iets breng,

blijf mij, o Heer, immer nabij,

sta met uw liefde' steeds aan mijn zij.²⁷

Bidden helpt ons de beproevingen van het

leven onder ogen te zien. Bidden bepaalt ons nauwkeurig bij onze houding. Met ons beeld op scherp zullen wij niet naar links of naar rechts afwaken naar streken waar de verleidingen als landmijnen op de loer liggen. Discipelen dagen het gevaar niet uit aan de rand van de afgrond. Ervaren bergbeklimmers blijven dicht bij de bergwand en bewaken hun veiligheid met touwen en andere beveiliging waarmee zij zich vastmaken aan hen op wie zij vertrouwen. Zo is het ook met ons. Wanneer wij de gevaarlijke levensbergen beklimmen, moeten wij tegen de Meester aanleunen, met Hem verbonden zijn en ons stevig vasthouden aan de ijzeren roede van het evangelie, aan familie en aan betrouwbare vrienden.

President David O. McKay had dit te zeggen over gevaarlijke randen: 'Wegens zelfzucht dralen velen van ons aan de rand van het oerwoud door de wet van de natuur ons vertelt alles te doen voor eigen voordeel.'²⁸

De Heer heeft gezegd: 'Blik tot Mij op bij iedere gedachte; twijfel niet, vrees niet.'²⁹ Ik heb ervaren dat een dergelijk geloof tot vrijmakende macht voert. Eerst opzien naar God maakt ons duidelijk wat wij *niet* zullen

doen; daarna zijn wij vrij om de juiste koers te volgen.

President Gordon B. Hinckley heeft onlangs gezegd:

'De liefde voor God is de basis van alle deugd, van alle goedheid, van karakter, van alle verlangen om het goede te doen. Heb de Heer lief, heb zijn Zoon lief en wees voor eeuwig dankbaar voor hun liefde voor ons. Wanneer andere liefde verflauwt, is daar nog steeds die stralende, allesovertreffende liefde van God voor ieder van ons, en de liefde van zijn Zoon die zijn leven voor ons heeft gegeven.'³⁰

Broeders en zusters, ras, nationaliteit, beroep of andere belangen hoeven geen beperking te zijn. Allen kunnen opzien naar de Heer. Allen kunnen Hem in hun leven op de eerste plaats zetten. Wie dat doen en trouw blijven, zullen in aanmerking komen voor zijn sublieme belofte:³¹

'(...) Een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, [zal] Mijn aangezicht (...) zien, en weten, dat Ik ben (...).'³² Dat dit onze heerlijke bestemming kan zijn, getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- 1 Alma 37:47; zie ook Psalmen 5:3; Alma 5:19; 37:37.
- 2 Exodus 20:3; zie ook Leer en Verbonden 20:17–19.
- 3 Zie Efeziërs 2:19.
- 4 Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 6:38.
- 5 Zie Joël 3:14.
- 6 Geloofsartikelen 1:5.
- 7 LV 107:25.
- 8 Wat zij zeggen 'wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal (...) de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren' zijn (LV 68:4).
- 9 Zie onder andere Exodus 20:8, 31:15, 35:2; Leviticus 23:3; Joram 1:5; Mosiah 13:16, 18, 23; LV 68:29.
- 10 Zie 1 Koningen 18:21.
- 11 Jesaja 58:13–14.
- 12 Zie onder andere Exodus 20:14; Leviticus 18:22; Matteüs 5:28; 1 Korintiërs 6:9; 3 Nephi 12:28; LV 42:24, 59:6.
- 13 Report of the Ramsey Colloquium, *Wall Street Journal*, 14 februari 1994, blz. A–18.
- 14 Filippienzen 3:19.
- 15 Romeinen 1:25.
- 16 Ezechiël 14:6.
- 17 Hoe belangrijk het is om op te zien naar de Heer wordt ook onderstreept in een visioen van de profeet Joseph Smith, gedateerd 21 januari 1836:
'Ik zag de twaalf apostelen van het Iam, die nu op aarde zijn en de steulten van deze laatste bedeling dragen, in vreemde landen.

Zij stonden in een kring, zeer vermoeid, met haveloze kleding en gezwollen voeten; zij hielden de ogen neergeslagen; Jezus stond in hun midden, en zij zagen Hem niet. De Heiland keek naar hen en weende' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 107). Dat de Twaalf nadien van alle blaam gezuiverd werden, blijkt wanneer wij verderop in het verslag van de profeet lezen: 'Ik zag ten slotte de Twaalf in het celestiale koninkrijk van God. Ik zag ook de verlossing van Zion en veel andere dingen die de menselijke tong niet ten volle kan beschrijven' (Idem, blz. 94).

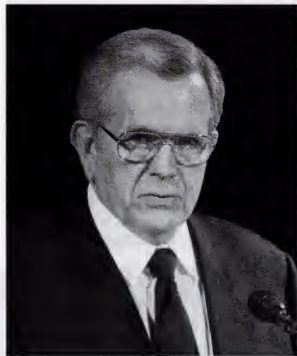
- 18 Zie Spreuken 3:5.
- 19 Zie LV 130:20–21, waaruit wij leren dat iedere zegen van God wordt verkreten door gehoorzaamheid aan die wet waarop die zegen is gegrond.
- 20 Zie Alma 34:32.
- 21 Zie LV 101:78.
- 22 De Bijbelvertaling van Joseph Smith, Genesis 9:22, voegt dit inzicht eraan toe: 'Wanneer u nageslacht de waarheid aanvaardt en omhoogblijkt, zal Zion onlaagblikken, en alle hemelen zullen van blijdschap beven, en de aarde zal van vreugde trillen.'
- 23 Moroni 7:47.
- 24 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus' (Mattheüs 23:12).
- 25 Marcus 9:34–35; cursivering toegevoegd. In een van de andere evangeliën wordt deze waarheid op een identieke wijze verwoord: 'Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn' (Mattheüs 23:11). In deze teksten is het woord *dienaar* afgeleid van het Griekse woord *diakonos*, dat betekent: 'iemand die andersmans bevelen uitvoert, in het bijzonder die van een meester.' Ook het woord *diaken* is afgeleid van het Griekse *diakonos*.
- 26 Zie Handelingen 6:2.
- 27 Lofzang 107.
- 28 *Improvement Era* juni 1957, blz. 390. President James E. Faust heeft deze ernstige waarschuwing gegeven: 'Tot de rand gaan kan ook betekenen dat je je gevaarlijk dicht bij de rand van de bodemloze put bevindt (...) Sommigen onder jullie zouden kunnen denken dat je, als je maar tot de rand gaat, ontdekt waar je kracht en je mogelijkheden liggen (...). Er zullen altijd vanzelf voldoende risico's op jullie pad komen zonder dat jullie ze hoeven op te zoeken. (*De Ster*, januari 1996, blz. 40.)
- 29 LV 6:36.
- 30 Regionale conferentie, Ricks College, 29 oktober 1995; verslag in de *Church News*, 2 maart 1996, blz. 2.
- 31 Hij heeft er vele andere gedaan, zoals: '(...) gezegend [zijt gij]; want zoals gij Mij nu ziet, en weet, dat Ik ben, evenzo zult gij tot Mij komen, en uw ziel zal leven' (LV 45:46). 'Ik zal voor u aanzicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden' (LV 84:88).
- 32 LV 93:1.

Het woord van wijsheid: het beginsel en de beloften

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ja, het woord van wijsheid vereist strikte gehoorzaamheid, maar de beloften zijn gezondheid, grote schatten aan kennis en de verlossing, zeker gesteld door het Lam Gods.'

Deze geweldige jonge mensen in dit koor zijn typerend voor de jonge mensen die we in de hele kerk vinden. We houden van ze. We zijn zo dankbaar voor jullie, onze jongeren. *Niets* is kostbaarder dan onze kinderen, onze jongeren en ik spreek dan ook tot hen. Een aantal jaren geleden in Afrika leerde ik hoe gevaarlijk onzichtbare krokodillen kunnen zijn. Ik heb onze jongeren toen gewaarschuwd voor onzichtbare, geestelijke krokodillen die op de loer liggen om hen te kunnen vernietigen.

Van die onzichtbare gevaren zijn er nu veel meer, en in veel meer soorten.

Sommige lijken op landmijnen die verborgen liggen in een veld dat jij zult moeten oversteken op weg naar volwassenheid. De buurt en de school, die eens veilig waren, zijn dat niet meer. Gelukkig heb je binnenin een geestelijke kracht, die veel weg heeft van een mijndetector. Als je er mee leert omgaan, zal die je waarschuwen voor de nabijheid van onzichtbare krokodillen en mijnen, en kun je problemen vermijden.

Drie jaar na de organisatie van de kerk kwam er een openbaring die onze tijd als volgt profetisch onder woorden bracht:

'Ziet, voorwaar, aldus zegt de Here tot u: Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven' (LV 89:4).

Dit woord van wijsheid legt beperkingen op aan de leden van de kerk. Tot op vandaag zijn deze regels op elk lid van toepassing en op eenieder die lid wil worden van de kerk. Die regels zijn zo belangrijk dat niemand zich kan laten dopen in de kerk zonder eerst toegezegd te hebben ze na te zullen leven. Niemand zal geroepen worden om les te geven of leiding te geven tenzij die die regels aanvaardt. Als u naar de tempel wilt, wordt u gevraagd of u het woord van wijsheid naleeft. Doet u dat niet, dan kunt u pas naar het huis van de Heer als u dat volledig waardig bent.

We weten dat jonge mensen over het algemeen niet van beperkingen houden. Of je het wilt geloven of niet, ook wij zijn eens jong geweest en weten dat nog maar al te goed.

In onze maatschappij lijkt de weerzin tegen alles wat iemands handelen beperkt, de overhand te hebben gekregen. Onze hele maatschappelijke orde zou zichzelf te gronde kunnen richten met de obsessie dat vrijheid los moet worden gezien van verantwoording, dat keuze hoe dan ook losstaat van gevolgen.

Jonge mensen, probeer te begrijpen dat er grote belangen zijn die de beperkingen van het woord van wijsheid rechtvaardigen!

Hoewel de openbaring eerst 'als een gebod (...) niet als gebod of met dwang' (LV 89:2) werd gegeven, om de leden het belang van de openbaring te kunnen onderrichten, hebben daaropvolgende presidenten van de kerk verklaard dat het een gebod is. Dat werd als zodanig ook door de kerk aanvaard.

Het woord van wijsheid is 'gegeven als een beginsel met een belofte' (LV 89:3). Dat

woord *beginsel* in de openbaring is een heel belangrijk woord. Een beginsel is een blijvende waarheid, een wet, een regel aan de hand waarvan je beslissingen kunt nemen. Over het algemeen worden beginselen niet uitvoerig uitgelegd. Dat geeft je de vrijheid om zelf je pad te kiezen, met de blijvende waarheid, het beginsel, als je anker.

Er zijn leden die schrijven en vragen of dit of dat tegen het woord van wijsheid is. Het is alom bekend dat thee, koffie, alcohol en tabak niet zijn toegestaan. Uitvoeriger wordt het niet uitgelegd. In plaats daarvan krijgen we onderricht in het beginsel, samen met de beloofde zegeningen. Er zijn veel gewoontevormende en verslavende stoffen die iemand kan drinken, kauwen, snuiven of spuiten, die schade toebrengen aan zowel het lichaam als de geest, maar die niet in de openbaring worden genoemd.

Niet alles wat schadelijk is, wordt met name genoemd; arsenicum bijvoorbeeld – ongetwijfeld schadelijk, maar duidelijk niet gewoontevormend! Hij die ik in alles moet gebieden, zei de Heer, 'is een trage en geen verstandige dienstknecht' (LV 58:26).

Sommige culturen hebben drankjes die, zo zegt men, onschadelijk zijn omdat ze niet met name in de openbaring worden genoemd. Toch worden er leden, vooral mannen, door verleid om naar feestjes te gaan

die zeker in strijd zijn met het beginsel. De belofte die in de openbaring worden gedaan, zullen ontzegt worden aan de onvoorzichtigen en roekelozen.

Gehoorzaamheid aan goede raad zal je veiligheid verschaffen.

Er is een verhaal over een koning die moest kiezen tussen twee koetsiers. Hij gaf hun beiden de opdracht om met zijn koets langs een steil, bochtig bergweggetje naar beneden te rijden.

De eerste koetsier reed heel langzaam naar beneden, waarbij hij de koets bijna tegen de bergwand aanvligde. De tweede koetsier liet zien dat hij de zaakjes in handen had. Hij vloog de berg af, met de koets soms zo dicht bij de afgrond dat het wiel er half overheen hing.

De koning moest er diep over nadenken, maar was toen zo wijs om de eerste koetsier de baan te geven. We doen er goed aan om aan de veilige kant te blijven.

Het woord van wijsheid is 'aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen' (LV 89:3). Het wordt gestaafd door andere schriftplaatsen. Daarin staat dat de goede dingen der aarde 'voor het welzijn en gebruik van de mens [zijn] geschapen, (...) ja, voor voedsel en kleding, voor smaak en reuk, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken. (...) Om

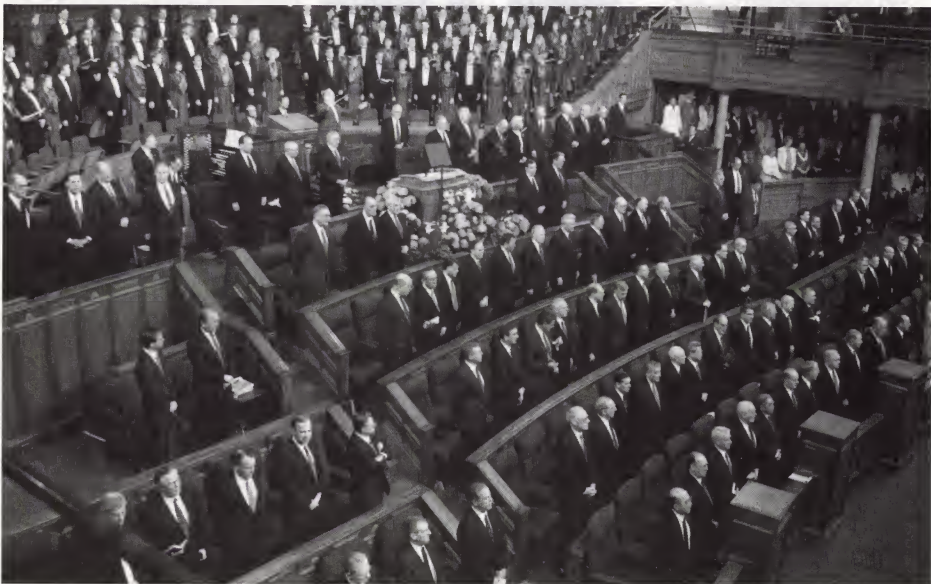
met oordeel te worden gebruikt, niet overmatig, noch mogen ze onrechtmatig worden verkregen' (LV 59:18–20).

Jonge mensen, leer matigheid en het gezonde verstand te gebruiken in aangelegenheden als gezondheid, voeding, en in het bijzonder geneesmiddelen. Waak ervoor extreem of fanatiek te zijn, of je te laten leiden door allerlei grillen.

In het woord van wijsheid krijgen wij bijvoorbeeld de raad vlees spaarzaam te eten. En voor het geval dat we daarin extreem worden, leren we uit een andere openbaring dat 'wie ook gebiedt [geen vlees te eten] (...) dit niet op Gods voorschrift [doet]' (LV 49:18').

In een andere tekst krijgen we de raad: 'Houdt op ledig te gaan; houdt op onrein te zijn; (...) Houdt op langer te slapen dan nodig is; gaat vroeg naar bed, opdat gij niet vermoeid zijt; staat vroeg op, opdat uw lichaam en uw geest mogen worden versterkt' (LV 88:124).

Er het beginsel van het woord van wijsheid en je zult de beloofde zegeningen ontvangen. 'En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven' hebben de belofte dat zij 'gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen [zullen] ontvangen' en dat zij 'zullen lopen

Het rostrum voor de algemene autoriteiten en algemene functionarissen. Op de bovenste rij zit het Eerste Presidium en het Quorum der Twalf Apostelen; daaronder zitten de Quorums der Zeventig, de Presiderende Bisschop en de algemene functionarissen.

en niet moede worden, wandelen en niet mat worden' (LV 89:18, 20).

Het woord van wijsheid belooft je geen volmaakte gezondheid. Het leert je hoe je je lichaam in goede staat moet houden, en je geest ontvankelijk voor subtiele, geestelijke ingevingen.

Ik herinner mij een zegen die ik kreeg toen ik in militaire dienst was. Hij bevatte raad die goed is voor ieder jongmens: 'Je hebt een lichaam ontvangen dat zodanig geproportioneerd en van een dergelijk stamina is dat je geest er naar behoren in zal kunnen functioneren. (...) Je behoort dat te koesteren als een groot erfgoed. Bescherm het. Neem niets tot je dat je organen zal schaden, want je lichaam is heilig. Het is het instrument van je denken en het fundament van je karakter.' Die raad heeft grote invloed op mij gehad.

Deze belofte van gezondheid als men de normen van deze openbaring naleeft, is niet beperkt tot de leden van de kerk. Vertel uw vrienden die geen lid van de kerk zijn over het woord van wijsheid; dring er bij hen op aan het na te leven.

Het woord van wijsheid bevat nog een grotere belofte. Zij die het naleven, krijgen de belofte dat zij 'wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten' (LV 89:19). Dat is de persoonlijke openbaring waarmee je de onzichtbare krokodillen, verborgen landmijnen of andere gevaren kunt bespeuren.

Toen je als lid van de kerk bent bevestigd, is jou de gave van de Heilige Geest verleend. 'Of weet gij niet,' heeft Paulus geschreven, 'dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont' (1 Korintiërs 6:19).

En de Heer heeft gezegd: 'Maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat ik u gezegd heb' (Johannes 14:26).

De openbaring bevat nog een laatste belofte. Sprekend over hen die gehoorzaam zijn, zegt de Heer: 'Ik (...) geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden' (LV 89:21). Dat is een opmerkelijke belofte.

Om die te begrijpen, moeten we teruggaan naar de tijd van Mozes. De Israëlieten waren vierhonderd jaar in slavernij geweest. Mozes kwam als hun verlosser. Hij riep plagen over Egypte af. De Farao beloofde de Israëlieten te laten gaan, maar kwam keer op keer terug op zijn belofte. Ten slotte zei de Heer tegen Mozes: 'Nog één plaag zal ik over Farao en over Egypte brengen, daarna zal hij u in uw geheel van hier laten gaan, (...) iedere eerstgeborene in het land Egypte [zal] sterven (...) ' (Exodus 11:1, 5).

Mozes zei de Israëlieten 'een stuk kleinvee

[te] nemen (...). Een gaaf, mannelijk, éénjarig stuk kleinvee (...). Geen been zult u ervan breken' (Exodus 12:3, 5, 46; zie Johannes 19:33).

Zij moesten het lam bereiden voor een feest en 'van het bloed nemen en dit strijken aan de beide deurstreken (...) [van het] huizen (...)'. Want Ik zal in deze nacht het land Egypte doortrekken en alle eerstgeborenen (...) in het land Egypte slaan (...) en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij. Aldus zal er geen verdervende plaag onder u zijn (...) en deze dag zal u een gedenkdag zijn (...) een altoesdurende inzetting' (Ex 12: 7, 12-14). 'En wanneer uw [kinderen] tot u zeggen: Wat betekent deze dienst van u, dan zult gij zeggen: Het is een Paasoffer voor de Here' (zie Exodus 12:26-27).

De profetische symboliek in het Paasoffer zal je zeker niet ontgaan zijn. Christus was 'het Lam Gods' (Johannes 1: 29, 36) de eerstgeborene, mannelijk, gaaf. Hij stierf zonder dat er een bot van Hem werd gebroken, ook al hadden de soldaten de opdracht dat te doen.

Maar we zullen niet van de lichamelijke dood gered worden door gehoorzaam te zijn aan deze geboden, want we zullen allemaal eens sterven. Maar er is een geestelijke dood die je niet hoeft te ondergaan. Als je gehoorzaam bent, zal die geestelijke dood aan jou voorbijgaan. 'Want ook ons paaslam is geslacht: Christus' is er geopenbaard (1 Korintiërs 5:7).

Ja, het woord van wijsheid vereist strikte gehoorzaamheid, maar de beloften zijn gezondheid, grote schatten aan kennis en de verlossing, zeker gesteld door het Lam Gods, dat zijn leven neerlegde om ons te verlossen.

De wet van offerande ging met de kruisiging in vervulling. De Heer stelde in plaats daarvan het avondmaal in. Die verordening zullen wij voor eeuwig in acht nemen! Jongelui, woon de vergaderingen bij en neem deel aan het avondmaal.

Het woord van wijsheid is geopenbaard zodat hij het fijngevoelige, geestelijke deel binnenin je op scherp kunt houden. Leer te 'luisteren' naar je gevoelens. Je zult leiding ontvangen, gewaarschuwd worden, onderrecht ontvangen en gezegd worden.

Hoewel jouw jonge leven altijd vol onzekerheden is, moet je geen angst hebben voor de toekomst!

Jouw dromen kunnen verwezenlijkt worden. Al je goede lichamelijke en emotionele verlangens kunnen bevredigd worden. Je kunt een partner vinden aan wie je een lichaam kunt geven dat vrij is van verslaving, vrij van verdovende en stimulerende middelen, en een geest die gevoelig is voor geestelijke indrukken.

Jullie kunnen voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld worden en vrijelijk

die liefde uitden die tot doel heeft leven, kinderen, een gezin en geluk te scheppen.

Als je bent afgedwaald, is het nu de tijd om terug te keren. Je kunt het. Ga voortwaarts in geloof. Je zult op dezelfde manier door de Geest geleid worden als Nephi die 'van levoren niet [wist], wat [hij] moest doen' (1 Nephi 4:6).

Onderhoud het woord van wijsheid. Zoek goede vrienden. Ga trouw naar de kerk. Zoek echt dagelijks hulp in gebed. Ik beloof je dat de weg gemakkelijker zal zijn. Je zult kalm zijn en het leven met vertrouwen ontmoet zien. Je zult voor gevaren gewaarschuwd worden en geleid worden door de influisteringen van de Heilige Geest.

Ik geef je mijn getuigenis dat deze openbaring een machtige bescherming is voor alle leden van de kerk, en in het bijzonder voor de jongeren van de kerk, voor jou, nu je omringd wordt door zoveel moeilijkheden, gevaren en onzekerheden. Maar jonge mensen, heb geloof. De Heer zal bij je zijn; je zult leiding ontvangen. Ik getuig van Hem, van zijn offer, van zijn verzoening en van zijn liefde voor jou. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOOT

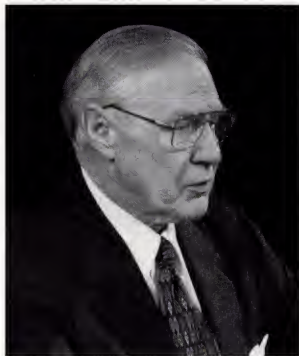
- 1 Vers 18 hangt nauw samen met vers 19: 'Want ziet, de beesten des velds en de vogelen der lucht (...) [zijn] bestemd om door de mens als voedsel (...) te worden gebruikt'. Afdeling 49 was specifiek gericht aan de leden van de United Society of Believers in Christ's Second Appearing (de Shakers) (een vereniging van gelovenden in Christus' wederkomst) om een aantal van hun foutieve leringen te corrigeren. Een van hun leringen was geen vlees of vis te eten.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij verzocht de namen van de algemene autoriteiten en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voor te leggen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat Quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en

openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Als gevolg van zijn benoeming als president van de Brigham Young University stellen wij u voor bisschop Merrill J. Bateman eervol te ontheffen als presiderende bisschop, samen met zijn raadgevers, bisschop H. David Burton en bisschop Richard C. Edgley. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar.

Wij stellen u voor de volgende broeders te steunen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: Merrill J. Bateman, Dallas N. Archibald, Dieter F. Uchtdorf en Bruce

C. Hafen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de volgende broeders te steunen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: L. Edward Brown, Sheldon F. Child, Quentin L. Cook, William Rolfe Kerr, Dennis E. Simmons, Jerald L. Taylor, Francisco Vinas en Richard B. Wirthlin. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor H. David Burton te steunen als presiderende bisschop, met Richard C. Edgley als eerste raadgever en Keith B. McMullin als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Naar het zich laat aanzien is de steunverlening unaniem bevestigend geweest. Wij nodigen de nieuwe zeventigen uit plaats te nemen op het podium.

Dank u, broeders en zusters, voor uw liefdevolle en gebedvolle steun. □

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Ted E. Davis
van het kerkelijk verificatiecomité

*Aan het Eerste Presidium van
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.*

Het verificatiecomité opereert onafhankelijk van alle functionarissen, werknemers, ondernemingen en afdelingen van de kerk, inclusief de afdeling verificatie, en brengt rechtstreeks verslag uit aan het Eerste Presidium. Wij hebben toegang tot alle relevante verslagen en rapporten om onze taak te kunnen verrichten. We hebben de nauwkeurigheid doorgelicht van de controles van ontvangsten en uitgaven en andere werkwijzen die de bezittingen van de kerk en haar organisaties waarborgen, waaronder begroting, boekhouding, verificatie. We hebben ook de financiële overzichten van de kerk over het boekjaar 1995 doorgelicht.

Alle uitgaven van de algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité en het begrotingscomité beheren de grote uitgaven binnen de goedgekeurde begrotingen.

De afdeling verificatie voert op dit moment een verificatie uit van de financiële activiteiten van de kerk en verwante ondernemingen over het jaar 1995, in overeenstemming met de erkende accountantsnormen. Ook verricht zij wereldwijd financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen van de kerk. Zij bestaat uit accountants en andere bevoegde verificateurs. De afdeling verificatie opereert onafhankelijk van alle andere afdelingen van de kerk en brengt rechtstreeks verslag uit aan het Eerste Presidium. De naamloze vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, houden zelf hun boekhouding bij en rapporteren in overeenstemming met de geldende normen in het bedrijfsleven, en

worden bovendien geleverd door de afdeling verificatie of door onafhankelijke, erkende accountantskantoren. De Brigham Young University en andere instituten voor hoger onderwijs worden geleverd door onafhankelijke, erkende accountantskantoren. De afdeling verificatie heeft richtlijnen vastgelegd voor de verificatie van units op ring- en wijkniveau en houdt toezicht op die verificatie, alsmede de uitgaven die door die units gedaan worden.

Gebaseerd op haar inspectie van het financiële controlesysteem binnen de kerk en de verificatierapporten, is de afdeling verificatie van mening dat de inkomsten en uitgaven van de kerk in het jaar dat op 31 december 1995 afliep, in alle materiële opzichten gecontroleerd en verantwoord zijn volgens de door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,

KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ

*Ted E. Davis, voorzitter
Donald D. Salmon
James B. Jacobson*

Statistisch rapport 1995

Voorgelezen door
F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1995.

Units

Ringen	2150
Districten	699
Zendingsgebieden	307
Wijken en gemeenten	22.697
Soevereine staten en territoriums met georganiseerde wijken of gemeenten	159

Ledental

Ledental	9.340.898
Ingeschreven kinderen in 1994 gedoopt	71.139
Bekeerlingen in 1994 gedoopt	304.330

Zendingen

Volzijdendingen	48.631
-----------------------	--------

Voorzittende leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

Ouderling Victor L. Brown, emeritus algemeen autoriteit; *Doris T. Sill*, weduwe van ouderling Sterling W. Sill, emeritus algemeen autoriteit; *Wendell J. Ashton*, voormalig directeur van de afdeling public relations en algemeen secretaris van de Deseret Sunday School Union; *Mark B. Garff*, voormalig voorzitter van het bouwcomité van de kerk; *Rex E. Lee*, voormalig president van de Brigham Young University en voormalig procureur-generaal van de Verenigde Staten; *George W. Romney*, voormalig minister van huisvesting en ruimtelijke ordening van de Verenigde Staten. □

Dit werk is waar

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Degenen die destijds aanwezig waren [bij Peter Whitmer thuis] zouden beslist "spraakloos" staan als zij konden zien wat er is gebeurd met die kleine organisatie sinds (...) 6 april 1830.'

Ik hoop dat u uw boezem voelde branden en dat u vreugde in uw ziel voelde bij het horen van die statistieken aangaande de groei van de kerk. Vandaag herdenken we het feit dat de kerk precies 166 jaar geleden werd georganiseerd bij Peter Whitmer thuis in Fayette (New York). Denkt u zich eens in wat er sindsdien allemaal is gebeurd! Onder het zojuist zingen van 'k Sta spraakloos' (lofzang 129), moest ik denken aan hen die destijds daar aanwezig zijn geweest. Zij zouden beslist 'spraakloos' staan als zij konden zien wat er is gebeurd met die kleine organisatie sinds dat eenvoudige beginnetje op 6 april 1830. En ook de wereld zou 'spraakloos' staan als men beseftte hoe wij zijn gegroeid.

Ik ben blij dat wij als openingslied 'De morgen daagt' (lofzang 1) hebben gezongen. Die woorden zijn geschreven door Parley P. Pratt. Ze stonden in het eerste nummer van de *Millennial Star* die in Liverpool uitgegeven werd toen die eerste groep zendingen, die door de profeet Joseph Smith was uitgestuurd, in Engeland was aangekomen. Die woorden waren zorgvuldig op papier gezet door Parley P. Pratt zodat de wereld enig begrip zou hebben van onze identiteit. Wanneer we die woorden zingen, 'De mor-

gen daagt, de nacht vliedt heen, zie, Zions vaandel wappert fier', zien we die vaandel in gedachten hoog aan de vlaggemast wapperen in de wind. Wij kunnen welhaast zien hoe die vlag van vrijheid de herstelling van het evangelie aan de hele wereld verkondigt. Wat een heerlijke gelegenheid hebben wij nu om erover na te denken hoe het evangelie over de gehele wereld is verbreid in de 166 jaar sinds de kerk werd georganiseerd.

Ons Achteste Geslacht

Broeder F. Michael Watson heeft zojuist het statistisch rapport voorgelezen. Ik heb een toevoeging aan dat rapport. In het afgelopen half uur is mijn nieuwe achterkleindochter geboren. Michael, je kunt dat getal met één verhogen.

Wijlen ouderling LeGrand Richards heeft een boek geschreven, getiteld *Een wonderbaar werk en een wonder*, dat over de hele wereld een zendingsinstrument is geworden. Hij vertelt in dat boek over iets dat dr. Andrew D. White, voormalig rector magnificus van Cornell University in New York en later ambassadeur van de Verenigde Staten in Duitsland, was overkomen. In 1892, toen hij als minister van buitenlandse zaken Rusland bezocht, was hij in de gelegenheid enige tijd door te brengen met graaf Leo Tolstoj. Leo Tolstoj was een Russisch staatsman, schrijver en maatschappelijk hervormer. (Neem daar goed nota van - maatschappelijk hervormer. Hij was opgegroeid in het tsaristische Rusland en had enige notie van de manier waarop een land en een volk kon worden onderdrukt.) In de loop van hun gesprek zei Leo Tolstoj: 'Zou u mij iets over de Amerikaanse godsdiensten kunnen vertellen?' Dr. White legde uit dat er meerdere godsdiensten waren in Amerika. 'Dat weet ik,' antwoordde graaf Tolstoj, 'maar vertel u mij eens over uw Amerikaanse godsdienst (...) de kerk die ik bedoel (...) wordt de mormoonse kerk genoemd.' Dr. White zei: 'Ik weet eigenlijk heel weinig van hen af,' waarop graaf Tolstoj ant-

woordde: 'Dr. White, ik ben zeer verbaasd (...) [Zij] leren de mensen niet alleen over de hemel en de daarbij behorende heerlijkheid, maar ook hoe zij moeten leven om de onderlinge sociale en economische verhoudingen een gezonde basis te kunnen geven. (...) Als de mormoonse kerk ongewijzigd stand kan blijven houden tot in het derde en vierde geslacht, zal het de grootste macht worden die de wereld ooit heeft gekend' (*Een wonderbaar werk en een wonder*, blz. 322).

Ik wil alle aanwezigen er alleen maar op wijzen dat de achterkleindochter die wij vandaag hebben gekregen het achtste geslacht is in onze familie, een familie die hetgeen wij verkondigen als het ware evangelie altijd heeft geloofd en aanvaard.

Een Zegen en een Roeping

Onlangs stond ik erbij in de familiekring toen de echtgenoot van een van onze kleindochters hun pasgeboren zoonje, Mark, zijn zegen gaf. Daarbij bad hij dat Mark op zekere dag op zending zou gaan, en bij zijn terugkomst een liefvallige levensgezellin zou vinden die aan hem zou worden verzegeld in de tempel. Terwijl die zegeningen op het hoofdje van de kleine Mark werden uitgesproken, verlangde ik ernaar dat hij zou weten wat ik weet en voelen wat ik voel aangaande de geestelijke zegeningen die ik heb ontvangen. Ik verlangde dat ook zijn leven zou worden gekenmerkt door geestelijke ervaringen zoals de ervaring die ik vandaag 26 jaar geleden heb gehad toen ik werd geroepen als assistent van het Quorum der Twaalf Apostelen. Het was op dezelfde dag dat ouderling Boyd K. Packer tot het Quorum der Twaalf werd geroepen.

Ik herinner me alles in detail. Ik was uitgenodigd om naar het kantoor van het Eerste Presidium te komen voor een gesprek met president Joseph Fielding Smith. Hij zou de dag daarop als de nieuwe president in profetie van de kerk de steunverlening van de leden van de kerk ontvangen, net zoals dat vandaag met president Hinckley is gebeurd. Harold B. Lee zou worden gesteund als eerste raadgever en N. Eldon Tanner als tweede raadgever. Zij spraken een poosje met mij, gaven mij de roeping en wezen mij erop dat mijn naam de volgende ochtend in de conferentie zou worden voorgelezen. Nadat ik die roeping had ontvangen, liep ik de trap van het gebouw af. Ik was een al verbazen en verwondering. *Hoe kon dit gebeuren? Hoe kon dit mij overkomen?* Terwijl ik een blokje om liep, dacht ik na over de veranderingen die er nu in mijn leven zouden komen. *Hoe kon ik ooit beantwoorden aan de verantwoordelijkheid die nu op mijn schouders zou rusten? Hoe zou ik ooit deze grote en heerlijke organisatie in de wereld kunnen vertegenwoordigen?* Ik was dermate

overweldigd door mijn gevoelens terwijl ik daar op straat liep, dat ik geen enkele bekende wilde tegenkomen. Ik wilde alleen naar mijn vrouw, Ruby, toe om haar te vertellen wat er was gebeurd. Ik spoedde mij naar de negende verdieping van het Hotel Utah waar Ruby familie bezocht. Ik weet nog dat ik op de deur klopte en die op een kiertje opendeed, net voldoende om haar naar buiten te wenken. Ze was natuurlijk benieuwd wat er aan de hand was en kwam naar me toe.

Ik pakte haar hand, maar terwijl we samen de gang aflieden, kon ik er alleen maar in knijpen. Ik was zo overmand door wat er was gebeurd dat ik er aanvankelijk geen woord uit kon krijgen. Ten slotte hield ze me staande en zei: 'Zeg nou eindelijk eens wat!' Toen ik haar aankeek, mijn handen op haar schouders legde en vertelde de van de roeping, begon ze te huilen. Daar stonden we dan met de armen om elkaar heen, terwijl de mensen die voorbijliepen zich afvroegen wie die twee hullebalken wel waren. Maar we trokken ons niets van anderen aan, want er was ons iets van het allerhoogste belang overkomen. Ons leven was veranderd.

Op de volgende dag, een dag zoals deze, werd mijn naam ter steunverlening voorgelezen, waarna ik werd gevraagd naar het podium te komen en plaats te nemen in een van deze rode fauteuils. Zeer onder de indruk gaf ik daaraan gehoor. Vervolgens zong het Tabernakelkoor 'O Divine Redeemer'. Ik dacht dat mijn hart zo breken toen ik de smekende woorden hoorde: 'Remember not, remember not, O Lord, my sins.' (Gedenk, o Heer, gedenk mijn zonden niet.)

Getuigen

Ik hoop dat onze achterkleinzoon, Mark, en onze andere nakomelingen ook eens zulke geestelijke ervaringen zullen hebben en dat zij de geestelijke kracht en invloed van dit evangelie zullen voelen. Ik hoop dat Mark en de anderen ervaringen zullen hebben zoals ik die had in de tempel toen president Spencer W. Kimball de openbaring over het priesterschap ontving. Ik was het recentst geroepen lid van het Quorum der Twaalf. Ik was erbij. De uitstorting van de Geest in die kamer was zo overweldigend dat na afloop niemand van ons in staat was om te spreken. We konden alleen maar stilletjes terug naar ons kantoor lopen. Niemand kon iets zeggen, zo machtig was die hemelse ervaring geweest.

Slechts luttele uren nadat de pers op de hoogte was gebracht, kreeg ik de opdracht een ringconferentie bij te wonen in Detroit (Michigan). Toen mijn vliegtuig in Chicago landde, zag ik bij de krantenkiosk een *Chicago Tribune*. De kop van de krant ver-

melde: 'Mormonen verlenen priesterschap aan zwarten.' De onderkop zei: 'President Kimball beweert openbaring te hebben ontvangen.' Ik kocht een krant en staarde naar dat ene woord in die onderkop – *beveert*. Het sprong eruit alsof het er stond in rood neonlicht. Terwijl ik mij naar de *gate* begaf voor mijn vlucht naar Detroit dacht ik: *Ik bevind me nu op deze drukke luchthaven in Chicago, maar ik ben getuige geweest van die openbaring. Ik was erbij. Ik heb het meegemaakt. Ik heb die hemelse invloed gevoeld. Ik ben erbij betrokken geweest.* De redacteur van die krant heeft niet beseft dat die openbaring waar was toen hij schreef: '(...) beweert openbaring te hebben ontvangen.' Hij heeft het niet beseft, noch de drukker, noch de man die de pers van inkt voorzorg, noch de verspreider van de krant – geen van hen beseften dat het werkelijk een openbaring van God was

geweest. Zij wisten niet wat ik wist, omdat ik er getuige van was geweest.

God leeft. Hij is onze Vader. Wij zijn zijn kinderen. Hij heeft ons lief. Jezus is de Christus, de Eniggeborene van de Vader in het vlees. Hij is onze Heiland, onze Verlosser. Hij is onze Voorspraak bij de Vader. Hij is het die stierf, die vreselijke smart, verschrikkelijke vernedering en onnoemelijk veel pijn voor ons heeft geleden. De herstelling van het evangelie is waar. Op zekere dag zullen we de groetheid van de profeet Joseph Smith werkelijk kennen. Dit hele werk is waar. Ik laat u mijn liefde en mijn getuigenis, en bid dat u uw gezin zo zult opvoeden dat u deel zult uitmaken van het grote leger dat nodig is om de boodschap van hoop en redding aan de hele wereld te brengen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

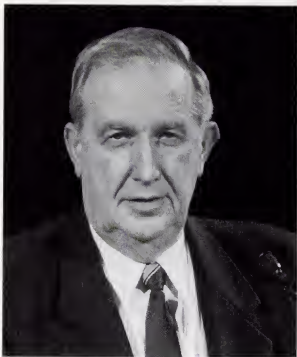

De conferentiebezoekers in de rij voor de Assembly Hall, waar zij de conferentie op een groot beeldscherm konden volgen.

Vreugde in het leven vinden

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heer heeft zijn zinnen gezet op uw groei en ontwikkeling. Die groei zal versneld worden als u zich door Hem in uw groeiproces laat leiden.'

Onlangs stond ik vroeg in de ochtend aan de noordkust van een schitterend eiland in de Grote Oceaan over zee uit te kijken. Ik was gefascineerd door de regelmaat waarmee de gigantische golven op de kust braken. Het deed mij denken aan de bestendigheid van het plan van de Heer met zijn vaststaande, eeuwige wet en de zekerheid van blijvende gerechtigheid en tedere barmhartigheid als men gehoorzaamt. Het viel mij op dat elke golf op een ander punt aan de horizon een schuimkop vormde en zijn weg naar de kust vond. Sommige rolden over de rotsen en lieten schuimende riviertjes achter. Anderen braken op de kust in unieke figuren uitten. Met speelse, schuimende randen kwamen ze aangeleden over het vochtige zand, en al borrelend en dwarrelend verdwenen ze weer.

Ik moest denken aan de oneindig vele mogelijkheden die de Heer ons heeft gegeven. We hebben zoveel vrijheid, zoveel kansen om onze persoonlijkheid en talenten, onze individuele herinneringen, en onze unieke bijdragen tot ontwikkeling te brengen. Daar ik verder niet de kans zou hebben om de majesteuze zee te zien, probeerde ik mij voor te stellen welk prachtig panorama de stralende zon later die dag zou scheppen.

Terwijl ik daar eerbiedig stond te genieten van de zee, braken er glinsterende zonnestralen door de wolken heen, die het hele schouwspel een ander karakter gaven met hun licht, hun kleuren, hun leven. Het was alsof de Heer mij wilde verrassen met een extra zegen, een symbool van het licht van zijn leringen die glans en hoop geven aan eenieder die erdoor geraakt wordt. Dankbare tranen voor deze wonderde wereld waarin wij leven sprongen mij in de ogen, want de uitzonderlijke schoonheid, verschaft door onze hemelse Vader, is er voor iedereen die bereid is die te zien. Echt, het leven is schitterend.

Neemt u er de tijd voor om er elke dag bij stil te staan hoe mooi uw leven kan zijn? Hoelang is het geleden dat u een zonsopgang hebt gezien? De verdwijpende stralen die de wolken, bomen, heuvels en dalen goedendacht wensen – soms kalm, soms met uitbundige kleuren en vormen. En wat te denken van de wonderen van een heldere nacht, waarin de Heer de creaties van zijn hemelen, de twinkelende sterren en het maanlicht, onthult om onze verbeelding te prikkelen met zijn grootsheid en heerlijkheid. En is het niet boeiend om te zien hoe een zaadje, dat in vruchtbare grond is gelegd, de kracht vindt om, hoe klein ook, te ontspruiten. Geduldig begint het te groeien en zijn eigen karakter te ontwikkelen, daarbij geholpen door de genetische code die de Heer heeft verschaft voor zijn ontwikkeling. Omgeven met zorg zal het zeker worden wat het voorbestemd is te worden; een lelie, gekroond met gratie en schoonheid, een welriekende muntplant, een perzik, een avocado, of een prachtige bloesem met een unieke broosheid, kleurschakering en geur. Wanneer heeft u voor het laatst een rozenkop zien ontkiemen? Elke dag verandert de vorm en het karakter van de knop, de belofte dat hij zal opbloeien tot een schitterende roos. U bent een van Gods edelste scheppingen. Hij wil dat uw leven luisterrijk zal zijn, ongeacht uw omstandigheden. Als u dankbaar en gehoorzaam bent, kunt u alles worden wat God wil dat u wordt.

Verdriet, teleurstelling, ernstige proble-

men zijn gebeurtenissen in het leven, niet het leven zelf. Ik wil de ernst van die gebeurtenissen niet bagatelliseren. Ze kunnen lang aanhouden, maar u moet ervoor waken dat ze uw leven niet gaan overheersen. De Heer inspireerde Lehi om deze fundamentele waarheid te uiten: 'de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.'¹ Voor de mens is dat een voorwaardelijke uitspraak: 'opdat zij vreugde mogen hebben.' Maar voor de Heer is die niet voorwaardelijk. Het is zijn bedoeling dat iedereen vreugde vindt. En voor u zal het niet voorwaardelijk zijn als u de geboden onderhoudt, geloof hebt in de Meester en datgene doet wat noodzakelijk is om op aarde vreugde te hebben.

Uw vreugde in dit leven hangt af van uw vertrouwen in uw hemelse Vader en zijn heilige Zoon, van uw overtuiging dat hun plan van geluk u werkelijk vreugde kan brengen. Als u hun leer overdenkt, zult u kunnen genieten van de schoonheden van deze aarde en zult u uw relatie met anderen kunnen verrijken. U zult de troostende, versterkende ervaringen hebben die het gevolg zijn van uw geboden tot uw hemelse Vader en de antwoorden die Hij daarop geeft.

Een kiezelsteentje dat vlak voor het oog wordt gehouden, lijkt een gigantisch obstakel. Als het op de grond is geworpen, wordt het in perspectief gezien. Zo moeten ook de problemen en beproevingsen in ons leven gezien worden in het perspectief van de schriftuurlijke leer. Anders zullen we alleen oog hebben voor de problemen, wat ons zal uitputten en ons beroven van de vreugde en schoonheid die de Heer wil dat we hier op aarde ontvangen. Sommige mensen lijken op een steen die in een zee van problemen wordt gegooid. Ze verdrukken erin. Wees een kurk. Als u wordt ondergedompeld in een probleem, probeer dan boven te komen drijven om weer met vreugde te dienen.

U bent hier op aarde met een goddelijk doel. U bent hier niet om eindeloos vermaakt te worden of voortdurend plezier achterna te jagen. U bent hier om getoetst te worden, om uzelf te bewijzen, zodat u de extra zegeningen kunt ontvangen die de Heer voor u heeft.² Het temperende effect van geduld is daarbij noodzakelijk.³ Sommige zegeningen zullen in dit leven ontvangen worden; andere krijgen we aan de andere zijde van de sluier. De Heer heeft zijn zinnen gezet op uw groei en ontwikkeling. Die groei zal versneld worden als u zich door Hem in uw groeiproces laat leiden, ongeacht of u dat in het begin nu wel of niet leuk vindt. Als u op de Heer vertrouwt, bereid bent uw hart en ziel op zijn wil te richten, en de Geest vraagt u te leiden om zijn wil te doen, bent u verzekerd van het grootste geluk en zult u het meeste uit dit sterfelijk leven halen. Als u alles in twijfel trekt wat er van u gevraagd wordt, als u onder

elke onplezierige uitdaging probeert uit te komen, maakt u het moeilijker voor de Heer om u te zegenen.⁴

Uw keuzevrijheid, het recht om keuzen te doen, is u niet gegeven zodat u maar kunt krijgen wat u wilt hebben. Deze goddelijke gave is u gegeven zodat u kunt kiezen wat uw hemelse Vader geschikt voor u acht. Op die manier kan Hij u leiden tot wat Hij met u voor heeft.⁵ Dat pad leidt tot vreugde en geluk.

Leer van inspirerende mensen die hun problemen hebben aanvaard en vreugde hebben ondanks hun tegenspoed. Een lief-tallige vrouw met een ongeneeslijke ziekte vond voortdurend vreugde in haar leven. Zij begreep het plan van geluk, had de tempelverordeningen ontvangen en deed haar best om voor de beloofde zegeningen in aanmerking te komen. Ze schreef in haar dagboek: 'Het is een mooie herfstdag. Ik ben met de post op de schommel gaan zitten. Ik voelde mij zo gelukkig in de warme zon, de zoete geuren van de natuur en de bomen om mij heen. Ik zat daar gewoon en genoot ervan dat ik nog steeds leef op deze prachtige aarde. (...) De Heer is zo goed voor mij. Wat ben ik dankbaar dat ik hier nog ben en me zo goed voel. Ik ben zo gelukkig dat ik het wel kan uitschreeuwen en door dit heerlijke huis kan dansen nu de zon door de grote ramen naar binnenstroomt. Ik vind het heerlijk om te leven. (...)'

Een dappere moeder met een slopende ziekte besteedde ontelbare uren aan een groot, moeilijk borduurwerk. Het was een geschenk voor een echtpaar dat door een moeilijke tijd heenging. Voor het echtpaar is het een onbetaalbare schat, een blijvende herinnering aan de kostbare vruchten van vastberaden inspanning nietgevestande een zware beproeving, een blijvende boodschap van hoop, verpakt in zuivere liefde en een bereidwillig offer.

Kinderen leren ons om zelfs onder de moeilijkste omstandigheden vreugde te vinden. Kinderen hebben nog niet geleerd geprimeerd te zijn door zich te concentreren op de dingen die ze niet hebben. Zij vinden vreugde in wat er voorhanden is. Ik herinner mij een jongetje dat aan de waterkant aan het spelen was. Hij had een stuk vislijn aan twee lege limonadeblikjes gebonden. Hij gooide een van de blikjes over en tak en vulde dat met water. Hij trok daarna het andere blikje naar beneden en liet het vervolgens weer los. Het gewicht van het eerste blikje trok het tweede weer omhoog. Hij lachte en danste van plezier.

Er zijn zoveel eenvoudige, verkwikkende ervaringen om ons heen. Die kunnen dienst doen als een soort veiligheidsklep die de spanning laag houdt en de moed erin. Concentreer u niet op wat u niet hebt of kwijt bent. De Heer heeft de gehoorzamen be-

loofd alles wat Hij bezit met hen te zullen delen. Misschien ontbreekt het u hier aan bepaalde zaken, maar in het volgende leven zult u, als u in dit leven bewijst dat u dat waardig bent, alle zegeningen krijgen.

Zoek de compenserende zegeningen in uw leven als de Heer u in zijn wijsheid iets ontzegt wat u heel graag wilt. Voor de blinde of slechthorende scherpt hij de andere zintuigen. Aan de ziekte schenkt hij geduld, begrip en meer waardering voor de vriendelijkheid van anderen. Wanneer iemand van wie u houdt, sterft, verdriegt de Heer de banden van liefde, verlevendigt de herinneringen en wakkert de hoop aan op een toekomstige hereniging. U zult die compenserende zegeningen gaan zien als u de wil van de Heer bereidwillig aanvaardt en geloof in Hem oefent.⁶

Tot het gekwelde volk van Alma zei de Heer: (...) Ik [zal] de lasten verlichten (...) zodat gij ze zelfs niet op uw rug kunt voelen, (...) en dit zal ik doen, opdat gij hierna als mijn getuigen moogt staan, en opdat gij stellig moogt weten, dat Ik, de Here God, mijn volk in hun lijden bijsta.

'En de lasten (...) werden licht gemaakt; ja, de Here versterkte hen, zodat zij hun lasten met gemak konden dragen, en zij onderwierpen zich met blijdschap en geduld aan de ganse wil des Heren' (Mosiah 24:13-15).

Probeer creatief te zijn, want dat kan u veel vreugde brengen. Nadat hun nobele echtgenoten naar huis waren geroepen, leerden de zusters Camilla Kimball, Amelia McConkie en Helen Richards schilderen. Ze laten niet alleen kunstlegaten na, ook zullen zij een zonsongedang, een gezicht of een boom nooit meer met dezelfde ogen bekijken. Zij nemen nu subtiele nuances in kleur en vorm waar, en verheugen zich in de schoonheid om hen heen. Kies iets uit zoals muziek, dans, beeldhouwen of dichtkunst. Door creatief bezig te zijn, zult u van het leven genieten. Het zal de dankbaarheid in u wakker schudden. U zult verborgen talenten ontwikkelen, logisch leren denken, en een doel hebben in uw leven. Het zal eenzaamheid en hartzeer verdrijven. Het zal u verwikelen. Het zal u met enthousiasme vullen. Het zal u leven pit geven.

Bereidwillig dienstbetoon aan anderen is de sleutel tot blijvende vreugde. President Kimball heeft gezegd: 'God ziet ons en waakt over ons. Maar gewoonlijk gebruikt hij een medemens om in onze behoeften te voorzien. Daarom is het zo belangrijk dat we elkaar dienen.'⁷ Ik heb eens gehoord over een vrouw die heel gelukkig was. Elke morgen vroeg ze haar hemelse Vader om haar naar iemand te leiden die ze kon helpen. Dat oprechte gebed is vaak beantwoord. Zij verlichtte het leven van velen. Zij werd voortdurend gezegend omdat

zij een werktuig in de handen van de Heer was.

Ik weet dat elk probleem waar we mee te maken krijgen, zelfs die problemen die zijn veroorzaakt door onze eigen onachtzaamheid of overtreding, door de Heer omgewerkt kan worden zodat het onze groei ten goede komt en het een ladder wordt waarop we omhoog kunnen klimmen.⁸ Ik beveel hier overtreding zeker niet aan als mogelijkheid tot groei. Overtreding is pijnlijk, moeilijk en totaal onnodig. Het is veel verstandiger en zoveel gemakkelijker om in rechtschapenheid voorwaarts te gaan. Maar door bekering, geloof in de Heer Jezus Christus en gehoorzaamheid aan zijn geboden, kan zelfs de teleurstelling die voortvloeit uit overtreding omgewerkt worden tot een terugkeer naar geluk.

Stel een lijst op met zaken die u kunt doen om gelukkig te worden, zoals:

- Overdenk de Schriften voor een begrip van het plan van geluk van de Heer.
- Bid met geloof in Jezus Christus.
- Houid van anderen en dien hen.
- Ontvang de tempelverordeningen. Ga terug om anderen tot zegen te zijn.
- Luister naar de profeet en gehoorzaam zijn raad.
- Wees dankbaar voor wat u hebt.
- Glimlach meer.

Uw lijst voor u de sleutel zijn tot tevredenheid en vreugde.

Een beroemd Braziliaans liedje bevat een leugen die door velen naar waar wordt gehouden: 'Verdriet eindigt nooit, maar geluk wel.' Ik geuig tot u dat geloof in de Heiland en gehoorzaamheid aan zijn leringen ervoor zorgen dat u geluk nooit zal eindigen, maar uw verdriet wel.

U moet niet toestaan dat iets, hoe moeilijk het ook is voor u en uw dierbaren, uw leven volledig gaat beheersen en de kern wordt waar uw hele leven om draait. Problemen zijn mogelijkheden tot groei. Het zijn gebeurtenissen van voorbijgaande aard op de achtergrond van een plezierig leven. Laat u niet zo in beslag nemen door iets dat u aan niets anders meer kunt denken, en daardoor uzelf of anderen die afhankelijk zijn van u, gaat verwaarlozen. Denk eraan dat de genezing van sommige geestelijke en emotionele wonden, evenals lichamelijke, tijd vergen.

De Heer heeft gezegd: 'Wees geduldig in bezoeken, want gij zult er vele hebben; maar verdraag ze, want zie, Ik ben met u, zelfs tot aan het einde uwer dagen.'⁹ Als u geduldig bent, zult u gaan begrijpen wat de zinsnede 'Ik ben met u' betekent. Gods liefde brengt vrede en vreugde.

Uw geloof in Jezus Christus verschaft het leven blijvende betekenis. Denk eraan dat u op dooreis bent naar verhoging. Soms zult u ervaringen hebben die meer geluk schen-

ken dan andere, maar voor de Heer heeft het allemaal zin.¹⁰

Als getuige van de Heiland, spoor ik u aan eenieder te vergeven van wie u vindt dat ze u kwaad hebben berokkend. Als er sprake is van overtreding, bekeer u, opdat de Meester u kan genezen.

Dank uw hemelse Vader en zijn geliefde Zoon voor het plan van geluk en de evangeliebeginselen waarop het gebaseerd is. Wees dankbaar voor de verordeningen en de verbonden die Zij hebben ingesteld. Ik getuig plechtig dat zij de macht hebben om uw leven te kronen met vrede en vreugde en om het zin te geven. U zult erachter komen dat verdriet en teleurstelling tijdelijk zijn. Geluk is oneindig eeuwig vanwege Jezus Christus. Ik getuig plechtig dat Hij leeft, dat Hij van u houdt en u zal helpen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- 1 2 Nephi 2:25.
- 2 Zie Abraham 3:25.
- 3 Zie Mosiah 3:19.
- 4 Zie 1 Nephi 3:7.
- 5 Zie LV 58:26–32.
- 6 Zie Orson F. Whitney's citaat in *Faith Precedes the Miracle* van Spencer W. Kimball [1972], blz. 98.
- 7 *The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball [1982], blz. 252.
- 8 Zie Jesaja 40:31.
- 9 LV 24:8.
- 10 Zie Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5e uitgave [1939], blz. 177.

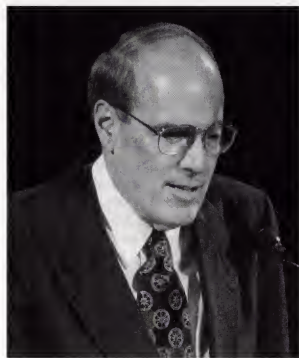

Toezeggingen

Ouderling F. Burton Howard

van de Zeventig

'Wij zullen niet veilig zijn eer wij ons hart aan de Heer hebben geschonken – eer wij hebben geleerd te doen wat wij hebben beloofd.'

Toen mijn vrouw en ik pas getrouwd waren, woonden mijn ouders in een andere staat. Tijdens een onderbreking van ons studiejaar besloten we hen op te zoeken.

We smeerden boterhammen, laadden de auto in en maakten een bedje op de achterbank voor ons zootje, zodat hij kon rustten tijdens de rit, die tien uur zou duren. Na een hele dag in de auto, begonnen we op elkaars zenuwen te werken. Onze kleuter vatte de slaap alsmear niet en leek wel meer energie te krijgen naarmate de dag vorderde. Wij wisten dat als hij zijn ogen maar zou sluiten en even stil zijn, hij wel in slaap zou vallen.

Toen de zon al onder was en we nog twee uur voor de boeg hadden, besloten we een spelletje te spelen. Doel van het spel: een uitgeput kind ertoe te bewegen te gaan slapen. We noemden het verstoppertje. Heeft u weleens geprobeerd verstoppertje te spelen in een auto? Ik zal u vertellen hoe wij het deden. We zeiden tegen het jongetje achterin: 'Doe je mee met verstoppertje?' Hij reageerde enthousiast. 'Goed dan,' zeiden we, 'oogjes toe totdat we je roepen. We hebben tijd nodig om ons te verstoppertje.'

Het spelletje begon. Degene naast de bestuurder liet zich wat naar onderen glijden en riep tien of twaalf tellen later, 'Kom

maar.' Onze zoon sprong dan zowat over de bank heen en gilde, 'Gevonden!' En dan zeiden wij: 'Volgende keer gaan we ons beter verstoppertje. Doe je oogjes maar weer dicht.' Een minuut of wat ging dan voorbij voordat we weer riepen en hij over de bank sprong om ons te zoeken. Ten slotte zeiden we: 'Nu hebben we echt een goed plekje gevonden, Maar dat zal langer duren. Oogjes toe totdat we je roepen.'

Eén minuut, twee minuten, vijf minuten gingen voorbij. In alle stilte zoefden we over de weg. De rust was verrukkelijk. We moesten wel twintig kilometer hebben gereden voordat we elkaar fluisterend begonnen te feliciteren met het succes van ons slimme spelletje. Maar toen kwam er van de achterbank het snikkende stemmetje van een invredrietig jongetje: 'Julie hebben me niet geroepen en dat hadden jullie beloofd.'

'Julie hebben niet gedaan wat jullie hadden gezegd te zullen doen.' Wat een verschrikkelijke beschuldiging. Het was een gedenkwaardig moment in ons leven. We wisten dat we dat spelletje nooit meer konden spelen.

Leden van de kerk zeggen toe van allerlei dingen te doen. We zeggen toe elkaar te dienen, te treuren met de treurenden, hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben. We beloven elkaar te bezoeken. We sluiten verbonden. Wij zeggen toe het evangelie te verbreiden en om het werk voor de doden te doen. En net zoals bij dat incident in de auto jaren geleden, doen we weleens niet datgene wat wij hadden toegezegd te zullen doen.

We hebben vele excuses. We zeggen het later te zullen doen. Iets anders heeft nu voorrang. We voelen ons niet lekker, of we voelen ons er niet toe in staat, of we willen niet 'fanatiek' doen.

Wanneer ik denk aan hen die op uitstel uit zijn, schiet mij een vraag te binnen die iemand eens stelde op een ringconferentie: 'Broeder Howard, weet u waarom wij in de kerk nooit hoger kunnen scoren dan 83 procent huisonderwijs?' 'Nee,' zei ik, 'waarom dan?' 'Omdat niemand nog op Koninginnedag of Oudejaarsavond wij gaan.'

Wanneer ik iemand hoor zeggen dat zijn dienst niet kunnen verlenen omdat zij zich niet goed voelen, moet ik denken aan een ring die ik eens heb bezocht in Mexico. De ringpresident vertelde over een les die hij van zijn vrouw had geleerd. Een week voor de conferentie had hij een huisonderwijsafpraak, maar toen hij uit zijn werk kwam, voelde hij zich niet lekker. Hij zei tegen zijn vrouw dat hij maar niet op huisonderwijs ging omdat hij ziek was. Haar antwoord luidde: 'Dan ga je maar ziek!' Hij ging.

Ik heb eens met iemand gesproken die zei: 'Ik weet dat ik wel wat meer zou kunnen doen, maar niemand wil fanatiek zijn.' Zijn woorden deden me denken aan een omschrijving die ik eens had gehoord: 'Een fanatieking is iemand die doet wat volgens hem de Heer zou doen als die maar over alle feiten beschikt.' Maar Hij die werkelijk over alle feiten beschikt, is geen fanatieking; en evenmin zijn zij dat die doen wat Hij hen wil laten doen.

Wanneer ik mensen hoor zeggen dat iets anders voorrang heeft, vraag ik me af wat dat wel kan zijn. Wat kan belangrijker zijn dan een toezegging nakomen die wij de Heer hebben gedaan?

Bij mijn reizen her en der in de kerk, vraag ik ringpresidenten vaak waar zij zich zorgen over maken en wat volgens hen hun grootste behoefte is. Herhaaldelijk zeggen zij: 'Wij hebben hier geweldige mensen. Ze moeten alleen toegewijder zijn. Ze moeten ijveriger werkzaam zijn voor de goede zaak.'

De kerk heeft inderdaad vele behoeften; één daarvan is de behoefte aan meer mensen die gewoon bereid zijn te doen wat ze hebben toegezegd te zullen doen. Mensen die op hun werk verschijnen en de hele dag blijven. Die rustig, geduldig en gestaag doen wat ze overeen zijn gekomen te doen – wanneer het moet worden gedaan, en voor zolang het nodig is – en die niet ophouden voor het werk af is.

Een van mijn helden is altijd de dienstknecht van Abraham geweest die erop uit werd gestuurd om een vrouw voor Isaak te vinden. Wij kennen zijn naam niet. Wij weten niet veel over zijn leven, maar wij weten wél veel over zijn karakter. Hij regeerde over alles wat Abraham bezat. Hij was betrouwbaar en werd vertrouwd. Er kwam een dag dat Abraham aan deze dienstknecht de belangrijkste van alle zaken toevertrouwde: de verhoging van zijn zoon. Hij wilde dat Isaak erfgenaam zou zijn van het verbond dat hijzelf met de Heer had gesloten. Hij wist dat de zegeningen van dat verbond niet konden worden verwezenlijkt als Isaak niet trouwde met een goede vrouw die geloofde in God. Geen enkele vrouw in het land Kanaän was in staat moeder van Israël te worden. Daarom vroeg Abraham

zijn dienstknecht te beloven dat hij zijn zoon niet zou toestaan om met een Kanaänitische te trouwen. Zodoende stuurde Abraham hem naar het land van zijn vaderen om een vrouw voor Isaak te zoeken.

De dienstknecht aanvaardde de opdracht en ging op weg. Hij reisde vele dagen. Hij moet wel van allerlei ontberingen hebben geleden. Toen hij eindelijk op zijn bestemming kwam, vond hij daar een aantal jonge vrouwen. Hij verzon een toets om erachter te komen wie van hen was bestemd om de vrouw van Isaak te worden. Door zijn geloof te oefenen, ontmoette hij Rebekka en werd hij door de familie als vriend ontvangen. Zij nodigden hem uit voor het eten. Ondanks zijn vele dagen in de wildernis, ondanks zijn honger en dorst, zei die trouwe dienstknecht: 'Ik zal niet eten, voordat ik mijn woorden gesproken heb' (Genesis 24:33).

En zo ging het. Hij legde het doel van zijn reis uit en zijn belofte aan Abraham. Zijn trouw en ootmoed bleken uit slechts enkele woorden. 'Ik ben de knecht van Abraham,' zei hij (Genesis 24:34). De verwanten wilden een dag of tien uittrekken voor een viering, maar de dienstknecht antwoordde: 'Houdt mij niet op, nu de Here mijn weg voorspoedig gemaakt heeft; laat mij vertrekken, opdat ik naar mijn heer ga' (Genesis 24:56).

Velen zouden hebben gedraald. Anderen zouden een beetje ontspanning hebben gerechtvaardigd door te zeggen dat de reis lang was geweest, of dat ze vermoeid waren, of honger of dorst hadden. Sommigen, die niet overijverig wilden lijken, zouden gebleven zijn voor het feest.

Enkelen, die het grote belang van de opdracht niet hadden begrepen, zouden hebben geprobeerd Abraham om te praten door

te beweren dat het waanzin was om zo ver te reizen op zoek naar een vrouw. Sommigen zouden niet het nodige geloof hebben gehad om te ontdekken welke van alle jonge vrouwen van de stad de uitverkorene was. Maar die dienstknecht had dat wel. Hij wist hoe hij zijn roeping groot moest maken en hoe hij datgene kon volbrengen wat hij zijn meester had beloofd. Hij begreep een zeer belangrijk feit: dat beloften niet zomaar wat mooie woorden zijn. Beloften hebben eeuwige gevolgen.

Wij zijn een verbondsvolk. Als er één kenmerk is van de leden van de kerk, dan is het dat wij verbonden sluiten. Wij moeten tevens bekendstaan als mensen die hun verbonden nakomen. Beloften doen is gemakkelijk, maar om vervolgens te doen wat we hebben beloofd is een andere zaak. Daar is uithoudingsvermogen en standvastigheid voor nodig. Het betekent trouw blijven tot het einde toe, ondanks succes of fiasco, twijfel of ontmoediging. Het betekent tot de Heer naderen met ons gehele hart. Het betekent uit alle macht doen wat wij hebben beloofd te doen – ook wanneer wij er wellicht geen zin in hebben.

Ik heb eens samen met ouderling M. Russell Ballard een rouwdienst bijgewoond. Een uitspraak die hij daar heeft gedaan is mij altijd bijgebleven. Hij zei: 'Voor een heilige der laatste dagen is het leven pas voorbij als hij of zij veilig dood is, met een helder brandend getuigenis.' 'Veilig dood' – wat een interessant idee.

Broeders en zusters, wij zullen niet veilig zijn eer wij ons hart aan de Heer hebben geschonken – eer wij hebben geleerd te doen wat wij hebben beloofd.

Dat wij dat zullen doen, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een handvol meel en een weinig olie

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ieder van ons [kan] iets doen (...) Als we geen geld hebben, kunnen we onze tijd aan een goede zaak en aan behoeftige mensen geven, en als de tijd op is, kunnen we onze liefde geven.'

Wij heten deze zojuist gesteunde broeders en hun echtgenoten van harte welkom in de kring van de algemene autoriteiten en hun gezinnen.

Ten gevolge van de grote goddeloosheid van koning Achab, verzegelde de Heer de hemelen door de profeet Elia, zodat er regen noch dauw zou zijn in geheel Israël. De droogte en de hongersnood die daarop volgden, hadden ook gevolgen voor Elia zelf en voor onnoemelijk veel andere getrouwen.

De raven brachten Elia wijswaar brood en vlees, maar tenzij raven meer kunnen dragen dan ik me kan voorstellen, was het geen overvloedige maaltijd. En de beek Kerit, waarbij hij zich verborg en waaruit hij dronk, droogde eerlang uit. En dit duurde drie jaar lang voort.

Toen de profeet zich voorbereide op een laatste confrontatie met Achab, gebod God hem naar het dorp Sarefat te gaan waar Hij een weduwe had geboden hem te verzorgen.

Zodra hij in het plaatsje kwam, kwam hij zijn weldoener tegen, die ongetwijfeld even zwak en uitgemergeld was als hij. Wellicht vroeg de dorstige reiziger haar op

een verontschuldigende toon, 'Haal mij toch in een kruik een weinig water, opdat ik drinke.' Toen zij het ging halen, voegde hij eraan toe: 'Breng mij ook een bete broods mee.'

Elia's erbarmelijke omstandigheden waren zonneklaar. Bovendien was de weduwe door de Heer voorbereid op dat verzoek. Maar in haar eigen verzwakte en wanhopige toestand was dit laatste verzoek van de profeet meer dan dit trouwe vrouwtje kon verdragen. Vanwege haar honger en vermoeidheid en moederlijke smart riep ze tegen de vreemdeling uit: 'Zo waar de Here, uw God, leeft, ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik. En zie, ik ben bezig een paar stukken hout te sprokkelen (wat aangeeft dat ze slechts een klein vuurtje nodig had). Dan wil ik het thuis voor mij en mijn zoon gaan bereiden, en als wij het gegeten hebben, moeten wij maar sterven.'

Maar Elia was op weg voor de Heer. De toekomst van Israël – waaronder de toekomst van deze zelfde weduwe en haar zoon – stond op het spel. Zijn profetische plicht maakte hem stoutmoediger dan hij anders wellicht had willen zijn.

'Vrees niet,' zei hij, 'doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden.'

'Want zo zegt de Here, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here regen op de aardbodem geven zal.'

Toen kwam dit understatement van geloof – zo geweldig, onder deze omstandigheden als welk ander dat ik ken in de hele Schrift – er staat eenvoudig: 'Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had.' Misschien wel onzeker van wat haar geloof niet alleen haar maar ook haar zoon zou kosten, bracht zij de koek eerst naar Elia, kennelijk in het vertrouwen dat als er niet genoeg overbleef, zij en haar zoon tenminste zouden sterven ter-

wijl zij naastenliefde betrachtten. Het verhaal krijgt echter een hele gelukkige ontknopung voor haar en haar zoon.¹

Deze vrouw lijkt op een andere weduwe die Christus zeer bewonderde, zij die haar penningke in de schatkist van de synagoge wierp en daardoor, zoals Jezus zei, meer gaf dan alle anderen die dag hadden gegeven.²

Helaas staan de namen van die twee vrouwen niet opgetekend in de Schrift, maar als ik ooit het voorrecht krijg om hen in de eeuwigheid te ontmoeten, zou ik aan hun voeten willen vallen en 'dankuwel' zeggen. Dankuwel voor de pracht van uw leven, voor het wonder van uw voorbeeld, voor de goddelijke geest die opwekte tot zo'n 'liefde uit een rein hart'.³

Ik wil vandaag iets concreter voor hen doen. Ik wil spreken voor de weduwen, de wezen, de minderbedeelden en de vertrapten, voor hen die honger hebben, onderdak ontberen en het koud hebben. Ik wil spreken voor degenen van wie God altijd heeft gehouden en over wie Hij in 't bijzonder heeft gesproken.⁴ Ik wil spreken over de armen.

Er is een bijzonder beschamend moment in het Boek van Mormon dat een groep zelfingenomen en onchristelijke Zoramieten, nadat zij hun Rameumpton hadden bestegen en hun bijzondere status voor God hadden verklaard, gelijk begonnen de armen uit hun synagogen te werpen, synagogen die die armen nota bene met hun eigen handen hadden gebouwd. Ze werden uitgeworpen, volgens de kroniek, simpelweg vanwege hun armoede. In een doordringende regel Schriftuur, die voor eeuwig de ware toestand en het leed van de paupers weergeeft, lezen wij in het Boek van Mormon: '(...) zij [waren] arm wat de dingen der wereld betrof, en *eeneens arm van harte*.' Ja, zij waren inderdaad arm van harte 'wegens hun armoede wat de dingen der wereld betrof'.⁵

Rechtstreeks tegen de arrogantie en de verwerping in die de Zoramieten hadden getoond tegenover die mensen, geeft Amulek een bewegende leerrede over het zoenoffen van Christus. Met de lering dat de gaven van Christus een 'oneindige en eeuwige' gave zou zijn, een gave voor iedere man, vrouw en kind die ooit op aarde zou leven, getuigde hij ook van de barmhartigheid van die gave. Hij gaf aan hoe en waar de mensen tot God behoorden te bidden voor die verzoenende barmhartigheid, 'voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn'.⁶

Maar die meesterlijke verhandeling over de verzoening was nog niet af. Met grote indringendheid zegt Amulek over die ernstige gebeden, 'denkt niet, dat dit alles is; want als gij, nadat gij deze dingen alle hebt gedaan, de behoeftigen en naaken wegzendt

en de zieken en kranken niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben – ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geeloof verloochenen.⁷ Als dat de boodschap is aan hen die zo weinig hadden, wat moet die dan betekenen voor ons?

Amulek gebruikt dezelfde theo-logica die koning Benjamin vijftig jaar eerder had gebruikt. Nadat hij het volk van Zarahemla had onderwezen in de val van Adam en de verzoening van Christus, zag Benjamin zijn toehoorders letterlijk ter aarde vallen, want zij zagen hun hulpeloze toestand en dat zij nog minder waren dan het stof der aarde. (Het verschil tussen deze reactie en die van Rampeampton-kleik is opvallend.)

'En zij allen riepen eengestemd met luider stemme: O, wees ons barmhartig en laat ons deel hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen en ons hart worde gereinigd.⁸

Toen het volk zo ontvankelijk en nederig was, en met barmhartigheid, dat heerlijke woord, in ieders mond, zei koning Benjamin over de verzoening en de vergeving van zonden:

'Indien nu God, Die u heeft geschapen, van Wie uw leven en al wat gij hebt en zijt afhangt, u geeft, wat gij ook in geloof vraagt en wat gepast is, (...) moet gij dan ook niet elkander mededelen van de goederen, die gij hebt? (...) Ook zult gij hun, die uw bestand nodig hebben, zelf steun verlenen; gij zult hun, die van node hebben, van uw goed geven (...) Zijn wij niet allen bedelaars? Zijn wij niet allen afhankelijk van hetzelfde Wezen, namelijk God, voor alles, wat wij hebben (...)?

'(...) Betreffende het (...) behouden van een vergeving van uw zonden,' besluit koning Benjamin, 'zou ik willen dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, en ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften.'⁹

Wij zijn misschijnlijk nog niet het Zion waarover onze profeten hebben gesproken en waar de dichters en priesters van Israël ons op hebben gewezen, maar wij kunnen eraan verlangen en er naartoe blijven werken. Ik weet niet of een dergelijke maatschappij ten volle kan worden verwezenlijkt voordat Christus komt, maar ik weet wel dat toen Hij de Nephieten had bezocht, zijn meesterlijke leringen en veredelende geest tot de gelukkigste aller tijden voerden, een tijd waarin er 'geen twisten en woordenwisselingen onder hen [waren], en iedereen (...) rechtvaardig met zijn medemens (handelde). En zij

hadden onder hen alle dingen gemeen; zodoende waren er armen noch rijken, dienstknechten noch vrijen, maar zij waren allen vrijgemaakt, en deelgenoten van de hemelse gave.'¹⁰ Die gezegende toestand was vermoedelijk bij slechts één andere gelegenheid bereikt — toen de mensen in de stad van Henoch 'één van hart en één van geest [waren], en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen.'¹¹

De profeet Joseph Smith had zo'n geweldige beeld van onze mogelijkheden, een beeld dat hem was verschaft door de openbaringen van God. Hij wist dat de ware opdracht was op Christus te gaan lijken — om anderen geven zoals Hij dat deed, liefhebben zoals Hij liefhad, 'waarbij een ieder het belang van zijn naaste betracht,' staat er in Schrift, 'en alle dingen doet met het oog alleen gericht op de ere Gods.'¹²

Dat was wat Jakob in het Boek van Mormon hun had geleerd: '(...) nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft, en er naar streeft met het voornemen om goed te doen – de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan.'¹³

Ik breng hulde aan allen onder u die zoveel doen en zo intens meelven en arbeiden 'met het voornemen om goed te doen.' Ik weet dat velen van u ook zelf worstelen om de eindjes aan elkaar te knopen en desondanks wat afstaan aan anderen. Zoals koning Benjamin zijn volk waarschuwde, is het niet de bedoeling dat we harder lopen dan onze kracht toelaat, en daarbij moeten alle dingen ordelijk gebeuren.¹⁴ Ik heb u lief en uw hemelse Vader heeft u lief voor alles wat u tracht te doen.

Natuurlijk kan een conferentietoespraak de eeuwenlange kwellende ongelijkheid onder de mensen niet veranderen, maar ik weet wel dat het evangelie van Jezus Christus het antwoord biedt op ieder maatschappelijk, politiek en economisch probleem dat de wereld ooit heeft gekend. En ik weet dat ieder van ons iets kan doen, hoe klein die daad ook moge lijken. Wij kunnen een eerlijke tiende betalen en onze vasten- en vrijwillige gaven afdragen, naar onze omstandigheden. En wij kunnen attent zijn op andere manieren om te helpen. Als we geen geld hebben, kunnen we onze tijd aan een goede zaak en aan behoeftige mensen geven, en als de tijd op is, kunnen we onze liefde geven. Wij kunnen ons brood delen en op God vertrouwen dat de olie in de kruik niet zal ontbreken.

'Aldus zonden zij in hun voorspoedige toestand niemand weg, die naakt of hongerig, dorstig of ziek was, of die verzorging nodig had; en zij zetten hun hart niet op rijkdommen; daarom waren zij vrijgevig jegens allen, jegens oud en jong, jegens dienst-

knechten en vrijen, jegens man en vrouw, hetzij buiten de kerk of in de kerk, en waren geen aannemers des persoons jegens hem, die hulp behoefted.'¹⁵

Die woorden uit het eerste hoofdstuk van Alma doen denken aan de prachtige houding en daden van de mensen in Nauvoo. In die gezegende tijd zei de profeet Joseph: 'Met betrekking tot hoeveel iemand moet geven, (...) hebben wij geen bijzondere aanwijzingen; (...) We moeten de hongerigen voeden, de naakten kleden, zorgen voor de weduwe, de tranen van de wees drogen, de lijdenden troosten – of het nu in deze kerk is of in een andere, of in geen enkele kerk – waar we ze maar tegenkomen.'¹⁶

'Denk aan wat het Boek van Mormon ons heeft geleerd. Het is moeilijk genoeg om arm te zijn aan stoffelijke zaken, maar erger zijn het neerslachtige hart, de slinkende hoop, de aangetaste droom, de ouderlijke smart en de teleurstelling van de kinderen die haast altijd daarmee gepaard gaan.

Ik ben vandaag begonnen met een verhaal over slinkend meel. Ik wil eindigen met een tweede verhaal daarover. Temidden van de afschuwelijke vijandigheden in Missouri die ertoe zouden voeren dat de profeet in de gevangenis van Liberty terecht kwam en dat duizenden heiligen der laatste dagen van huis en haard werden verdreven, kwamen zuster Drusilla Hendricks en haar invalide man, James – die gewond was geraakt tijdens de slag bij Crooked River – en hun kinderen aan bij een haastig uitgegraven woonhol in Quincy (Illinois) om daar de lente door te brengen van dat aangrijpende jaar.

Binnen twee weken bevond het gezin zich op de rand van de hongerdood. Er restten slechts één lepel suiker en een schotelje maïsmeel. Drusilla maakte er wat pap van voor James en de kinderen om er zo zuinig mogelijk mee om te gaan. Toen dat karige hapje door haar uitgehongerde gezin was verslonden, waste ze alles af, maakte het woonhol zo goed mogelijk schoon en wachtte rustig op de dood.

Kort daarna kwam Drusilla overeind toen ze een wagen hoorde. Het was hun buurman, Rubin Alfred. Omdat hij het gevoel had gekregen dat ze zonder eten zaten, had hij op weg naar de stad een zak tarwe voor hen laten malen.

Even later kwam Alexander Williams met twee schepels maïsmeel op zijn rug. Hij vertelde Drusilla dat hij zeer ingespannen bezig was geweest, maar dat de Geest hem had ingefluisterd dat 'broeder Hendricks gezin het moeilijk had, dus heb ik alles gelaten voor wat het was, en ben op een draffie gekomen'.¹⁷

Moge God, die ons allen zo genadig heeft gezegend en velen van ons zo overvloedig – moge Hij ons met nog één ding zegenen: moge Hij ons zegenen om de vaak stille kreten te horen van de treurende en de lijdenden, de vertrapten, de minder bedeeden en de armen. Ja, moge Hij ons zegenen om de influisteringen van de Heilige Geest te horen wanneer ergens een medemens het moeilijk heeft, zodat wij 'alles laten voor wat het is en op een draffie' reageren. Dat bid ik in de naam van de aanvoerder der armen, namelijk de Heer Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- 1 Zie 1 Koningen 17:1–24.
- 2 Zie Marcus 12:41–44.
- 3 1 Timoteüs 1:5.
- 4 Zie Leer en Verbonden 58:11.
- 5 Zie Alma 32:3–4; cursivering toegevoegd.
- 6 Zie Alma 34:17–27.
- 7 Alma 34:28.
- 8 Mosiah 4:2.
- 9 Mosiah 4:21, 16, 19, 26.
- 10 4 Nephi 1:2–3.
- 11 Mozes 7:18.
- 12 LV 82:19.
- 13 Jakob 2:19.
- 14 Zie Mosiah 4:27.
- 15 Alma 1:30.
- 16 *Times and Seasons*, 15 maart 1842, blz. 732.
- 17 Drusilla Doris Hendricks, 'Historical Sketch of James Hendricks and Drusilla Doris Hendricks', afdeling kerkgeschiedenis, sectie archief, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, typoscript, blz. 14–15.

Het geloof van onze vaders

Ouderling Joseph B. Wirthling
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Laten we het geloof van onze vaders niet vergeten, noch de onzelfzuchtige offers van onze moeders, die pioniers die ons zo'n verheffend voorbeeld van gehoorzaamheid hebben gegeven.'

Mijn geliefde broeders en zusters en vrienden, het is mij een voorrecht om hier te staan en deze nieuwe broeders welkom te heten in de gelederen van de algemene autoriteiten. Wij zijn vergaderd in deze historische Tabernakel en over de hele wereld om 'met elkander te spreken aangaande het welzijn van [onze] zielen'¹ en ons te verheugen 'in Christus' woorden'.²

Ik wil het vandaag met u hebben over het geloof van onze pioniersvaders. We kunnen veel van de opmerkelijke vooruitgang van de kerk en de staat Utah toeschrijven aan hun geloof in de Heer Jezus Christus. Zij verdienen ons respect omdat zij pal bleven staan voor hun overtuiging ondanks die hindernissen die zij hadden te nemen.

Het eerste beginsel van onze godsdienst is geloof in de Heer, Jezus Christus. Hij is het grondbeginsel van het evangelie en de basis van alle gerechtigheid. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat 'geloof de zekerheid is van het bestaan van dingen die men niet ziet'.³ In de Schriften wordt geloof omschreven als 'de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet'.⁴

We scheppen vandaag behagen in ons geloof in onze Heiland. Wij getuigen tot de

wereld dat 'Christus' woorden u alles zullen zeggen, wat gij moet doen'.⁵ Als lid van de kerk van de Heer en als getrouwe voorstander van zijn herstelde evangelie, verklaren wij nederig dat God leeft, dat Jezus inderdaad de Christus is, de Heiland en Verlosser van de wereld. Morgen is het Pasen, een dag om de bediening te overdenken van de eerstgeboren Zoon van onze Hemelse Vader. De verzoening, inclusief de opstanding van de Heiland, verschaft ons onsterfelijkheid en de mogelijkheid van het eeuwige leven voor alle kinderen van onze Vader. Hoe dankbaar behoren die zegeningen ons te stemmen.

We verklaren graag aan een ieder die oren heeft om te horen⁶ dat de Heer, omdat Hij wist 'welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, [zijn] dienstknecht Joseph Smith jr. [riep], en tot hem van de hemel [sprak], en hem geboden [gaf]'⁷ om de volheid van het evangelie te herstellen die de heiligen van weleer hadden gehad.

Wij willen 'van de top der bergen'⁸ getuigen dat president Gordon B. Hinckley in deze tijd Gods profeet op aarde is. Ons geloof in onze profeet brengt heiligen der laatste dagen ertoe de woorden van de apostel Petrus te herhalen: 'Wij achten het profetische woord daarom des te vaster, en zij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten'.⁹ Het licht van goddelijke openbaring straalt af van een levende profeet om een verduisterde wereld licht te geven.

Vanaf het begin van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus in Amerika kon de kerk door de heersende godsdienstvrijheid tot bloei komen. De wortels zijn diep in de rijkte grond van de gehoorzaamheid gedrongen en de opoffering heeft goede vruchten voortgebracht. Generaties getrouwe leden hebben een stevig fundament gelegd. Vanaf deze sterke basis 'zal het evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouden, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld'.¹⁰

President Joseph F. Smith, die als jongen de vlakten is overgestoken en in zijn leven veel tegenspoed heeft gekend, bracht zijn getuigenis als volgt onder woorden: 'Het koninkrijk van God zal hier groeien, zich verspreiden, zich diep in de aarde wortelen en blijven waar de Heer hem door zijn macht en door zijn woord in de aarde heeft gepland, om nooit meer vernietigd te worden of op te houden te bestaan, maar op aarde te blijven tot alle oogmerken van de Almachtige zijn vervuld, ieder woord dat bij monde van de profeten sinds het begin van de wereld is gesproken.'¹¹

President Hinckley heeft gezegd dat 'de kerk op een wonderbaarlijke en geweldige manier groeit. (...) Zij verbreidt zich op miraculeuze wijze over de aarde.' Hij legde uit dat een van de redenen van die groei is 'dat we een veeleisende godsdienst hebben. (...) We verwachten veel van onze leden. We hebben normen waaraan ze zich behoren te houden, en dat is een van de zaken waardoor ze zich tot de kerk voelen aange trokken: zij is een vast anker in een wereld met verschuivende waarden.'¹²

De geweldige mondiale groei van de kerk heeft onze aandacht gericht op de geprofeeteerde heerlijke toekomst van het koninkrijk. En terwijl we optimistisch de toekomst in kijken, behoren we even terug te kijken op het geloof van onze nederige pionieraders. Hun geloof legde het fundament waarop de kerk met succes verder bouwt.

In februari van dit jaar gedachten de inwoners van Nauvoo en andere plaatsen in Iowa de uittocht van de heiligen 150 jaar daarvoor. In 1846 verlieten meer dan 10000 mensen de bloeiende stad die zij aan de oever van de Mississippi hadden opgebouwd. Met geloof in hun profetische leiders, verlieten deze kerkleden van het eerste uur hun mooie stad en trokken de wildernis in. Zij wisten niet precies waar ze naartoe gingen, hoever ze zouden moeten reizen, hoelang de reis zou duren of wat de toekomst hun zou brengen. Maar ze wisten wel dat ze door de Heer en zijn dienstknechten werden geleid. Zij werden door hun geloof gesterkt. Zij hoopten 'op dingen, die niet [werden] gezien, maar die waar zijn'.¹³ Evenals Nephi vanouds werden ze geleid, 'van tevoren niet wetende, wat [zij moesten] doen'.¹⁴

Uit angst voor het geweld van de benden, dat op 27 juni 1844 het leven van de profet Joseph en zijn broer Hyrum had geëist, kondigde Brigham Young, die de kerk als president van het Quorum der Twaalf Apostelen leiding gaf, in september 1845 aan dat de heiligen Nauvoo in de lente van 1846 zouden verlaten. De meeste mensen in Nauvoo geloofden ten volle dat deze aankondiging van Brigham Young van de Heer kwam. Zij reageerden met geloof op deze aanwijzing. In de herfst- en wintermaanden van 1845 en

1846 begonnen de kerkleden zich uit alle macht voor te bereiden op hun reis.

Toen Newel Knight zijn vrouw, Lydia, inlichtte dat ze Nauvoo zouden verlaten, antwoordde ze met krachtig geloof: 'Dat is dan duidelijk. Wij horen bij het koninkrijk van God. Laten we maar gelijk beginnen met de voorbereidingen.'¹⁵ Broeder Knight was al verschillende keren eerder met zijn gezin verhuisd. Van New York naar Ohio, daarna naar Missouri en vandaar naar Illinois. Lydia Knights toegewijde onderwerping aan Gods wil is typerend voor het geloof van die heroïsche heiligen van het eerste uur. Met hun geloof in gedachten krijgen de woorden van een bekende lofzang een diepere betekenis:

*Dierbaar geloof, in ons gepland,
ondanks vervolging, vuur en zwaard.
Zoet is uw vreugde en onze zekerheid,
gij zijt ons hoogste streven waard.
Dierbaar geloof, ons levensbrood,
u zijn wij trouw tot in de dood.¹⁶*

Hoewel de winterkou nog niet voorbij was, achte president Young het raadzaam vanwege de dreiging van geweld en de geruchten dat de regering ging ingrijpen, de heiligen eerder te laten vertrekken. Hij gaf de eerste compagnie pioniers opdracht op 4 februari 1846 uit Nauvoo te vertrekken, een koude winterdag. Zij reden met hun afgeladen huifkarren en hun kleinvee via de Parleystraat – de straat die bekend werd als 'de straat der tranen' – naar de steiger, van waar zij per veer naar Iowa overstaken. De schotsen ijs die in de rivier dreven, botsten tegen de boten waarmee de huifkarren werden overgezet. Een paar weken later daalde de temperatuur zelfs nog meer, waardoor de huifkarren gemakkelijk over het ijs konden oversteken.

Mijn vrouw en ik waren begin maart in Nauvoo. Het was bitter koud. Terwijl we daar in de ijskoude wind over de Mississippi uitkeken, voelden we diepe waardering en dankbaarheid voor de heiligen die hun geliefde stad moesten verlaten. We vroegen ons af hoe ze het hebben kunnen overleven. Wat een offer om zoveel te moeten achterlaten voor een onzekere toekomst! Het is dan ook geen wonder dat de vluchtende pioniers zoveel tranen lieten terwijl zij met hun huifkarren door de Parleystraat hobbelden om de rivier over te steken, zonder enige hoop hun mooie stad ooit terug te zien.

Eenmaal over de rivier sloegen zij hun kamp op bij Sugar Creek, en vandaar verder te trekken naar de Rocky Mountains. De reis, die door de historicus H. H. Bancroft omschreven is als een migratie 'zonder weerga in de geschiedenis van de mens'¹⁷, was begonnen.

Toen Brigham Young zich op 15 februari 1846 bij de vertrokken pioniers in Iowa voegde, openbaarde de Heer hem dat hij een hedendaags 'Kamp van Israël' moest organiseren. Op 1 maart begon die eerste groep haar reis westwaarts door Iowa. De ontberingen die werden veroorzaakt door de koude, sneeuw, regen, modder, ziekte, honger en dood stelden het geloof van deze robuuste pioniers op de proef. Maar zij waren vast van plan hun leiders te volgen en de wil van God te doen, ongeacht de prijs. Hun geloof werd op de proef gesteld en bij sommige werd het onder de zeer moeilijke omstandigheden ook aan het wankelen gebracht, maar ze verloren het niet. Velen putten kracht en zekerheid uit de tempelverordeningen die zij in de Nauvoo-tempel hadden ontvangen.

Een van de moeilijkste ontberingen werd doorstaan door veel zusters die onder afgrijselijke omstandigheden hun kinderen ter wereld brachten. Eliza R. Snow heeft geschreven dat tijdens de tocht 'de moeders hun kinderen onder allerlei omstandigheden ter wereld hebben gebracht, behalve die aan welke zij gewend waren; sommigen in tenten, anderen in huifkarren – in regenstormen en in sneeuwstormen.' Zuster Snow vermeldde in haar dagboek dat haar 'verteld was over een bevalling in een hut, waarvan de muren waren gemaakt van dekens die waren bevestigd aan in de grond geslagen palen, met een dak van schors waar de regen doorheen sijpelde. Lieve zusters probeerden het regenwater in schalen op te vangen, om zo de moeder droog te houden en de kleine zijn leven niet onder een stortbad te laten beginnen.'¹⁸

Wat hebben die fijne zusters een offers gebracht! Sommige moeders zijn bij de bevalling gestorven. Veel baby's overleefden het niet. De grootmoeder van mijn vrouw, Elizabeth Riter, is tijdens een regenstorm in een huifkar bij Winter Quarters geboren. Gelukkig overleefden zowel moeder als kind het. Met grote liefde voor de vrouw die haar het leven schonk, vertelde Elizabeth vaak hoe iemand tijdens de bevalling een paraplu boven haar moeder heeft opgehouden, om haar te beschermen tegen het water dat door de huf heenlekte.

Laten we het geloof van onze vaders niet vergeten, noch de onzelfzuchtige offers van onze moeders, die pioniers die ons zo 'verheffend voorbeeld van gehoorzaamheid hebben gegeven. Laten we aan hen denken bij ons streven om kloekmoedige dienstknechten te zijn bij onze taak om 'allen uit te nodigen tot Christus te komen'¹⁹ en 'in Hem [te worden] vervolmaakt'²⁰

44 jaar geleden heeft mijn vader hier een toespraak gehouden en uitgelegd hoe waardering voor ons erfgoed ons dienstbetoon in het koninkrijk kan sterken en stimuleren.

Onder verwijzing naar zijn eigen pionier-grootouders, zei hij:

‘Vanwege het geloof van mijn voorvaders ben ik hier, en woon ik in deze vredige valleien, in de schaduw van deze hoge bergen, en bovenal binnen het bereik van de stem van hedendaagse profeten. Daarom ben ik hun dank verschuldigd, (...) een schuld die het beste kan worden voldaan door mij in te zetten voor deze grote zaak.’²¹

Nu wij zien dat het koninkrijk zich uitgebreid over de wereld, woont een steeds kleinere percentage heiligen in de valleien van Utah ‘in de schaduw van onze mooie bergen’. Maar tegenwoordig zorgen moderne communicatietechnieken ervoor dat de heiligen over de hele wereld ‘binnen het bereik van de stemmen van hedendaagse profeten’ zijn. Wat voor mijn vader gold, geldt ook voor ons. Wij die gezegend zijn met de volheid van het herstelde evangelie zijn dank verschuldigd aan hen die ons zijn voorgegaan, die zoveel hebben gegeven om het koninkrijk op te bouwen tot het wereldomspannende wonder dat het tegenwoordig is. Onze dank aan onze voorvaders kan ‘het beste worden voldaan door [ons] in te zetten voor deze grote zaak’.

Het doet er niet toe wie we zijn – onze talenten, mogelijkheden, financiële middelen, opleiding of ervaring doen niets ter zake – we kunnen allemaal dienen in het koninkrijk. Hij die ons roept, zal ons bekwaam maken voor het werk als we nederig, gebedvol, toegewijd en met geloof zullen dienen. Misschien voelen we ons er niet tegen opgewassen. Misschien twijfelen we aan onszelf

en denken we dat wat we de Heer te bieden hebben geen naam mag hebben. De Heer weet dat we mens zijn. Hij kent onze zwakheden. Hij begrijpt onze moeilijkheden. Hij heeft veel empathie voor de verleidingen van aardse begeerten en lusten. Paulus schreef in zijn brief aan de Hebreëen dat de Heiland ‘kan medevoelen met onze zwakheden’ omdat Hij ‘in alle dingen op gelijke wijze is verzocht’.²²

President Thomas S. Monson heeft gesproken over de bereidwilligheid om ‘deze grote zaak’ te dienen toen hij de vraag stelde: ‘Zijn we voldoende in harmonie met de Geest om wanneer de Heer roept, wij Hem horen, zoals Samuël eens deed, die antwoordde: ‘Hier ben ik.’ Hebben wij de voortvarendheid en het geloof om, wat onze roeping ook moge zijn, met vastberaden moed en onwankelbaar voornemen te dienen? Als we dat doen, kan de Heer zijn machtige wonderen door middel van ons verrichten.’²³

President James E. Faust heeft ons verzekerd dat wat onze talenten ook mogen zijn, getrouw dienstbetoon niet alleen aanvaardbaar is voor de Heer, maar ons ook recht geeft op grote zegeningen die Hij op ons uitstort, zegeningen die ons leven verruimen. President Faust legde uit ‘dat deze kerk niet noodzakelijk grote mensen aantrekt, maar vaker gewone mensen groot maakt. (...)

‘Een belangrijke reden waarom deze kerk van een bescheiden begin is uitgegroeid tot haar huidige sterkte, is de getrouwheid en de toewijding van miljoenen nederige mensen die slechts vijf broden en twee kleine

vissen hebben aan te bieden in de dienst van de Meester. Zij hebben hun eigenbelang grotendeels opgegeven en juist daardoor ‘de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat’ gevonden’.²⁴

Met de steun van de Heer ‘hebben [wij] veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen’.²⁵ Hij moedigt ons aan ‘niet in goeddoen (te verflauwen), want [wij leggen] het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort’.²⁶ Mogen wij getrouw zijn, broeders en zusters, in de uitvoering van onze taak in het koninkrijk. Laten we acht slaan op ‘het kleine’ dat heel veel verschil zal maken. Laten we getrouw zijn in het onderhouden van de geboden, waartoe we ons verbonden hebben. Ons ergoed en onze groei geven duidelijk aan dat we werkelijk ‘het fundament [leggen] van een groot werk’.

Laten wij ons zo goed mogelijk toewijden aan het werk van de Heer. Mogen wij het geloof van onze vaders eren door ‘deze grote zaak’ te dienen. Mogen wij ‘de profet volgen’²⁷ om daardoor ‘tot Christus te komen, en deel te hebben aan de goedheid Gods’.²⁸ Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- 1 Moroni 6:5.
- 2 2 Nephi 32:3.
- 3 *Lectures on Faith* [1985], lezing 1.
- 4 Hebreëen 11:1.
- 5 2 Nephi 32:3.
- 6 Matteüs 11:15.
- 7 LV 1:17.
- 8 Jesaja 42:11.
- 9 2 Petrus 1:19.
- 10 LV 65:2.
- 11 Conference Report, april 1902, blz. 2.
- 12 *Deseret News*, 26 februari 1996, blz. A2.
- 13 Alma 32:21.
- 14 1 Nephi 4:6.
- 15 *Church News*, 10 februari 1996, blz. 3.
- 16 Lofzang 52.
- 17 *History of Utah* [1890], blz. 217.
- 18 Geciteerd in B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, deel 3, blz. 45.
- 19 LV 20:59.
- 20 Moroni 10:32.
- 21 Joseph L. Wirthlin, *A Heritage of Faith*, verzameld door Richard Bitner Wirthlin [1964], blz. 47.
- 22 Hebreëen 4:15–16.
- 23 De Ster, januari 1993, blz. 41; zie 1 Samuël 3:4.
- 24 De Ster, juli 1994, blz. 4–6.
- 25 Geloofsartikel 13.
- 26 LV 64:33.
- 27 Children’s Songbook, blz. 110–111.
- 28 Jakob 1:7.

'Indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden'

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ik houd van Gods geboden! Zij leiden en beschermen ons en maken het ons mogelijk om terug te keren in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader.'

De Heiland heeft gezegd: 'Indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden' (Matteüs 19:17). Broeders, ik wil u graag een verhaal vertellen – een waar gebeurd verhaal over een man genaamd Abinadi. Abinadi was een profeet die bekering predikte tot een onrechtvaardig volk en een onrechtvaardige koning. Hij predikte moedig en standvastig; hij wist dat hij zijn leven in de waagschaal legde vanwege zijn woorden.

De onrechtvaardige koning Noach gaf in zijn woede zijn priesters het bevel om Abinadi te doden. Koning Noach zei: 'Weg met deze man en doodt hem (...) want hij is krankzinnig.'

Maar toen de priesters trachtten Abinadi te vatten, weerstond hij hen met de woorden 'Raakt mij niet aan, want God zal u slaan, indien gij mij aangrijpt; want ik heb de boodschap, waarmede de Here mij heeft uitgezonden, nog niet verkondigd; (...) ik moet

de geboden volbrengen, die God mij heeft gegeven.'

Het volk van koning Noach durfde niet de hand te slaan aan Abinadi want de Geest des Heren rustte op hem. 'Zijn aanzicht blonk met een buitengewone glans,' en hij sprak 'met macht en gezag van God.' Abinadi verklaarde dat hij zijn boodschap die God hem had opgedragen, zou brengen – en dan zou het er niet toe doen wat koning Noach en zijn volk met hem zouden doen (Mosiah 13:1–9).

Toen Abinadi zijn boodschap gebracht had, eiste koning Noach dat hij zijn woorden zou herroepen – of hij zou ter dood worden gebracht. Maar Abinadi weigerde.

De standvastigheid van Abinadi's geloof spreekt voor zich in de volgende doordringende passage in het heilige verslag: 'En toen Abinadi deze woorden had gesproken, viel hij, en had de vuurdood ondergaan; ja, hij was ter dood gebracht, omdat hij de geboden van God niet wilde loochenen, en hij had de waarheid zijner woorden met zijn leven bezegeld' (zie Mosiah 17: 6–20; cursivering toegevoegd).

Mijn broeders in het priesterschap, wat een groot voorbeeld zou Abinadi voor ieder van ons moeten zijn! Hij gehoorzaamde moedig Gods geboden – hoewel het hem zijn leven kostte! Profeten in alle bedelingen hebben bereidwillig hun leven in de waagschaal gelegd en hebben moedig de wil van God gedaan en zijn woorden verkondigd.

De profeet Joseph Smith ging 'als een lam ter slachting' (LV 135:4); hij twijfelde nooit en heeft altijd de geboden van God onderhouden.

En denk aan het voorbeeld van de Heiland. Hij onderwees ons hoe we moeten leven door de manier waarop Hij leefde. Denk aan zijn liefde en barmhartigheid toen

Hij wonderen verrichtte en toen Hij voor de armen en lijdenden zorgde. Hij koos nederig om de geboden van zijn Vader te gehoorzamen – Hij volhardde tot het einde en vervulde zijn goddelijke zending met zijn zoenoffer voor de gehele mensheid.

Broeders, laten wij als dragers van het priesterschap van God, het voorbeeld van onze Heer Jezus Christus en die van vroegere en hedendaagse profeten volgen. Het zal misschien niet van ons worden verwacht om ons leven als martelaar te geven zoals in het geval van vele profeten. Wat van ons wordt verwacht, is gehoorzaamheid aan Gods geboden en onze getrouwheid aan de verbonden die we met Hem hebben gesloten.

Laat ik me nu rechtstreeks tot de jongemannen van de Aäronische priesterschap wenden. Het Aäronisch priesterschap is een voorbereidend priesterschap. Het bereidt je voor op het hoge priesterschap – het Melchizedeks priesterschap. Als dragers van het Aäronisch priesterschap moeten jullie gehoorzaamheid leren aan Gods geboden. Eer je vader en je moeder, gedenk de sabbatdag dat je die heiligt, maak geen ijdel gebruik van de naam van de Here, eer het andere geslacht, wees kuis, steel niet, onderhoud het woord van wijsheid, betaal een volledige tiende en een royale vastgave. Wanneer jullie deze en andere geboden onderhouden zullen jullie zeer gezegend worden.

Jonge diakenen, leraren, en priesters: zijn jullie waardig om het avondmaal voor te bereiden, het rond te dienen, en het te zegenen? Dit zijn heilige taken. Het brood en het water zijn symbolen van het lichaam en het bloed van de Heiland; zij symboliseren zijn zoenoffer.

Sta er eens even bij stil. Het avondmaal dat elke week door jullie wordt bediend is ter nagedachtenis van de verzoening van Jezus Christus. De wonderbaarlijke gift van de verzoening overwint onvoorwaardelijk de lichamelijke dood, en is oneindig omdat het voor iedereen bestemd is die ooit in de sterfelijkheid heeft geleefd of nog zal leven. Door de verzoening zijn we allen van de val van Adam verlost en zullen we uit de dood opstaan.

Om echter de volledige zegen van de verzoening in ons leven effectief te maken en om terug te keren in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader moeten wij ons van onze zonden bekeren en de geboden van God getrouw onderhouden. De verlossende zegeningen van bekering en vergiffenis zijn een belangrijk deel van de verzoening, maar zij hangen af van onze getrouwheid in het naleven van de geboden en de verordeningen van God.

O, hoe de Heer de trouwe dragers van het Aäronisch priesterschap zegend die in zijn naam het avondmaal zegenen en ronddie-

nen aan de getrouwe leden van de kerk! En hoe zegent Hij hen die als goed lid van het avondmaal nemen! Wanneer je waardig bent om deel te nemen aan de bediening van het avondmaal ben je waardig om het Melchizedeks priesterschap te ontvangen als het zover is en de tempel binnen te gaan om de verbonden van de Heer op je te nemen.

Jongemannen, bereid je voor op een zending. Op zending leer je om de wet van toewijding na te leven. Het zou de enige keer in je leven kunnen zijn dat je de Heer al je tijd, talenten en middelen kunt geven. De Heer zal je op zijn beurt met zijn Geest zegenen. Hij zal je nabij zijn en je sterken.

Werk hard om een opleiding te krijgen en technische vaardigheden op te doen om zelfredzaam te kunnen zijn en om voor het onderhoud van je gezin te kunnen zorgen. Probeer goede vrienden te hebben die niet zullen proberen om je te laten kiezen tussen hun levenswijze en de levenswijze van de Heer. Wees een zodanig vriend dat je het anderen gemakkelijker maakt om de geboden te onderhouden als jullie bij elkaar zijn.

Ik richt me nu tot diegenen die zowel het Melchizedeks priesterschap als het Aäronisch priesterschap dragen: zoals u weet is het onderhouden van Gods geboden een levenstaak! Laat ons getrouw en standvastig zijn in het onderhouden van de geboden, zoals we dat hebben beloofd.

De Heiland heeft gezegd: 'Indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden' (Matteüs 19:17). 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15).

Sommigen zullen zich wellicht afvragen:

'Waarom heeft de Here geboden gegeven?' In raadsvergaderingen in het voorsterfelijk bestaan besloot Hij dat wij, zijn geestkinderen, geboden zouden krijgen tijdens ons sterfelijk bestaan. Jehova, het eerstgeborene geestkind van onze hemelse Vader, zei: 'Wij zullen nederdalen, (...) en wij zullen een aarde maken waarop dezen [Gods andere geestkinderen] kunnen wonen.

'En we zullen hen hiermee proberen om te zien of zij alles zullen doen wat de Here hun God, hun ook zal gebieden;

'En aan hen die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven' (Abraham 3:24-26).

Deze geboden zijn liefdevolle aanwijzingen die God onze Vader ons heeft gegeven voor ons lichamelijk en geestelijk welzijn en onze vreugde tijdens ons sterfelijk bestaan. De geboden laten ons de wil van God weten betreffende onze eeuwige vooruitgang. En zij testen onze gewilligheid om gehoorzaam te zijn aan zijn wil.

De geboden zijn geen last of een belemmering. Elk gebod van de Heer is gegeven voor onze ontwikkeling, vooruitgang, en groei. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat: 'God ons geluk voor ogen heeft (...) Hij [zal] nimmer een verordening [uitvaardigen] of zijn volk een gebod [geven] (...) dat er niet op gericht is, het door Hem vastgestelde geluk te bevorderen' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 231).

Ik houd van Gods geboden! Zij leiden en beschermen ons en maken het ons mogelijk om terug te keren in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader. Indien we getrouw de geboden zullen onderhouden, ontvangen we de belofte van de zegeningen van het eeuwige leven. Het eeuwige leven, 'de grootste van alle gaven Gods' (LV 14:7), is verhoging en voor alle eeuwigheid in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus te leven. Hij wil graag dat we bij Hem terugkeren.

We hoeven echter niet te wachten tot het hiernamaals om veel van de beloofde zegeningen te ontvangen. Reeds in dit leven genieten de getrouwden gemoedsrust, vreugde, en 'blijdschap door de heilige Geest' (Romeinen 14:17).

Gehoorzaamheid aan de geboden brengt ons in harmonie met God; we worden één in doel met de Vader en de Zoon. Wanneer we met God één zijn, wandelen we in geestelijk licht. Onze ijver in het onderhouden van de geboden maakt dat de Heilige Geest bij ons is. We ontvangen de gift van persoonlijke openbaring. Dit is een geestelijk licht dat ons beschermt en als een baken dient om ons op rechtvaardige paden te leiden. Het verdrijft de duisternis van de tegenstander. Dit licht is zo sterk dat het ons zelfs kan bereiken wanneer we in een zwart gat van zonde zijn beland, waarvan we zou-

den denken dat geen geestelijk licht er zou kunnen binnendringen.

Kunt u zich herinneren dat u bang was voor het donker toen u nog klein was? Wanneer we bang waren, deden we vaak het licht aan – al de lichten in het huis! En wanneer je ouders later op de avond thuiskwamen, vroegen ze, 'Waarom zijn alle lichten in huis aan?' En dan gaven ze je een lezing over het gezinsbudget en de onkosten van elektriciteit.

Maar u heeft echter geleerd dat door het elektrisch licht of een kaars aan te doen er geen duisternis meer is en ook geen angst meer. U heeft een eenvoudige natuurwet geleerd, hetgeen ook een geestelijke wet is: licht en duisternis kunnen niet beide tegelijkertijd een ruimte vullen. Satan en zijn volgelingen kunnen het geestelijke licht van het evangelie niet verdragen; zij moeten direct verdwijnen. Satan kan je niets gebieden. Met het priesterschap kunt u hem gebieden uw gedachten en daden met rust te laten.

Wanneer we de geboden naleven, is ons gelaat omgeven door het licht van het evangelie. Met dit geestelijke licht, delen we niet meer op vreemde en duistere paden van de tegenstander, raken we niet meer verdoofd, of ontmoedigd, depressief en bang. Wanneer we in het licht van het evangelie wandelen, verliezen we onze eeuwige doelen niet uit het oog.

Broeders, de keuze om de geboden na te leven bevrijdt ons van de ketenen van de zonde en stelt ons in staat om waarlijk geluk te ervaren. Er is geen geluk in zonde. De profeet Alma onderwees zijn zoon: 'Goddeloosheid bracht nimmer geluk' (Alma 41:10).

Het vergt moed om de geboden te onderhouden. Wanneer we hierin falen vanwege de invloed van anderen is dat omdat we banger zijn voor wat anderen van ons denken dan voor wat God van ons denkt. Ik heb nooit kunnen begrijpen waarom iemand meer waarde zou hechten aan wat andere mensen over hem denken dan wat God over hem denkt.

Om te weten wat de geboden zijn en ze te onderhouden moeten we de Heiland en de profeten van God volgen. We zijn allen gezegend met een belangrijke recente boodschap van hedendaagse profeten, genaamd 'Het gezin: Een proclamatie aan de wereld'. Deze proclamatie waarschuwt voor wat er zal gebeuren indien we ons gezin, onze woonplaats en onze samenleving niet versterken. Iedere priesterschapsdrager en burger moet deze proclamatie aandachtig bestuderen.

Profeten moeten ons vaak waarschuwen voor de gevolgen van de veronachtzaming van Gods geboden. Zij prediken niet wat in de wereld populair is. President Ezra Taft Benson heeft ons gezegd dat 'populariteit nooit een waarheidstest is' ('Fourteen Founda-

mentals in *Following the Prophet, 1980 Devotional Speeches of the Year* [1981], 29).

Waarom verkondigen profeten onpopulaire geboden en roepen zij de samenleving tot bekering voor het verwerpen, veranderen, en zelfs het negeren van de geboden? De reden is eenvoudig. Wanneer zij openbaring hebben ontvangen, hebben de profeten geen andere keus dan hetgeen God hun heeft geopenbaard aan de wereld mede te delen en te bevestigen. Profeten realiseren zich zeer goed welke prijs zij wellicht moeten betalen.

Sommigen die ervoor kiezen om de geboden niet na te leven, proberen op elke manier om de profeten te schande te maken en hun persoonlijke integriteit en reputatie in twijfel te trekken. De profeten antwoorden met stilte en keren de andere wang toe. De wereld zou dit als zwakte kunnen zien, maar het is een van de grootste krachtbronnen die iemand kan hebben – om getrouw te blijven, standvastig, en niet te twijfelen aan datgene waarvan hij weet dat het de waarheid is, ongeacht de mogelijke gevolgen.

Ieder van ons is vrij om de geboden te accepteren of te verwerpen, maar niemand is vrij om ze aan zijn of haar persoonlijke voorkeur aan te passen. Priesterschaps-

dragers hebben niet het recht om de geopenbaarde beginselen en openbaringen te veranderen om in de wereld populair te worden. Evenmin hebben profeten de bevoegdheid om Gods geboden te veranderen om ze meer acceptabel te maken voor diegenen die zwak in hun voornemen zijn om goed te leven.

Op een keer werd een kerkleider geconfronteerd met een verdriete ouder die een gebod wilde versoepelen om een eigenzinnig kind tegemoet te kunnen komen. Vanwege zijn verdriet verweet hij zelfs de kerkleider van onchristelijk gedrag om het kind de volledige zegeningen van het lidmaatschap te ontzeggen.

De kerkleider begreep het verdriet van de ouders en het kind maar bleef getrouw aan de geboden van de Heer. In antwoord op het verwijt onchristelijk te zijn, zei de leider: 'Op het moment dat ik zou proberen de geboden te veranderen, zou ik niet langer de leer van Christus volgen.'

De redenering dat God zijn geboden zou moeten aanpassen aan onze zonden leidt tot geestelijke duisternis, hetgeen alleen door het licht van het evangelie verdreven kan worden. Christus versoepelde niet het gebod om geen overspel te plegen voor de vrouw

die in overspel was betrapt. Hij raadde haar aan: 'zondig van nu af niet meer' (Johannes 8:11). Hij belooft ieder van ons vergeving door bekering. Wij moeten veranderen, niet de geboden.

Geliefde broeders in het priesterschap, we moeten nooit vergeten dat de verbonden die we hebben gesloten om de geboden van onze hemelse Vader en de Heer Jezus Christus te gehoorzamen de belangrijkste beslissingen zijn die we in ons leven genomen hebben. Laten we de Schriften studeren en overdenken en luisteren naar de raadgevingen van onze levende profeten. Laten we elkaar onderwijzen en in ons gezin en elders getuigen van de waarheid van de geboden wanneer de Geest ons daartoe aanzet. Laat ons leven de liefde van God weerspiegelen door gehoorzaamheid aan de geboden en de beloofde zegeningen oogsten in dit leven en in het leven hierna. 'Indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden' (Matteüs 19:17).

Ik getuig dat God leeft. Jezus is de Christus. Mogen we eraan denken wie we zijn en ernaar handelen, zodat we de rijkdom van de eeuwigheid mogen ontvangen voor onszelf, ons gezin, en onze vrienden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het Christusbeeld in het bezoekerscentrum noord op Temple Square.

Geestelijke herders

Ouderling W. Eugene Hansen
van het Presidium der Zeventig

*'Er is geen neutraal gebied tussen goed en kwaad.
Als je je op het gebied van de duivel bevindt,
maak dan dat je daar zo snel mogelijk wegkomt.'*

Mijn geliefde broeders, ik voel deze avond de enorme verantwoordelijkheid nu ik in opdracht van het Eerste Presidium de priesterschap van de kerk toespreek.

Hier in de Tabernakel heerst een waarneembare geest van warmte, liefde en broederschap die kenmerkend en typerend is voor de priesterschap van God. En u die vergaderd bent in de kerkgebouwen over de gehele wereld zult ook diezelfde geest en broederschap voelen.

Dit is een geweldige tijd om te leven, de bedeling van de volheid der tijden (zie Efeziërs 1:10; LV 27:13).

Het nederige gebed van een jongen vormde het begin van deze bedeling toen de Vader en de Zoon verschenen aan de profeet Joseph en hem de goddelijke opdracht gaven om deze bijzondere periode in te luiden.

Profeten van weleer, dienstknechten van God, hebben de aarde bezocht om kostbare priesterschapsleutels terug te brengen - sleutels van bevoegdheid en verantwoording die hun in een vroegere tijd waren gegeven (zie LV 27).

Dit is de herstelde kerk van Christus. Onze Heiland, de eniggeboren Zoon van God,

staat aan het hoofd van deze kerk. Hij heeft die bijna tweeduizend jaar geleden gesticht.

In de priesterschapsbijeenkomst van de conferentie ben ik altijd onder de indruk van het aantal jongemannen in de leeftijd van het Aäronisch priesterschap die aanwezig zijn, velen met hun vader, sommigen met hun opa, anderen met hun priesterschapsleider. Jullie jongemannen dragen die bijzondere, levendige, enthousiaste geest van de jongeren van deze tijd bij je. Daarom wil ik mij tot jullie richten.

Ten eerste wil ik jullie een ervaring vertellen uit mijn jeugd die mij een belangrijke les heeft geleerd. Ik was nog jong toen het gebeurde, ik zal tien of elf zijn geweest. Ik hoedde onze kudde schapen in de bergen van noordelijk Utah ten oosten van East Garland. Mijn opa had mij de opdracht gegeven de schapen naar de zomerweide in de bergen te brengen. Ik had ze niet laten drinken in een bergbeekje en ze wat laten rusten, voordat we verder zouden gaan.

Terwijl zij aan het grazen waren, verkende ik de omgeving en de weg die we moesten gaan. Ik zal een paar honderd meter het ravijn in zijn gelopen toen ik een geluid hoorde waar mijn haren rechtop van gingen staan. Als je eenmaal een ratelslang hebt gehoord, een zeer giftig reptiel, vergeet je dat geluid nooit meer.

Voorzichtig liep ik in de richting van het geluid. Tot mijn grote verbazing zag ik niet één maar drie ratelslangen een paar meter van mij vandaan. Ze lagen zich op een rotsachtig heuveltje te warmen aan de lentezon. Hoewel de aanblik van drie ratelslangen mij intrigeerde, omdat je er zelden meer dan één tegelijk ziet, was ik ook bezorgd omdat de schapen hier langs zouden moeten.

Kort daarna begonnen de schapen in beweging te komen en in de richting van het ravijn te komen. Toen zij naderbij kwamen, leken de ratelslangen de indringers op te merken en lieten zich van de helling afglijden, in de richting van het beekje.

Ik zag het gevaar en liet mijn schapen onmiddellijk omkeren en de heuvel opgaan, weg van de slangen. Daar slaagde ik in, maar

toen maakten een paar schapen zich los van de kudde. En daarmee leek de hele kudde vastbesloten deze twee afdwalende oenen te volgen. Ik kon ze onmogelijk tegenhouden. Misschien ken je de uitdrukking: 'Ze volgden als makke schapen.' Dat is wat hier gebeurde. En om het nog erger te maken, gingen ze in de richting van de ratelslangen.

Ik had gehoopt dat het instinct van de schapen hen zou behoeden voor het gevaar, maar sommige dieren liepen regelrecht op de ratelslangen af. En er was geen hoop voor de schapen die gebeten werden door die verstoorde reptielen.

Korte tijd later moest een verdrietige jonge herder aan zijn opa gaan vertellen dat hij twee van zijn mooiste oenen was kwijtgeraakt. Die ervaring maakte mij heel duidelijk wat er kan gebeuren als de schapen de herder negeren.

Ik was daar de herder geweest. Ik had het gevaar gezien en geprobeerd mijn schapen zo goed mogelijk te beschermen. Maar toen er een paar in de verkeerde richting gingen, waren andere vastbesloten hen te volgen. Hoewel er maar twee schapen verloren gingen, was het een onnodig verlies.

Jammer genoeg zien we in dit leven ook hoe geestelijke herders genegeerd werden, die hun kudde langs gevaaren willen leiden die op dat moment misschien niet waarneembaar zijn.

Ouders, bisschoppen, grootouders, scoutleiders, adviseurs en echte vrienden kunnen optreden als geestelijk herder. Valt het je op dat ik het heb over echte vrienden in de categorie geestelijke herders. En valt het je ook op dat ik in die groep geen 'leef tijd-

genoten' heb opgenomen. Natuurlijk erken ik dat leeftijdgenoten in sommige gevallen een invloed ten goede kunnen zijn.

Een echte vriend die het goed met je voor heeft, is vaak degene die je moed of kracht inspreekt; die je weerhoudt van ernstige vergissingen in een moment van zwakte. Daarmee voorkomt hij of zij verdriet en droefenis, schaamte en verlies van zelfrespect, die de zonde bijna altijd vergezellen. Maar jammer genoeg hebben leeftijdgenoten vaak een negatieve invloed.

We lezen en horen over enquêtes en interviews waaruit duidelijk wordt dat het vaak de leeftijdgenoten zijn die aanzetten tot onzedelijk en dwaas gedrag. Satan weet dat. Hij is een expert in bedrog. Dat moet hij onderhand ook wel zijn; hij heeft heel wat ervaring kunnen opdoen. Hij ziet in hoeveel invloed een groep leeftijdgenoten op iemand kan hebben.

Iedereen wil er graag bijhoren – één willen zijn met de groep. Als hij maar één persoon zover kan krijgen om de anderen negatief te beïnvloeden en het verkeerde te laten kiezen, om welke reden dan ook, dan wint Satan. Het excuus klinkt vaak zo gemakkelijk en eenvoudig: 'Iedereen doet het toch' of 'Het is echt gaaf' of 'Hoe weet je dat het verkeerd is als je het nooit geprobeerd hebt?'

Laat je niet misleiden. Laat je niet beïnvloeden door zulke verleidingen. Houd je normen hoog. Wees zelfstandig. Er zijn jou juiste beginselen geleerd. Houd je aan die beginselen.

Er is geen neutraal gebied tussen goed en kwaad. Als je je op het gebied van de duivel bevindt, maak dan dat je daar zo snel mogelijk wegkomt. Hoe sterk Nephi ook geweest is, ik kan zijn nederig gebed niet vergeten: 'Wilt Gij maken, dat ik sidder bij het verschijnen van zonde?' (2 Nephi 4:31.)

Sommigen proberen datgene waarvan zij weten dat het verkeerd is, goed te praten: 'Het is maar een pekelzonde, het kan geen kwaad', zeggen ze. Hoewel het waar kan zijn dat een bepaald gedrag wellicht niet gevaarlijk is, kan de weg waarop je terecht komt dat wel zijn. 'Kleine zonden' hebben de neiging de weg te plaveien voor 'grotere zonden'.

De woorden van de Amerikaanse geestelijke, Harry Emerson, verschaffen verdere instructie: '(...) De tragische zonden in ons leven zijn vaak onbedoeld. We hadden helemaal niet een armzalig, goedkoop doel voor ogen. (...) Dat doel was helemaal niet in onze gedachten. Ach, mijn ziel, kijk eens naar de weg die u volgt. Wie de ene kant van een stok opraaft, raapt ook de andere kant op. Wie een bepaalde weg kiest, kiest ook voor het eindpunt' (*Living Under Tension* [1941], blz. 110–111).

Mijn jonge broeders, jullie weten wat juist is. Jullie zijn goed onderricht. Jullie hebben

het gezelschap van de Heilige Geest. Het is aan jullie om sterk en getrouw te blijven. Neem al vroeg de beslissing om de goede weg te nemen en erop te blijven. Je hemelse Vader houdt van jullie. Hij heeft vertrouwen in jullie. Hij wil dat jullie gelukkig zijn. Hij heeft jullie een model gegeven dat je kunt volgen (zie LV 52:14). Dat model is het evangelie van Jezus Christus.

Een van de grootste zegeningen van deze bedeling is de aanwezigheid van levende profeten die leiding geven. President Gordon B. Hinckley is nu onze geliefde profeet. Hij houdt van jullie. Luister naar zijn raad: 'Bewijs je kracht, toon je onafhankelijkheid,

door nee te zeggen als er verleidingen op je afkomen. Jullie kracht zal anderen die zwak zijn sterker maken. Jullie voorbeeld zal anderen vastberadenheid geven.' (*De Ster*, juli 1987, blz. 45.)

'Je kunt de kwaliteit van het leven dat je zult leiden als je in de dertig of veertig bent, zelf bepalen door wat je in je tienerjaren doet.' (Geciteerd in de *Ensign*, december 1995, blz. 66.)

Ik bid dat jullie de beslissingen zullen nemen die in het ware geluk zullen resulteren.

Dit is de ware kerk van Jezus Christus. Dit is zijn werk. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Salt Lake-tempel

Wat mijn zoon moet weten voor hij op zending gaat

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Als je jezelf verliest in het zendingswerk, zul je onbeschrijflijke vreugde vinden.'

Mijn geliefde broeders, de verantwoordelijkheid om de priesterschap van de kerk toe te spreken is overweldigend. Ik voel mij vereerd een van u te zijn. Het is een grote zegen om het priesterschap van God te dragen. Ik verlaat mij op uw geloof en uw gebeden.

Vanavond wil ik het met jullie fijne jongemannen hebben over tien zaken die ik wil dat mijn zoon of kleinzoon weet voor hij op zending gaat.

Ten eerste, je zendingsoproep komt van de Heer Jezus Christus. Wat is het fantastisch om het vertrouwen te hebben van de Heer, je bisschop, je ringpresident, alle algemene autoriteiten en president Hinckley, zodat zij jou eren met een oproep. Je zult een dienstknecht van de levende God en een afgezant van de kerk zijn.

De meeste zendingen zijn jong en onervaren wat de zaken van de wereld betreft. Niettemin heeft de Heer gezegd: 'Hij, die van Godswege is geordend en uitgezonden, is aangewezen om de grootste te zijn, niet-tegenstaande hij de minste is en de dienstknecht van allen.'¹

Ongeacht onze tekortkomingen en gebreken moeten we niet vergeten dat de God die jou geroepen heeft 'de bezitter van alle dingen [is]; want alle dingen zijn aan hem onderworpen, zowel in de hemel als op aarde, het leven en het licht, de Geest en de macht, uitgezonden door de wil des Vaders door Jezus Christus, zijn Zoon.

Doch niemand is bezitter aller dingen, tenzij hij is gelouterd en van alle zonden gereinigd.'²

Ten tweede, je zendingspresident vertegenwoordigt de Heer. Kritiseer hem niet en haal hem niet omlaag, privé noch publiekelijk. Als je zijn gezag respecteert, gehoorzaam, nederig, ontvankelijk bent, en je houdt aan de zendingsregels, zul je een succesvol zendingeling zijn. Zo is een van de moeilijkste regels op te staan op de tijd die je zendingspresident heeft aangegeven. Veel jongemannen vinden dat de ochtend de beste tijd is om te slapen. Ik ben mijn gehoorzame senior-collega, ouderling William Grant Bangarter, dankbaar dat hij altijd de wakker heeft gezet om vroeg op te staan. Als de wakker afging, sloeg ik op till. In de winter was het donker, klam en koud, en we hadden nooit warm water om ons te baden of een douche te nemen. Hij nam altijd opgewekt een koude douche; zo gauw als hij uit de douche kwam, begon ik te bibberen. Ik kon alleen zijn voorbeeld volgen, maar ik beken dat ik niet half zo opgewekt was, omdat mijn tanden bleven klapperen.

Ten derde, hard werken is belangrijker dan intellect. Denk aan de woorden van de Heer in de Leer en Verbonden:

'Daarom roep ik de zwakken der wereld op, die ongeleerd en veracht zijn, om de natieën door de macht van mijn Geest te kastijden;

'En hun arm zal mijn arm zijn, en Ik zal hun schild en sterkte zijn; Ik zal hun lendenen omgorden, en zij zullen heldhaftig voor Mij strijden.'³

President Ezra Taft Benson heeft eens

gezegd: 'Eén van de grootste geheimen van succes bij het zendingswerk is *werken*. Als een zendingeling werkt, zal hij door de Geest geleid worden; als hij door de Geest geleid wordt, zal hij door de Geest onderrichten; en als hij door de Geest onderricht, zal hij de mensen in hun hart treffen; en zal hij gelukkig zijn. Hij zal dan geen heimwee hebben, zich geen zorgen over thuis maken, want al zijn tijd, talenten en belangen zijn gericht op het zendingswerk. Dat is het geheim: werken, werken, werken. Een aanvaardbaar alternatief bestaat niet, vooral niet bij het zendingswerk.'⁴

Een van de algemene autoriteiten was eens in een getuigenisvergadering van zendingelingen waarin een jonge zendingeling, die nooit veel te zeggen had, opstond en zei: 'Ik geniet van mijn werk. Meer kan ik ook eigenlijk niet verlangen. Hoe zou je kunnen genieten van iets wat je niet doet!'

Toen president N. Eldon Tanner het zendingsgebied West-Europa presideerde, was zijn motto: 'Geniet.' Op zekere dag zei hij tegen een groep zendingelingen in Duitsland; 'Ik hoop dat jullie er allemaal van zullen genieten.' Na de vergadering kwam een van de zendingelingen naar hem toe en zei: 'President Tanner, ik vind het niet geheel eerlijk dat u de zendingelingen zegt dat ze van hun zending moeten genieten. Weet u, de enige manier waarop zij ervan kunnen genieten, is als ze hun werk doen.' President Tanner antwoordde: 'Daarom zei ik ook: geniet ervan.'⁵

Ten vierde, verlies jezelf in dienstbetoon. De Heer heeft gezegd: 'Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mij nentwil, zal het vinden.'⁶ Als je jezelf verliest in het zendingswerk, zul je onbeschrijflijke vreugde vinden.

Niets wat je als zendingeling doet, behoort je belangrijke boodschap in de weg te staan: je kleding niet, je haardracht niet, je houding niet, je gedrag niet, en je meische thuis niet. Ik wil niet ongevoelig zijn voor de gevoelens die er van nature tussen een fijne jongeman en een lieve jongevrouw bestaan. Als een zendingeling echter een brief van zijn meisje krijgt met de boodschap dat haar gevoelens voor hem zijn veranderd – we noemden dat een 'Dear John'-brief, sommigen onder ons hebben die gekregen – dan beveel ik de raad aan die ouderling LeGrand Richards jaren geleden heeft gegeven: 'Er is elk jaar een nieuwe groep meisjes! En de nieuwe groep is net zo goed als de oude groep.'

Jullie jongemannen houden je terecht bezig met je toekomst in deze onzekere wereld. Maar als je als voltdijs afgezant van de Heer geroepen bent, behoort je 'Hem met geheel [je] hart, macht, verstand en sterkte [te dienen], opdat [je] ten laatste dag onberispelijk voor God moogt staan.'⁷

Ten vijfde, maak nooit ruzie met je col-

lega. Sommige van je zedingscollega's zullen je beste vrienden worden. Wees de soort collega die jij zou willen hebben. Wees onzelfzuchtig in je relatie tot je collega. Als er ruzie is, zal de Geest van de Heer vertrekken, ongeacht wiens schuld het is.

Ieder van ons heeft unieke, zeer eigen talenten. Ieder van ons heeft zwakheden. Een harmonieus zedingskoppel werkt nauw samen – waarin de één zwak is, is de ander sterk. Als jongen heb ik een span paarden leren mennen. Als het ene paard nukkig was, kon het andere paard de last niet alleen trekken. Dat geldt ook voor een zedingskoppel. Ieder moet zijn deel van de last dragen.

Ten zesde, houd je lichaam schoon en gezond; houd je woning schoon. Het is heel belangrijk dat je goed eet en voldoende slaap krijgt, zodat je gezond zult blijven. Als je ziek wordt, kun je niet alleen niet werken, maar ben je ook je collega tot last. Denk er ook aan dat een schoon lichaam en een openruimte flat bijdragen tot het gezelschap van de Geest.

Als afgezant van de Heer is het belangrijk dat je er goed uitziet. Jij, de kerk en je boodschap zullen gedeeltelijk beoordeeld worden op jouw voorkomen. De mensen zullen je niet gauw binnenlaten als je er onverzorgd uitziet.

Ten zevende, leer de mensen lief te hebben en te dienen. Je behoort dagelijks voor ze te bidden dat de Heer jou zal vervullen met liefde voor de mens die je dient. Als je die mensen niet liefhebt, zal het je moeilijk vallen om hen les te geven.

Er was eens een jonge Perzische student in het naoorlogse München die probeerde zin aan zijn leven te geven. Op een dag stonden er twee mormoonse zendingen bij hem voor de deur. Hij was totaal niet geïnteresseerd in godsdienst. Het enige wat hem interesseerde in die twee jongemannen was hun accent. Hij sprak vier talen, maar geen Engels.

Hij liet ze binnen, maar toen zij hem een les wilden geven, waarschuwde hij: 'Ik wil niets over God horen, en ook niet hoe jullie geloof begonnen is. Ik wil maar één ding weten: wat doen jullie mormonen voor elkaar?'

Hij wachtte terwijl de zendingen elkaar aankeken. Ten slotte zei een van hen: 'We hebben elkaar lief.'

De zending had niets doeltreffender kunnen zeggen dan deze eenvoudige opmerking, want de Heilige Geest getuigde onmiddellijk dat deze zendingen ware dienstknechten van de Heer waren. Kort daarna liet hij zich dopen.⁵

Ten achtste, bestudeer, overdenk en gebruik de Schriften, vooral het Boek van Mormon en het Nieuwe Testament. Wees zo goed op de hoogte met de waarheid dat je die helder onder woorden kunt brengen.

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf begroet een conferentiebezoeker.

B. H. Roberts heeft geschreven: 'Om bekend te raken, moet de waarheid verklaard worden, en hoe duidelijker en vollediger de verklaring is, hoe meer gelegenheid de Heilige Geest heeft om tot de ziel van de mensen te getuigen dat het werk waar is.'⁹ Je kunt geen mensen bekeren als je zelf niet bekeerd bent. Het Boek van Mormon, samen met jouw getuigenis van het boek, is een machtig instrument tot bekering.

Ouderling F. Burton Howard van de Zeventig vertelde ons over een krachtig getuigenis van de bekerende macht van het Boek van Mormon: zuster Celia Cruz Ayala uit het zedingsgebied San Juan (Puerto Rico) besloot het Boek van Mormon aan een vriendin te geven. Zij pakte het mooi in en ging op weg om haar vriendin te verrassen.

'Onderweg werd ze overvallen door een bandiet die haar haar tasje en het Boek van Mormon ontfutselde. Een paar dagen later kreeg ze deze brief:

Mevrouw Cruz,

'Wilt u mij vergeven. Ik heb er toch zo'n ongelooftelijke spijt van dat ik u overvallen heb. Maar daardoor is wel mijn leven voorgoed veranderd. Dat boek [het Boek van Mormon] heeft mij enorm geholpen. De droom van die man Gods heeft me aangegrepen. (...) Ik stuur u uw vijf

pesos terug want die kan ik niet opmaken. Ik wil dat u weet dat u iets leek uit te stralen. Door dat licht was het onmogelijk voor mij om u iets aan te doen. Daarom ben ik maar weggerend.

'Ik zeg u dat u me weer zult tegenkomen, maar dan zult u mij niet herkennen, want dan zal ik uw broeder zijn. (...) Hier in mijn woonplaats zal ik de Heer vinden en naar de kerk gaan waar u toe behoort.

'De boodschap die u in dat boek geschreven heeft, heeft mij tot tranen toe geroerd. Ik heb vanaf woensdag in het boek zitten lezen. Ik heb gebeden en God om vergeving geraagd, en ik vraag u ook om vergeving. (...) Ik dacht dat uw geschenk iets was wat ik kon verkopen. In plaats daarvan was het iets waardoor ik mijn leven wil verbeteren. Ik smeek u, vergeef het mij, vergeef het mij.

'Uw afwezige vriend.'¹⁰

Zodanig is de bekerende kracht van het Boek van Mormon.

En nu wil ik jullie jongemannen de raad geven om tijdens je zending de verborgenheden met rust te laten. In verband met verborgenheden moet ik denken aan de man die zijn toespraak aldus begon: 'Ik zal nu de verborgenheden aan u uitleggen die de Heer nog niet geopenbaard heeft!' Onder verborgenheden rangschik ik die zaken die speculatief van aard zijn. Dat zijn zaken die niet

geopenbaard zijn of ons verstand te boven gaan. Het is de duidelijke en eenvoudige waarheid, bevestigd door de Geest en vergezeld van het getuigenis van een nederige dienstknecht van de Heer, die bekeert.

Ten negende, je moet begrijpen dat Satan je zal tegenwerken; wees daarop voorbereid. Laat je niet verrassen. Hij wil dat je faalt. Ontmoediging is een van de tactieken van de duivel. Heb de moed om voorwaarts te gaan. Zie in dat de prediking van het evangelie vanaf het eerste begin gepaard is gegaan met enige pijn en verdriet. Denk niet dat dat voor jou anders zal zijn. President Wilford Woodruff heeft verteld over de moeilijkheden waarmee hij te maken kreeg tijdens zijn zendingen:

Tijdens mijn eerste zendingen, die ik vervulde in de zuidelijke staten – Arkansas, Tennessee en Kentucky – heb ik door mossen en rivieren gewaad en meer dan 100 kilometer gelopen zonder iets te eten. In die tijd beschouwden we het als een zegen als we in een plaats aankwamen waar een heilige der laatste dagen woonde. Ik heb eens 225 kilometer gereisd om er een te bezoeken, maar toen ik aankwam, bleek hij afvalig te zijn en probeerde hij mij te doden. En toen ik 110 kilometer had gelopen zonder voedsel, en eindelijk wat te eten kreeg van

een bendelid uit Missouri, kreeg ik gedurende de maaltijd allerlei vervensingen en vervloeking van mijn hoofd geslingerd. (...) In die dagen reisden we honderden kilometers zonder een heilige der laatste dagen tegen te komen. (...)»¹¹

Ten tiende, je eigen getuigenis is de scherpste pijl in je koker. Ik heb vaak verteld dat we tijdens mijn zending in Brazilië, waar we nu meer dan een half miljoen leden hebben, het Boek van Mormon, de Parel van grote waarde noch de Leer en Verbonden in het Portugees tot onze beschikking hadden. Alles wat we hadden was de Bijbel, een paar brochures, en ons getuigenis aangaande de herstelling van het evangelie, de geschiedenis van Joseph Smith, en ons getuigenis van de levende profeet. De oogst was niet groot. Maar de mensen die zich lieten dopen zijn al drie generaties lang getrouwd, omdat zij bijna zestig jaar geleden zijn geraakt door het krachtige getuigenis van nederige zendingen. Jij bent er niet verantwoordelijk voor of de mensen die je onderwijst, wel of niet je getuigenis aanvaarden en lid worden van de kerk. Je moet niet het gevoel hebben dat je een bepaald aantal dopelingen moet hebben om succesvol te zijn. Er is een oud gezegde dat als volgt gaat: je kunt het aantal pitten in een appel tellen, maar je kunt niet

het aantal appels tellen dat uit een pit voortkomt. De oogst is aan de Heer. Het is jouw taak je sikkel in te slaan. In de Leer en Verbonden staat duidelijk wat er verwacht wordt van hun die in de wateren van de doop afdalen:

Allen, die zich voor God verootmoedigen, en verlangen te worden gedoopt, en met gebroken hart en verslagen geest komen, en voor de kerk betuigen, dat zij zich waarlijk van al hun zonden hebben bekeerd, en gewillig zijn die naam van Jezus Christus op zich te nemen, en vastbesloten zijn om Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door hun werken bewijzen, dat zij van de Geest van Christus hebben ontvangen ter vergeving van hun zonden, zullen door de doop in de kerk worden opgenomen.¹²

Als de Heilige Geest op je rust, en je door die Geest de woorden van de Heer spreekt zoals die zijn vervat in de heilige Schriften en gesproken door de levende profeten, dat God jouw boodschap in het hart van de luisteraars bevestigt.

Mijn beste jonge vrienden, zendingswerk is niet eenvoudig. In feite is het vaak nogal moeilijk, maar de Heer is de beste werkgever van de wereld. Toegewijd zendingswerk is een van de meest voldoendegevende ervaringen die je in je leven kunt hebben. Dat komt hoofdzakelijk door de goddelijke kracht die de Heer zo rijkkelijk aan zijn nederige en gehoorzame dienstknechten schenkt om anderen tot zegen te zijn. Ik weet dat omdat ik dat in het leven van duizenden heb zien gebeuren, en bovendien in mijn eigen leven.

Ik bid dat de priesterschap voorbereid zal zijn, en elke roeping waardig die kan komen. Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- 1 LV 50:26.
- 2 LV 50:27–28.
- 3 LV 35:13–14.
- 4 Bijeenkomst voor zendingspresidenten, augustus 1982; geciteerd in *Leidraad voor de zending* (1988), blz. 32; cursivering toegevoegd.
- 5 Zie *Stories for Mormons*, verzameld door Rick Walton en Fern Oviatt (1983), blz. 73.
- 6 Matteüs 10:39.
- 7 LV 4:2.
- 8 *Especially for Mormons* (1987), deel 5, blz. 186; aangepast overgenomen uit een artikel van Russ Price.
- 9 *New Witnesses for God* (1909), 3 delen, deel 2, blz. VII.
- 10 Zie F Burton Howard, 'My Life Has Changed', *Church News*, 6 januari 1996, blz. 16.
- 11 *Journal of Discourses*, deel 12, blz. 12.
- 12 LV 20:37.

De plicht roept

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Dit werk is niet van u of mij. Het is het werk van de Heer, en als we in dienst van de Heer zijn, dan hebben we recht op zijn hulp.'

De opkomst in deze algemene priesterschapsvergadering is indrukwekkend vanavond. De apostel Petrus omschreef u als volgt: 'Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.'¹

Toen we jong waren zongen we in de zondagssong vaak de lofzang –

Moedig doen wij mee totdat voorbij is de strijd;

*'t Is onze vreugd', 't is onze vreugd!
Zie, hoe schoon en schitterend is de kroon ons bereid;
wij verkrijgen, dragen haar weldra!*

*Haastig ten strijde, vlug naar het veld;
waarheid is 't wapen, moedige held.
Vecht voor het vaandel, fier opgesteld,
tot wij verheugd samen marcheren naar ons huis.'*²

Broeders, als we nadenken over de geweldige wereld waarin wij leven en vervolgens beseffen met welke moeilijke tijden we geconfronteerd worden, wat is het dan een

vreugde te weten dat Jezus, onze leider, dichtbij is. We leven in een wereld van verspilling. Te vaak wordt er lichtzinnig met onze natuurlijke rijkdommen omgesprongen. We leven in een wereld van gebrek. Sommigen genieten voorspoed, maar anderen staren de hongerdood in het gezicht. Niet iedereen heeft voedsel, onderdak, kleding en liefde. Teveel mensen worden bezocht door onverminderd lijden, onnodige ziekten en een vroegtijdige dood. We leven in een wereld van oorlogen. Sommige zijn politiek van aard, andere worden om economische redenen uitgevochten. De grootste strijd woedt echter over de ziel van de mens.

Onze Aanvoerder, namelijk de Heer Jezus Christus, heeft verklaard:

'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen. (...)

'En wanneer gij al u dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!

'En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!'³

Hij riep vissers in Galilea op hun netten achter te laten en Hem te volgen, zeggende: 'Ik zal u vissers van mensen maken.'⁴ En dat heeft Hij gedaan. Hij stuurde zijn geliefde apostelen de wereld in om zijn heerlijke evangelie te verkondigen. En Hij roept ons allen op om moedig mee te doen.⁵ Hij heeft ons een strijdplan gegeven, en de aansporing: 'Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.'⁶ Ik hou van het edele woord *plicht*.

President John Taylor heeft ons gewaarschuwd: 'Als u uw roeping niet grootmaakt, zal God u verantwoordelijk houden voor wie u had kunnen redden als u uw plicht gedaan had.'⁷

Een andere president, George Albert Smith, heeft gezegd: 'Het is ten eerste uw plicht om erachter te komen wat de Heer

wil en om dan uw roeping door de macht en kracht van zijn heilige priesterschap zo groot te maken dat de mensen u graag willen volgen.'⁸

Hoe maakt iemand zijn roeping groot? Door eenvoudig het dienstbetoon te verrichten dat bij die roeping hoort.

We hebben de roeping aanvaard; we zijn geordend; we dragen het priesterschap.

President Stephen L. Richards heeft vaak gesproken tot de dragers van het priesterschap en daarbij nadruk gelegd op zijn visie daarop. Hij verklaarde: 'Het priesterschap wordt gewoonlijk omschreven als "de macht Gods die aan de mens is gedelegeerd."⁹ Hij vervolgt: 'Ik denk dat deze omschrijving juist is. Maar om praktische redenen zou ik het priesterschap willen omschrijven in termen van dienstbetoon, en ik noem het vaak "het volmaakte plan van dienstbetoon."¹⁰

U zult zich afvragen: 'Waar ligt het pad van de plicht?' Broeders, ik geloof met heel mijn hart dat het pad door twee kentekens wordt afgebakend: de **PLICHT OM ZICH VOOR TE BEREIDEN** en de **PLICHT OM TE DIENEN**.

Laten we deze twee kentekens eens onder de loep nemen.

Ten eerste de **PLICHT OM ZICH VOOR TE BEREIDEN**. De Heer heeft ons de raad gegeven: 'Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoek wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.'¹⁰

Meer dan ooit tevoren is het van vitaal belang zich voor te bereiden op onze taken en mogelijkheden. We leven in een maatschappij die snel verandert. Hevige concurrentie maakt deel uit van het leven. De rol van echtgenoot, vader, opa, kostwinner en beschermer verschilt nu hemelsbreed van wat die een generatie geleden inhield. Voorbereiding is geen zaak van *misschien of wellicht*. Het is een plicht. De oude frase 'Onwetendheid is gelukzaligheid' gaat niet meer op. Voorbereiding gaat vooraf aan de uitvoering.

Een ieder van ons die het priesterschap draagt, is nu leerkracht van de waarheid, of zal dat zeker worden. De Heer heeft de raad gegeven:

'Onderwijst ijverig, en Mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen. (...)

'Opdat gij in alle dingen moogt zijn voorbereid, wanneer Ik u wederom zal uitzenden ter grootmaking van de roeping, waartoe Ik u heb geroepen, en van de zending, die Ik u heb opgedragen.'¹¹

Ten tweede de **PLICHT OM TE DIENEN**. Het tonmalige Eerste Presidium, bestaande uit Joseph F. Smith, Anthon H.

Lund, en Charles W. Penrose, heeft in 1914 verklaard: 'Het priesterschap wordt iemand niet gegeven als eer of verheerlijking, maar zodat hij de mensen kan dienen onder wie hij geroepen is te arbeiden.'¹²

Sommigen van u zijn wellicht van nature verlegen en hebben het gevoel niet opgewassen te zijn tegen een roeping. Maar denk eraan dat dit werk niet van u of mij is. Het is het werk van de Heer, en als u in dienst van de Heer zijn, dan hebben we recht op zijn hulp. Denk eraan dat wie door de Heer geroepen wordt, door de Heer bekwaam wordt gemaakt.

Soms kan de Heer een beetje hulp gebruiken om iemand deze waarheid duidelijk te maken. Zo herinner ik me dat ik als voorzitter van het zendingscomité van de kerk eens een telefoontje kreeg van een lid van het presidium van het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah). Hij zei mij dat een van de zendingen moeite had met zijn studie Spaans en zelfs had uitgeroepen: 'Ik zal het Spaans nooit onder de knie krijgen!' De leider vroeg mij: 'Kunt u ons zeggen wat we moeten doen?'

Ik dacht een ogenblik na en zei toen: 'Zet hem morgen als toehoorder maar in een klas met zendingen die worstelen met het Japans, en laat me zijn reactie weten.'

Binnen vierentwintig uur kreeg ik weer een telefoontje. 'De zending was maar een paar uurtjes in de Japanse klas geweest toen hij naar me toe was gekomen en opgewonden had uitgeroepen: "Ik wil weer terug naar mijn Spaanse klas! Ik weet zeker dat ik die taal kan leren."' En dat klopte.

Voor de klas staan kan soms beangstigend zijn. Daarom is het goed om te weten dat het beste onderricht vaak buiten het kerkgebouw of het klaslokaal plaatsvindt.

Velen van jullie dragen het Aäronisch priesterschap. Jullie bereiden jeezelf erop voor zending te worden. Zorg ervoor dat je nu je jong bent al leert om vreugde te hebben in het dienstbetoon ten behoeve van de zaak van de Meester. Ik wil jullie daar een voorbeeld van geven.

Een paar jaar geleden kreeg ik na *Thanksgiving* een brief van een weduwe uit de ring waar ik in het ringpresidium werkzaam was geweest. Ze was niet terug van een maaltijd die onder auspiciën van haar bisschop was gehouden. Uit haar woorden spraken gemoedsrust en dankbaarheid:

Geachte president Monson,

Ik woon nu in Bountiful. Ik mis de mensen van onze oude ring, maar ik wil u vertellen over een fijne ervaring die ik heb gehad. Begin november kregen alle weduwen en oudere mensen van onze wijk een uitnodiging om een maaltijd bij te wonen. We hoefden ons niet druk te maken over vervoer, aangezien de jongeren in onze wijk daarvoor zouden zorgen.

Op het aangegeven uur werd er aangebeld

door een vriendelijke jongeman, die mij en een andere zuster naar het ringcentrum bracht. Daar aangekomen parkeerde hij de auto, waarna twee andere jongemannen ons vergezelden naar het gebouw. Binnengekomen gingen ze ons voor naar onze plaats aan tafel. Naast ons zat een jongevrouw of een jongeman. Niet alleen of een van de heerlijke Thanksgiving-maaltijd voorgeschotelde, maar ook kregen we een onderhoudend programma gepresenteerd.

Daarna werden we thuisgebracht door de jongemannen. Het was een heerlijke avond. De meesten lieten een traantje wegens de liefde en het respect die we kregen.

President Monson, als ik zie hoe we door deze jonge mensen werden behandeld, dan weet ik dat de kerk in goede handen is.

Ik moest denken aan de woorden uit de brief van Jakobus: 'Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.'¹³

Ik voeg daar mijn eigen eerbetoon aan toe: God zegene de leiders, de jongemannen en de jongevrouwen die zo onzelfzuchtig blijdschap en vrede hebben gebracht in het leven van de eenzamen. Door eigen ervaring leerden zij de betekenis van dienstbetoon en voelden zij de nabijheid van de Heer.

In 1962, nadat ik van mijn zending als president van de Canadese Zending was teruggekeerd, kreeg ik een telefoontje van ouderling Marion G. Romney. Hij zei me dat het Eerste Presidium mij benoemd had als lid van het coördinerend comité voor volwassenen van de kerk, welk comité de opdracht had een nieuw concept uit te werken – namelijk het huisonderwijs. Dat werd een hele interessante en lonende ervaring voor mij. Elke afgeronde fase van het werk werd onder de loep genomen door het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen. Toen we in de lente van 1963 klaar waren met ons werk, werd een aantal van ons in een nieuw comité geroepen – het huisonderwijscomité – met de opdracht de ringen van de kerk te bezoeken om dit nieuwe programma onder de aandacht te brengen.

President David O. McKay vergaderde met alle algemene autoriteiten van de kerk en de vertegenwoordigers van het comité. Hij zei tegen de aanwezigen: 'Huisonderwijs is een van de dringendste en lonendste taken waarmee we de kinderen van onze Vader kunnen voeden en inspireren, kunnen raadgeven en leidinggeven. (...) Het is goddelijk dienstbetoon, een goddelijke roeping. Het is onze plicht als huisonderwijzer om de goddelijke geest in elk huis en elk hart te brengen.'

In 1987 heeft president Ezra Taft Benson in de algemene priesterschapsbijeenkomst de volgende raad gegeven: 'Het huisonderwijs

mag niet lichtvaardig worden opgevat. Een roeping om huisonderwijs te verrichten, dient aanvaard te worden alsof u persoonlijk door Jezus Christus wordt geroepen.'¹⁴ Hij citeerde de bekende tekst uit Leer en Verbond 20: 'Waak] altijd over de [leden der] kerk [...], en [wees] met hen en [sterk] hen;

'[En] zie] toe (...) dat er geen onrechtvaardig onder de [leden der] kerk is. (...)

'En [zie] toe (...) dat de [leden der] kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen.'¹⁵

'En [bezoek] de huizen van alle leden (...) en [vermaan hen] overluide in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen.'¹⁶

Onlangs kregen onze kleinkinderen hun rapport. Ze lieten die voldaan aan hun ouders en ons zien. Vanavond wil ik dat alle priesterschapsdragers hun eigen huisonderwijsrapport invullen. Bent u zover. *Ja of nee* is voldoende.

1. Bent u geroepen als huisonderwijzer?
2. Wordt uw gezin maandelijks door de huisonderwijzers bezocht?
3. Brengen de huisonderwijzers een evangeliebondschap?
4. Vragen de huisonderwijzers naar elk gezinslid – zelfs als dat gezinslid elders vertoeft vanwege een studie of zending?
5. Weet u nog welke les de huisonderwijzers verleden maand hebben gegeven?
6. Hebben de huisonderwijzers met uw gezin geboden?
7. Bent u vorige maand op huisonderwijs geweest?

Ik zou nog veel meer vragen kunnen stellen, maar deze leken mij voldoende om een zelfevaluatie op gang te brengen en uit te nodigen tot verbetering.

Ik ben mij ervan bewust dat de hoofdzetel van de kerk bepaalde aanpassingen in het huisonderwijs heeft goedgekeurd voor units met heel weinig priesterschapsdragers – namelijk dat een vrouw met haar man op huisonderwijs kan gaan als er geen andere priesterschapsdrager beschikbaar is. Maar deze uitzonderingen zijn echt **uitzondering – geen regel**. Wij dringen erop aan dat een actieve drager van het Melchizedekse priesterschap, een leraar, een priester of een toekomstig ouderling krijgt toegewezen als collega, in overeenstemming met de tekst: 'In indien iemand onder u sterk is in de Geest, laat hem diegene met zich nemen, die zwak is, opdat deze in alle zachtmoedigheid moge worden opgebouwd, zodat ook hij sterk moge worden.'¹⁷ Zo behoort het huisonderwijs van de priesterschap over het algemeen te functioneren.

Mochten we het gevoel hebben dat de huisonderwijstaak te moeilijk is of te tijdrovend, laat mij u dan vertellen over een erva-

ring van een trouw huisonderwijzer en zijn collega in wat eens Oost-Duitsland was.

Broeder Johann Denndorfer, die in Duitsland tot de kerk was bekeerd, was na de Tweede Wereldoorlog praktisch een gevangene in zijn eigen land geworden – in de stad Debrecen in Hongarije. Wat hunkerde hij ernaar de tempel te bezoeken en zijn geestelijke zegeningen te ontvangen! Keer op keer werd zijn verzoek om af te reizen naar de tempel in Zwitserland afgewezen; hij was bijna wanhopig. Toen kwam zijn huisonderwijzer langs. Broeder Walter Krause kwam uit het noordoosten van Duitsland helemaal naar Hongarije. Hij had tegen zijn huisonderwijscollega gezegd: 'Kun jij deze week met mij op huisonderwijs?

Zijn collega vroeg: 'Wanneer gaan we?'

'Morgen', antwoordde broeder Krause.

'Wanneer zijn we terug?' vroeg zijn collega.

'O, aan het eind van de week – als ons dat lukt!'

En zo gingen ze op weg om broeder Denndorfer te bezoeken. Hij had sinds de oorlog geen huisonderwijs gehad. Toen hij de dienstknechten van de Heer zag, was hij diep ontroerd. Hij gaf hun echter geen hand, maar liep naar zijn slaapkamer en haalde uit een veilig plaatsje zijn tiende te voorschijn, die hij had opgespaard sinds de dag dat hij lid van de kerk was geworden en naar Hongarije was teruggekeerd. Hij gaf de tiende aan zijn huisonderwijzers en zei: 'Nu sta ik niet meer in de schuld bij de Heer. Nu kan ik met goed fatsoen de dienstknechten van de Heer een hand geven!'

Broeder Krause vroeg hem naar zijn verlangen om de Zwitserse tempel te bezoeken. Broeder Denndorfer zei: 'Hou daar maar over op. Ik heb het voortdurend geprobeerd. De regering heeft zelfs mijn kerkboeken, mijn grootste schat, in beslag genomen.'

Broeder Krause, die patriarch was, gaf broeder Denndorfer zijn patriarchale zegen. Na afloop van de zegen zei hij tegen broeder Denndorfer: 'Benader de regering nogmaals over uw reis naar Zwitserland.' En broeder Denndorfer diende nogmaals een verzoek in bij de autoriteiten. Ditmaal kreeg hij toestemming. Vervuld van blijdschap ging hij naar de Zwitserse tempel en bleef er een maand. Hij ontving zijn eigen begiftiging, zijn overleden vrouw werd aan hem verzegeld, en hij kon het werk doen voor honderden voorouders. Verkwikt in lichaam en geest keerde hij terug naar huis.

En hoe liep het af met de huisonderwijzers die dit historische en inspirerende bezoek aan broeder Johann Denndorfer aflegden?

Daar ik al deze mannen in dit menselijke drama persoonlijk ken, zou het mij niets verbazen als deze huisonderwijzers op de weg terug naar Oost-Duitsland dit gezongen hebben: 'Nadert gevaar, geen vrees kennen

wij, Jezus, de Leidsman, is ons nabij. Hij vuurt ons aan, beschermt, maakt ons vrij, doet ons verheugd samen marcheren naar ons huis.¹⁸

Broeders van de priesterschap, laten wij allemaal denken aan onze plicht om ons voor te bereiden en onze plicht om te dienen, opdat we de goedkeuring van de Heer krijgen: 'Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf.'¹⁹ In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- 1 1 Petrus 2:9.
- 2 Lofzang 168.
- 3 LV 18:10, 15–16.
- 4 Matteüs 4:19.
- 5 Lofzang 168.

6 LV 107:99.

7 *Journal of Discourses* deel 20, blz. 23.

8 Conference Report, april 1942, blz. 14.

9 Conference Report, april 1937, blz. 46.

10 LV 88:118.

11 LV 88:78, 80.

12 *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, zes delen [1965–1975], verzameld door James R. Clark, deel 4, blz. 304.

13 Jakobus 1:27.

14 *De Ster*, juli 1987, blz. 46.

15 LV 20:53–55.

16 LV 20:51.

17 LV 84:106.

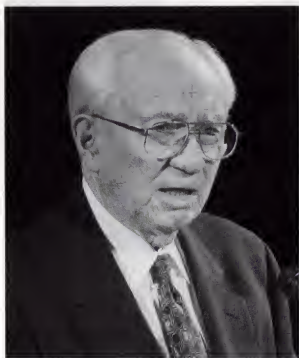
18 Lofzang 168.

19 Matteüs 25:21.

'Weest rein'

President Gordon B. Hinckley

'De Heer (...) verwacht dat zijn volk vrij is van de zonden van de wereld.'

We hebben een fijne bijeenkomst gehad. De Geest van de Heer is bij ons. Ik hoop dat een ieder veel plezier heeft van wat hier vanavond gezegd is.

Wij zijn een gezegend volk. Er is geen andere plaats in de wereld waar mannen en jongens, allen geordend tot het heilige priesterschap, bijeenkomen zoals wij dat doen. Honderdduizenden, ja miljoenen van ons zijn vergaderd in een grote broederschap. Het is geweldig en opmerkelijk. Ik hoop dat u allen deze gelegenheid naar waarde weet te schatten.

Vorige week was deze Tabernakel gevuld met lieflijke, opgewekte jongevrouwen ter gelegenheid van de jaarlijkse algemene jongevrouwenconferentie van de kerk, en ik was gevraagd te spreken. Een aantal die daarbij waren, en vooral de jongevrouwen, zeiden: 'Wat zou het goed zijn als de jongemannen hetzelfde te horen kregen; ook zij moeten weten wat u ons verteld hebt.' Maar, ik ga jullie niet precies hetzelfde vertellen. Als je mijn toespraak aan de jongevrouwen wilt lezen, kan dat, want die wordt in de tijdschriften van de kerk gepubliceerd.

Ik wil vanavond beginnen met het voorlezen van een droom die president Joseph F. Smith als jongeman heeft gehad. Zoals u weet was president Joseph F. Smith de zesde president van de kerk. Hij was dat van 17 oktober 1901 tot 19 November 1918, een periode van 17 jaar.

Hij was de zoon van Hyrum Smith, die de broer van de profeet Joseph Smith was. Hij werd op 13 November 1838 geboren in Far West (Missouri). Hij was nog maar een kind toen de heiligen van Missouri naar Illinois werden verdreven. Zijn vader vond met de profeet Joseph de dood in de gevangenis van Carthage. Toen hij nog geen zes was, hoorde hij geklop op het raam van hun huis in Nauvoo. Het was een ruiter die zijn moeder kwam vertellen dat haar man die middag in Carthage was vermoord. Wat zal dat een afschuwelijke ervaring geweest zijn voor die kleine jongen.

Toen hij elf was, reed deze vaderloze knaap voor zijn moeder een span ossen over de vlakten naar deze vallei. Op vijftienjarige leeftijd werd hij op zending naar Hawaii geroepen. Hij reisde naar San Francisco en verdiende daar in een dakspanfabriek het geld bij elkaar voor de overtocht naar Hawaii.

Hawaii was toen geen toeristencentrum. Het was grotendeels bevolkt door de Hawaïanen zelf. Die waren niet rijk maar wel goedgeefs met wat ze hadden. Hij leerde de taal te spreken en de mensen lief te hebben. Hij is altijd van ze blijven houden en zij van hem. Ik vertel u dit als achtergrond van de droom die hij had toen hij daar als jongeman werkzaam was. Ik lees zijn woorden aan u voor:

'Op zending voelde ik mij eens zeer terneergeslagen. Ik had bijna geen kleren om aan trekken en had in het geheel geen vrienden op een arm, onwetend volk na. Ik had het gevoel dat ik door mijn armoedige omstandigheden en mijn gebrek aan kennis zo diep gezonken was, dat ik, nog maar een jongen, (...) nauwelijks iemand durfde aan te kijken.

In die omstandigheden droomde ik op een nacht dat ik op reis was, en ik had sterk het gevoel dat ik mij moest haasten – mij haasten zoveel ik maar kon, uit angst dat ik te laat zou komen. Ik ging zo snel als ik kon op weg, en het enige waar ik mij van bewust was, was dat ik een bundeltje bij me had, dat in een zakdoek was gewikkeld. Ik wist niet wat erin zat, en had ook geen tijd om erin te kijken omdat ik zo'n haast had, maar ten slotte kwam ik bij een prachtig landhuis (...) waarvan ik meende dat het de plaats

van mijn bestemming was. Toen ik er snel op afliep, zag ik een bordje met het woord "bad" erop. Ik sloeg vlug die richting in, stapte in het bad en waste mezelf. Ik maakte het bundeltje dat ik bij mij had open, en zag een schoon, wit kledingstuk, iets wat ik in lange tijd niet had gezien, want de mensen bij wie ik woonde, vonden het helemaal niet nodig om erg schoon te zijn. Maar mijn kledingstuk was schoon en ik trok het aan. Toen rende ik naar wat een grote opening of deur bleek te zijn. Ik klopte aan en de deur ging open, en de man die daar stond, was de profeet Joseph Smith. Hij keek mij een beetje verwijfend aan en zijn eerste woorden waren: "Joseph, je bent laat." Toch herwon ik voldoende zelfvertrouwen om te zeggen:

"Ja, maar ik ben schoon – ik ben rein!"

Hij nam mij bij de hand, trok mij naar binnen en sloot de deur dicht. Ik voelde zijn hand even tastbaar als ik ooit de hand van een mens heb gevoeld. Ik kende hem, en toen ik naar binnen ging, zag ik mijn vader, en Brigham [Young] en Heber [C. Kimball], en Willard [Richards], en andere goede mannen die ik gekend had op een rij staan. Ik keek als het ware een vallei in die gevuld leek te zijn met een grote menigte, maar op het podium stonden alle mensen die ik gekend had. Mijn moeder was er, met een kind op schoot; en ik kon de mensen die er waren bij hun naam noemen; zij schenen te behoren tot de uitverkorenen, tot hen die hun verhoging waren ingegaan. (...)

[Toen ik deze droom had] was ik alleen op mijn slaapmat, hoog in de bergen van Hawaii, er was niemand bij mij. Maar in dit visioen raakte ik met mijn hand de profeet aan, en ik zag een glimlach op zijn gelaat komen. (...)

Toen ik die ochtend wakker werd, was ik een man, al was ik maar een jongen. Er was niets in de wereld dat mij daarna nog vrees kon aanjagen. Ik kon iedere man, vrouw of kind aankijken, en zonder twijfel weten dat ik in alle opzichten een man was. Dat visioen, dat gezicht en getuigenis hebben me gemaakt tot wat ik nu ben. En als er iets goeds, reïns en oprechts in mij is, dan komt dat door die droom. Die heeft mij geholpen in iedere beproeving en geschraagd door alle moeilijkheden heen' (zie *Evangelieleer*, blz. 548–549).

De kern van die betekenisvolle droom draait om de berisping die Joseph Smith de jonge Joseph F. gaf. De profeet zei: 'Joseph, je bent laat.'

Het antwoord van Joseph F. Was: 'Ja, maar ik ben schoon – ik ben rein!'

Het resultaat van de droom was dat een jongen in een man was veranderd. Zijn woorden 'Ik ben rein' gaven hem het zelfvertrouwen en de moed om wie of wat dan ook tegemoet te treden. Hij ontving de kracht die voorvloet uit een zuiver gewe-

ten, gesterkt door de goedkeuring van de profet Joseph.

Deze droom heeft betekenis voor iedere man en jongen die nu naar mij luistert.

Hebt u twijfels en angsten? Bent u ontmoeidigd? Verbt u behoefte aan wijsheid en kracht om heider te gaan met uw leven?

Ik herinner u aan de woorden van Tennysons Sir Galahad: 'Mijn kracht is als die van tien anderen, omdat mijn hart rein is' (Alfred, Lord Tennyson, 'Sir Galahad').

Alles ziet er beter uit als er sprake is van reinheid. Joseph F. Smith kon in zijn droom in de ogen van de profet kijken en zeggen: 'Ik ben rein.' Kunt u dat vanavond ook, mijn broeders? Er is een gezegde dat een beetje in de vergeetelheid is geraakt: 'Reinheid is verwant aan rechtchapenheid.'

Toen ik als jongen in Salt Lake City woonde, werden de meeste woningen verwarmd met kolenschakels. Bijna elke schoorsteen brakte zwarte rook uit. Aan het eind van de winter zag alles zwart van het roet, zowel binnens- als buitenshuis. En elk jaar was daar dat ritueel waar wij als kinderen niet veel van moesten hebben. Alle gezinsleden werden ingeschakeld bij de zogenaamde grote schoonmaak. Als het warmer begon te worden na een lange winter, waren we een week lang daarna bezig. Dat gebeurde meestal in onze vakantie en duurde van zaterdag tot zaterdag. Mijn moeder had de leiding. Alle gordijnen werden gewassen. Daarna werden ze zorgvuldig gestreken. De ramen werden van binnen en buiten gelapt, en dat was veel werk in een groot huis met twee verdiepingen. We hadden behang door het hele huis en mijn vader bracht heel veel bliken behangreini-
ger mee. Het zag eruit als brooddeeg, maar had een mooie roze kleur. Het rook ook bijzonder, een prettige, verfrissende geur. We hielpen allemaal mee. We kneedden wat van dat schoonmaakdeeg, gingen de ladder op en begonnen eerst het plafond te reinigen en daarna de muren. Het deeg was al snel zwart van al het vuil dat van het behang afkwam. Het was een vervelend, vermoeiend werkje, maar het resultaat was verbluffend. We deden een stap naar achteren en vergeleken het vuile oppervlak met het schone. We stonden er versteld van hoeveel schoner de muren eruit zagen.

Alle vloerkleden werden opgenomen en naar buiten gezeld, waar ze een voor een over de waslijn werden gewassen. De jongens namen een mattenklopper ter hand, gemaakt van een lichte stalen buis met een houten handgreep. We ranselden het klee-
d, het vuil vloog alle kanten op, en we bleven slaan totdat er geen vuil meer uitkwam. We veraschuwden dat werk. Maar als alles achter de rug was, en alles weer op zijn plaats stond, mocht het resultaat ge-

zien worden. Het huis was schoon. We waren erdoor verkwtikt. De hele wereld zag er beter uit.

Dat is wat sommigen onder ons met hun leven moeten doen. Jesaja heeft gezegd:

'Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen;

'Leert goed te doen, (...)

'Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren u zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol' (Jesaja 1:16-18).

'Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt' (LV 133:5). Aldus heeft Hij gezegd in een hedendaagse openbaring. Houd uw lichaam rein. Wees rein in uw taalgebruik. Wees rein in uiterlijk en gedrag.

Ik spreek vooral tot de jongens, maar ik hoop dat de mannen ook zullen luisteren en er acht op zullen slaan. We moeten er allemaal voortdurend aan herinnerd worden. Ons lichaam is heilig. Het is in de gelijkenis van God geschapen. Het is geweldig, de kroon op de schepping. Geen camera heeft ooit het wonder van het menselijke oog kunnen evenaren. Er is nog nooit een pomp gebouwd die zo lang en hard werkt als het menselijk hart. Het gehoor en de hersenen zijn een wonder. Het vermogen om geluidsgolven op te vangen en die om te zetten in taal gaat onze verbeelding bijna te boven. Kijk eens naar uw vinger. Het is een wonder. Knappe mensen hebben hem geprobeerd na te maken, maar zijn daar nooit helemaal in geslaagd. Deze en andere lichaamsdelen en organen, geven aan hoe goddelijk en geniaal God onze Eeuwige Vader is. Ik begrijp niet hoe iemand willens en wetens zijn lichaam schade zou willen toebrengen. En toch zien we het dagelijks om ons heen gebeuren wanneer jongens en mannen alcohol drinken en drugs gebruiken. Die substanties zijn een gesel voor de mensheid. Ze geven een ogenblik verlichting, maar knakken de zelfbeheersing, werken verslavend, zijn verschrikkelijk duur en doen alleen maar kwaad.

Ik moet denken aan een jongeman die onlangs veroordeeld is wegens doodslag, omdat hij dronken achter het stuur zat en iemand heeft doodgereden. Hij had zoveel kunnen bereiken. Ze kunt je afvragen wat hij allemaal had kunnen worden, maar hij bevindt zich nu achter tralies, een naar-geestige omgeving, en bovendien moet hij met zijn knagende geweten leren leven. Onze Vader in de hemel die van ons houdt, heeft de kwalijke gevolgen van deze dingen gezien en ons ervoor gewaarschuld.

Blijf uit de buurt van sterke drank, broeders. Ga niet naar zogenaamde biefeestjes. Houd je verre van drugs. Die kunnen je vernietigen. Ze leiden tot verslaving, die je in

een poging die hunkering te bevredigen, tot de bedelstaf zal brengen.

Je draagt het priesterschap van God. Je bent bijzonder. Je hebt een goddelijke macht op je bevestigd gekregen. Het is totaal verkeerd om alcohol of drugs te gebruiken.

Wees rein van geest, dan zul je meer beheersing over je lichaam hebben. Er is gezegd: 'Je bent wat je denkt.' Onreine gedachten leiden tot onreine daden.

Ik herinner me dat ik jaren geleden bij president McKay langs ging om een goed woordje te doen voor een zending die bij een ernstige zonde betrokken was geraakt. Ik zei tegen president McKay: 'Hij heeft impulsief gehandeld.' De president antwoordde: 'Hij is er in gedachten mee bezig geweest voordat hij de zonde beging. De gedachte was de vader van de daad. Er zou geen impuls geweest zijn als hij zijn gedachten in bedwang had gehouden.'

De Heer heeft met zijn vinger op de stenen tafelen geschreven: 'Gij zult niet echtbreken.' Ik ben van mening dat ontucht hier ook onder valt.

U zult in verleiding worden gebracht. Het lijkt wel of de hele wereld geobsedeerd is geraakt door seks. U wordt er voortdurend op zeer bedrieglijke en aanlokkelijke wijze mee geconfronteerd. U bent eraan blootgesteld op de tv, in tijdschriften en boeken, op video's en zelfs bij muziek. U moet het de rug toekeren. Vermijd het. Ik weet dat dit makkelijker gezegd dan gedaan is. Maar elke keer als u dat doet, zal dat u de volgende keer makkelijker vallen. Wat zal het heerlijk zijn om op zekere dag voor de Heer te staan en te kunnen zeggen: 'Ik ben rein.'

De Heer heeft in deze tijd een gebod gegeven dat op ons allemaal van toepassing is. Hij heeft gezegd: 'Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren.' En hij heeft daarbij een belofte gegeven: 'Dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden.' (Zie LV 121:45) Ik geloof dat Hij zegt dat als we rein van lichaam en geest zijn, de tijd zal komen dat we in vertrouwen voor Hem kunnen staan, net zoals Joseph F. Smith voor de profet Joseph heeft gestaan en heeft gezegd: 'Ik ben rein.' Je zult zelfvertrouwen hebben, en er zal een goedkeurende glimlach zijn.

Als priesterchapsdrager kunt u je niet, mag je je niet laten verleiden tot onzedelijk gedrag. Natuurlijk kunt u omgaan met jongevrouwen, je kunt uitgaan, je kunt op honderd verschillende manieren gezonde pret maken. Maar er is een grens die je niet moet overschrijden. Het is de grens die persoonlijke reinheid scheidt van zonde. Ik hoef niet in details te treden om die te vertellen waar die grens ligt. Dat weet je wel. Dat is je voortdurend voorgehouden. Je hebt een geweten. Blijf aan de kant van de Heer.

Wees rein in je taalgebruik. Je hoort tegen-

woordig zoveel smerige taal. Ik heb daar met de jongevrouwen over gesproken. Ik heb het ook tegen jullie. Je geeft ermee aan dat je woordenschat heel beperkt is en dat je gedachten niet onder woorden kunt brengen zonder jezelf te verlagen. Smerige taal is onbetamelijk voor een man die het priesterschap draagt, of hij nu jong of oud is.

Noch kunt u als priesterschapsdrager de naam van de Heer ijdel gebruiken. Jehova heeft tegen de kinderen van Israël gezegd: 'Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt' (Exodus 20:7).

Dat gebod, door de Heer in de stenen tafelen gegrift, geldt voor ons net zo zeer als voor de Israëlieten van ouds. De Heer heeft in een hedendaagse openbaring gezegd: 'Bedenkt, dat hetgeen van omhoog komt, heilig is, en dat gij er met voorzichtigheid en door de Geest betuigd over moet spreken' (LV 63:64).

Een smerige geest uit zichzelf in smerige en godslasterlijke taal. Een reine geest uit zichzelf in taal die positief en verheffend is en in daden die geluk brengen.

Wees rein in uiterlijk en gedrag. Ik verwacht van jullie niet dat je er altijd als zendeling uitziet. Maar het is wel zo dat het nette en ingetogen uiterlijk van de zendelin-

gen een soort handelsmerk is geworden. De tijd waarin we nu leven is er een van slordige kledingswijze en slechte manieren. Het gaat mij niet zozeer om wat je draagt als wel dat het schoon is. Denk aan de droom van Joseph F. Smith. Toen hij zich naar het landhuis haastte, had hij een bundeltje bij zich. Toen hij zich gebaad had en het opendeed bleek er schone kleding in te zitten. Zorg ervoor dat je er netjes uitziet als je het avondmaal rondtiedt. Let erop dat je lichamelijke schoon bent.

Ik spoor jullie aan om rein gedrag ten toon te spreiden, hoffelijk te zijn, eerbiedig en eerlijk. Wees integer, of u nu jong of oud bent.

Het is verbazingwekkend wat hoffelijkheid tot stand brengt. Het is tragisch wat een gebrek aan hoffelijkheid kan brengen. We zien het dagelijks in het verkeer. Als u iemand ertussen laat, komt dat beide partijen ten goede, beide hebben een goed gevoel. Er gebeurt iets in ons binnenste als we hoffelijk zijn en respect tonen. Het maakt deel uit van een proces dat ons zal verfinen, dat ons karakter zal veranderen.

Maar als we boos worden in het verkeer, vloeken en smerige gebaren maken, zal dat ons verlagen en de ander beledigen. Als we zelfbeheersing betrachten en onze boosheid in bedwang weten te houden in situaties waar we bijna elke dag mee te maken

hebben, dan getuigt dat van emotionele reinheid.

Eerlijkheid, wat is het toch een kostbaar kleinood. Ook dat is een uiting van reinheid in gedachte en daad. Verzekeringsagenten kunnen u vertellen hoeveel mensen oneerlijke schadeclaims indienen om er geldelijk gewin uit te halen. Op school is het nu heel gewoon om te spieken. 'Gij zult niet stelen. (...) Gij zult niet begeren.' (Zie Exodus 20:15, 17) Deze geboden bevinden zich ook op de stenen tafelen. Het doet mij altijd pijn als ik in de krant lees over leden die betrokken zijn bij frauduleuze praktijken om van anderen te krijgen wat ze zelf begeren.

De Heer heeft gezegd: 'Laat alles in reinheid voor Mij worden gedaan' (LV 42:41). Ik ben van mening dat dit de verwerping van elke vorm van oneerlijkheid inhoudt.

Broeders, heb ik het overdreven? Ik hoop het niet. Mocht dat zo zijn dan komt dat omdat ik de verplichtingen die de Heer ons heeft opgelegd, uitgesproken belangrijk vind. Hij verwacht dat zijn volk vrij is van de zonden van de wereld.

Als iemand hier zich schuldig heeft gemaakt aan een van deze zaken, laat hij zich dan onmiddellijk bekeren. Belyd het voor de Heer, en als de zonde ernstig is, belyd die dan aan uw bisschop. Hij zal u helpen. Bekingering en vergifenis zijn mogelijk. De Heer heeft verklaard: 'Ziet, uw zonden zijn u vergeven; gij zijt rein voor Mij; hef daarom uw hoofd op, en verheugt u' (LV 110:5).

In de openbaring die bekend staat als het 'Olijfbad' verklaart de Heer:

'En Ik geef u, die de eerste arbeiders in dit laatste koninkrijk zijt, een gebod om u bijeen te vergaderen en u te organiseren, u voor te bereiden en u te heiligen; ja, zuivert uw hart, en reinigt uw handen en uw voeten voor Mij, opdat Ik u moge reinigen;

'Opdat Ik tot uw Vader, en uw God en Mijn God moge getuigen, dat gij rein zijt van het bloed van dit goddeloos geslacht; opdat Ik deze belofte, deze grote en laatste belofte, die Ik u heb gedaan, moge vervullen' (LV 88:74-75).

Tot slot wil ik terugkomen op waar ik mee begonnen ben: de droom van een arme jongen die alleen in de bergen lag te slapen en een landhuis zag waar hij zich naar toe haastte. Voordat hij naar binnenging, hield hij stil om zich te reinigen en schone kleding aan te trekken. Hij kreeg een standje van de profeet Joseph omdat hij laat was. Hij antwoordde: 'Ja, maar ik ben rein.' De profeet glimlachte, en Joseph F. Smith, die jonge zendeling, zou later zelf profeet en president worden. Wat een getuigenis. God zegene ons opdat wij met reine handen en een zuiver hart zullen wandelen, en zijn goedkeurende blik waardig zullen zijn. Dat is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een onderonsje van het Eerste Presidium voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst. Vlnr.: president Thomas S. Monson, eerste raadgever; president Gordon B. Hinckley; en president James E. Faust, tweede raadgever.

De leden van het Quorum der Twaalf begroeten president Faust, president Monson en president Hinckley na afloop van een conferentiebijeenkomst.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per april 1996

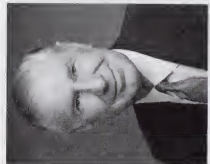
Het Eerste Presidium

President Thomas S. Monson
Eerste voorzitter

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Voorzitter raadger

De Raad der Twaalf

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neil A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Het Presidium der Zeventig

Carlos E. Kray

L. Alden Porter

Joe L. Christensen

Monte J. Brrough

W. Eugene Hansen

Jack H. Casaday

Harold G. Hillam

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in afbaksakske volgorde)

Angel Abreo

Curtis M. Amodeo

Neil L. Anderson

Dallas K. Archibald

Ben B. Banks

Merrill J. Benson

William R. Bradford

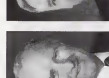
Lino Alvarez

L. Edward Brown

C. Max Colquhoun

Sheldon F. Child

Gary J. Coleman

Quentin L. Cook

F. Ernie Busche

John K. Cormack

D. Todd Christopherson

J. Richard Clarke

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Robert K. Dahlmann

Claudio R. de Costa

Robert G. Crown

Julie E. Davila

Graham W. Dawsey

John E. Fowler

In-Sung Han

John B. Hickson

Charles Didier

Loren C. Dunn

Vaughn J. Featherstone

John H. Graberg

Bruce C. Halesen

F. Melvin Hammond

Wm. Ralf Keer

W. Dim Ladd

W. Mack Lawrence

Stephen D. Haddad

Augustus A. Lim

John M. Madson

James O. Mason

Byron Howard

Joy E. Jensen

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Lionel Kendrick

Yoshihiko Kikuchi

Craig Kofford

V. Dallas Merrill

Joseph C. Moran

Stephen D. Haddad

Bruce D. Porter

Jarge A. Rojas

Sam K. Shambhukuro

Lonnie B. Wickman

Dean L. Larson

Lynn A. Mickelson

Alexander B. Morrison

Dennis B. Heuser-Nemmer

Glenn L. Pico

James M. Porzance

Andrew W. Peterson

Dieter E. Uhlirshir

Rex O. Pfingger

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Podzun

David E. Severson, Jr.

Earl C. Tierney

Richard B. Wyrthlin

Lowell D. Wozniak

Dennis C. Simmons

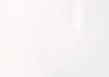
E. David Stanley

Kwok Yuen Tai

Jarold L. Taylor

Francisco J. Vinas

Lonnie B. Wickman

De Presidente Bisschop

Robert E. Wells

W. Craig Zwick

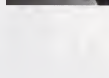
Richard C. Epbley
Eerste voorgedreger

H. David Burton
Presidensale biddschop

Keith S. McMillin
Tweede voorgedreger

Richard B. Wyrthlin
Tweede voorgedreger

Lowell D. Wozniak

Het beeld *Joyful Moment* op het plein voor het hoofdkantoor van de kerk aan de oostzijde van Temple Square. Het heet *Lo, Children Are an Heritage of the Lord* [Zie (kinderen) zijn een erfdeel des Heren] (Psalm 127:3).

De weg van de Meester

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

*'Door te leren van Hem, door te geloven in Hem,
door Hem te volgen, kunnen wij worden zoals Hij.'*

Tegen het eind van de bediening van de Heer in Judea, (stond) een wetgeleerde (...) op om Hem te verzoeken en zeide: Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?

'En Hij zeide tot hem: Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest jij?

Hij antwoordde en zeide: Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf.

'En Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geantwoord; doe dat en gij zult leven.

'Maar hij wilde zich rechtvaardigen en zeide tot Jezus: En wie is mijn naaste?

'Daarop hernam Jezus en zeide: Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen.

'Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.

'Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij.

'Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

'En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.

'En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis.

'Wie van deze drie, dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen?

'Hij zeide: Die hem barmhartigheid bewezen heeft. En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo.¹

Tijden veranderen, de jaren gaan voorbij, omstandigheden veranderen – maar de raad van de Meester aan de wetgeleerde is evenzeer van toepassing op u en op mij alsof wij Hem rechtstreeks tot ons hoorden spreken op deze paasochtend.

Hoe zouden wij vandaag dat eerste gedeelte kunnen nakomen van het goddelijke gebod om de Heer onze God lief te hebben?

De Heer heeft gezegd: 'Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft'; 'Kom hier, volg Mij';² 'Ik heb u een voorbeeld gegeven';³ 'Ik ben het Licht, dat gij omhoog moet houden – wat gij Mij hebt zien doen.'⁴ Wat heeft Hij dan gedaan?

Geboren in een stal, neergelegd in een kribbe, zo vervulde hij de profetieën van voorbije eeuwen. De herders kwamen in alle haast om Hem te aanbidden. De wijzen uit het Oosten kwamen Hem kostbare geschenken aanbieden; het midden des tijds was aangebroken.

Met de geboorte van het Kind in Betlehem verscheen er een grote begiftiging, een macht die sterker was dan wapens, een rijkdom die blijvender was dan de munten van de keizer. Dit kind zou de Koning der koningen zijn en de Heer der heren, de beloofde Messias – ja, Jezus Christus, de Zoon van God.

Uit de heilige Schrift leren wij: 'Jezus nam

toe in wijsheid, en grootte, en genade bij God en mensen.'⁶ Hij liet Zich dopen door Johannes.⁷ Hij ging het land door, 'wel-doende'.⁸ In Naïn bracht Hij de zoon van de weduwe weer tot leven en gaf hem aan haar.⁹ Bij Betesda werd Hij met ontferming bewogen jegens de lamme die niet kon hopen het badwater van belofte te bereiken. Hij strekte zijn hand uit; Hij trok hem over-eind. Hij genas hem van zijn gebrek.¹⁰

Toen kwam de hof van Getsemane, met zijn afgrijselijke lijdën. Met het op Zich nemen van aller zonden, bracht Hij de grote verzoening tot stand. Hij deed voor ons wat wij niet voor onszelf konden doen.

Daarop kwam het wrede kruis van Golgota. In de laatste uren van zijn leven troostte Hij de boosdoener met zijn woorden: 'Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.'¹¹ Hij dacht aan zijn moeder met woorden die getuigen van zijn liefde: 'Toen dan Jezus zijn moeder zag en de discipel, die Hij liefhad, bij haar staande, zeide Hij tot zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En van dat uur af nam de discipel haar bij zich in huis.'¹² Hij stierf! De grote Redder stierf.

Twee vragen die op een eerder tijdstip waren gesteld, klinken als de donder in ons aller oren: 'Wat dunkt u van de Christus?'¹³ en 'Wat moet ik dan doen met Jezus (...)?'¹⁴ Ik heb deze drie voorstellen:

1. **Leer van Mij.** 'Leert van Mij,' smeekte Hij, 'want ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.'¹⁵

2. **Geloof in Hem.** De schrijver van een van de spreuken moedigt ons aan: 'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken.'¹⁶ Zijn naam is de enige waardoor wij gered kunnen worden.

3. **Volg Hem.** Hij heeft ware betekenis gegeven aan het woord *medadogen*. Hij heeft ons de weg gewezen. Hij heeft het pad dat wij moeten volgen aangegeven. Zijn leven is gekenmerkt door onbaatzuchtig dienstbetoon.

Door te leren van Hem, door te geloven in Hem, door Hem te volgen, kunnen wij worden zoals Hij. Onze gelaatsuitdrukking kan veranderen, ons hart kan worden verzacht, onze tred versneld, onze zienzwaai verrijkt. Het leven wordt wat het behoort te worden. De verandering is weleens haast onmerkbaar, maar vindt wel degelijk plaats.

De hele bediening van de Heiland was een voorbeeld van liefde voor de naaste, het tweede deel van de les die de wetgeleerde ontving – die de 'koninklijke wet'¹⁷ wordt genoemd.

Een blinde genezen, het dochtertje van Jairus opgewekt en de melaatsen gerei-

Het monument handkarpioniers op Temple Square ter ere van de bijna drieduizend heiligen der laatste dagen die de ruim 2000 kilometer van Iowa City naar de Salt Lake Valley te voet hebben afgelegd.

ning – allen waren Jezus' naasten. Een naaste was ook de vrouw bij de bron. Hij, de volmaakte mens, die voor een vrouw stond die toefaf een zondares te zijn, reikte haar de hand. Zij was de reizigster, Hij de barmhartige Samaritaan. En zo zette de karavaan van zijn goedheid zich voort.

En hoe staat het met ons? Zijn er naasten die wachten op onze liefde, onze vriendelijkheid, onze hulp?

Een paar jaar geleden las ik een nieuwsbericht over een rechtstreekse vlucht van Alaska Airlines van Anchorage naar Seattle, met 150 passagiers aan boord, die naar een afgelegen stadje werd omgeleid om een zwaargewond jongetje te redden. De tweejarige Elton Williams III had een slagaderlijke bloeding opgelopen toen hij, al spelend bij het ouderlijk huis in Yakutat, een kleine 700 kilometer ten zuiden van Anchorage, in een glasscherf was gevallen. Arsten ter plekke hadden de luchtvaartmaatschappij verzocht de jongen te vervoeren. Vandaar dat de vlucht Anchorage-Seattle was omgeleid.

Omdat de jongen ernstig bloedde en de reis naar Seattle vermoedelijk niet zou halen, werd er naar Juneau gevlogen, een afstand van 350 kilometer, de dichtstbijzijnde plaats met een ziekenhuis. Pas daarna werd de vlucht naar Seattle voortgezet, wat inhield dat de passagiers twee uur te laat aankwamen en de meesten van hen hun verbinding misliepen. Niemand heeft echter geklaagd. Integendeel, ze organiseerden

zelfs een inzameling voor de jongen en het gezin.

Later, toen het toestel op het punt stond te landen in Seattle, werd het bericht van de piloot dat alles in orde zou komen met Elton, met gejuich ontvangen. Liefde voor de naaste was daar stellig zeer evident.

Iemand werd eens gevraagd: 'Wie is je buurman?'

Het antwoord luidde: 'Zijn naam ken ik niet, maar zijn kinderen rennen over mijn grasveld en zijn hond houdt mij 's nachts uit de slaap!'

Een andere man, die in een andere stemming verkeerde, schreef het volgende in zijn dagboek: 'Tot gisteren meende ik dat het huis aan de overkant leegstond. Een rouwstrik aan de voordeur maakte mij erop attent dat er toch iemand had gewoond.'

Een dichter heeft het verdriet van voor eeuwig verspeelde kansen, verwoord:

*'Om de hoek woont een vriend
In deze grote stad zonder einde;
Maar de dagen en de weken snellen voort
En voor ik 't weet is een jaar voorbij.
En ik zie nooit het gezicht van m'n oude
vriend;
Want het leven is een vreselijke wadloop.
Hij weet dat ik 'm even goed mag
Als toen ik bij 'm aanbelde
En hij mij mij. Toen waren wij jong,
Nu drukbezette, vermoede mannen –
Vermoed van 't spelen van 't dwaze spel,
Vermoed van de poging naam te maken.*

*Morgen, zeg ik, ga ik langs bij Jim
Om te laten zien dat ik aan 'm denk.
Maar morgen komt en morgen gaat,
En de afstand tussen ons vergroot.
Om de hoek – toch mijlen ver.*

*'Een telegram, meneer': Jim heden overleden.
En dat krijgen en verdienen we aan 't eind:
Om de hoek, een verdwenen vriend.¹⁸*

Jaren geleden werd ik geraakt door een verhaal waaruit de naastenliefde bleek tussen een jongetje dat Paul heette en een telefoniste die hij nog nooit had ontmoet. Dat was in een tijd die velen zich met wemoed zullen herinneren en die een nieuwe generatie nooit zal meemaken.

Paul vertelt het verhaal: 'Toen ik nog vrij jong was, had mijn vader een van de eerste telefoonansluitingen in onze omgeving. Ik weet nog hoe de glanzende hoorn aan de zijkant van het toestel hing. Ik kon er zelf nog niet bij, maar ik luisterde altijd gefascineerd wanneer moeder erin sprak. En toen ontdekte ik dat er ergens in dat wonderbaarlijke apparaat een verbazingwekkend wezen woonde. Haar naam was 'Inlichtingen', en er was niets wat zij niet wist. 'Inlichtingen' kon ieders telefoonnummer verschaffen, en ook de juiste tijd.

'Ik ontdekte dat ik met behulp van een krukje bij de telefoon kon komen. Ik belde 'Inlichtingen' om allerlei redenen. Ik vroeg om hulp bij mijn aardrijkskunde, en ze vertelde me waar Philadelphia lag. Ze hielp me ook met rekenen.

'Op zekere dag stierf Petya, onze kanarie. Ik belde 'Inlichtingen' en vertelde haar het verdrietige verhaal. Ze luisterde en reageerde met de gangbare uitspraken van volwassenen om een kind te troosten. Maar ik voelde me niet getroost. Ik vroeg 'Waarom zingen vogeltjes zo mooi en maken ze de mensen blij om daarna alleen maar op de bodem van de kooi te eindigen als een bosje veertjes met twee pootjes in de lucht?'

'Ze moet mijn grote ongerustheid wel hebben aangevoeld, want ze vertelde me heel rustig: "Paul, vergeet nooit dat er nog andere werelden zijn om in te zingen." Op de een of andere manier voelde ik me beter. 'Dit gebeurde allemaal in een klein plaatsje bij Seattle. Daarna verhuisde we helemaal naar Boston. Ik miste mijn vriendin heel erg, maar "Inlichtingen" hoorde bij dat oude houten toestel en het kwam nooit bij me op om te proberen haar te bellen. De herinnering aan die gesprekken uit mijn kinderjaren is mij eigenlijk altijd bijgebleven; op ogenblikken van twijfel en verwarring moest ik denken aan het gevoel van geborgenheid dat ik destijds had gekend. Pas toen waardeerde ik hoe geduldig en vol begrip en vriendelijk zij was geweest door haar tijd aan een kleine jongen te besteden.

'Later, toen ik in het Westen ging stude-

ren, en mijn vlucht via Seattle ging,' vertelde Paul verder, 'belde ik "Inlichtingen". Het leek wel een wonder toen ik die vertrouwde stem te horen kreeg. "Heeft u enig idee," vroeg ik haar, "hoeveel u in die tijd voor mij hebt betekend?"

"En ik vraag me af," antwoordde ze, "of jij enig idee hebt hoeveel je telefoontjes voor mij betekenden. Ik heb nooit eigen kinderen gehad en ik keek er naar uit van je te horen." Ik vertelde haar hoe vaak ik door de jaren heen aan haar had gedacht en vroeg of ik haar een volgende keer weer mocht bellen. "Ja, natuurlijk," zei ze. "Vraag maar naar Sally."

"Slechts drie maanden later landde ik weer in Seattle. Toen een andere stem antwoordde met "Inlichtingen", vroeg ik naar Sally. "Bent u een vriend?" vroeg de dame.

"Ja," antwoordde ik, "een hele oude vriend."

"Dan spijt het mij u dit te moeten vertellen. De afgelopen jaren heeft Sally wegens ziekte slechts beperkt kunnen werken. Ze is vijf weken geleden gestorven." Voor ik kon ophangen, zei ze: "Wacht eens even. Zei u dat u Paul heette?"

"Jawel."

"Dan heeft Sally een boodschap voor u achtergelaten. Ze heeft 'm opgeschreven. Ik heb 'm hier – ik lees 'm even voor. *Vertel hem dat ik nog steeds zeg dat er andere werelden zijn om in te zingen. Hij zal wel weten wat ik bedoel.*

'Ik bedankte haar en legde de hoorn neer,' zei Paul. 'Ik wist zeker wat zij bedoelde.'

Sally, de telefoniste, en Paul, het jongetje – de man – waren in werkelijkheid elkaars barmhartige Samaritaan.

Er zijn inderdaad andere werelden om in te zingen. Onze Heer en Heiland heeft ieder van ons de realiteit van dat feit geschonken. Zijn troostende woorden aan de treurende Marta luidden: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.'¹⁹

Wanneer we onze Heer en Heiland oprecht zoeken, zullen wij Hem zeker vinden. Hij kan tot ons komen als een onbekende, een naamloze, zoals bij het meer. Hij kwam tot die mannen die Hem niet kenden. Hij voegt ons diezelfde woorden toe: 'Volg mij'²⁰, en zet ons aan het werk dat Hij voor onze tijd moet volbrengen. Hij gebiedt, en aan hen die Hem gehoorzamen, of zij nu wijs zijn of simpel, zal Hij Zich openbaren in het gezwoeg, de conflicten en het lijden dat zij zullen ondergaan door hun gemeenschap met Hem; en zij zullen uit eigen ervaring leren wie Hij is.'

Op deze Paassabbat denken wij aan de geliefden die uit ons midden zijn verdwenen. Dierbare herinneringen aan gelukkige dagen, gevolgd door eenzame nachten, lange jaren en droefgeestige gedachten wenden

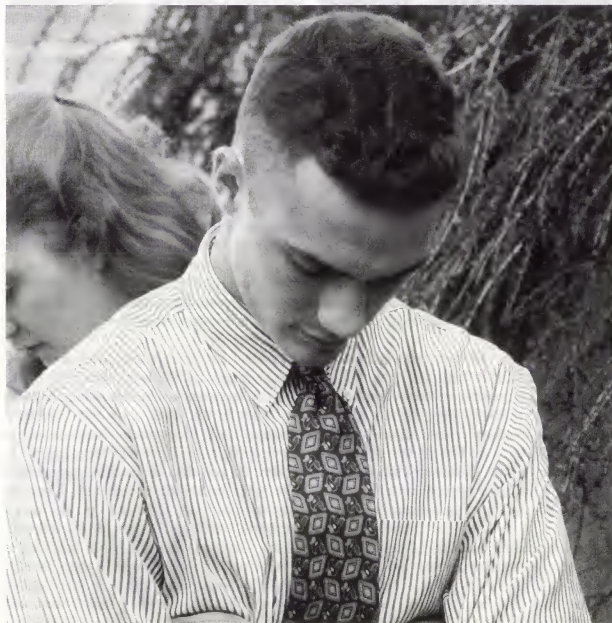
ons hart tot Hem die heeft beloofd: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.'²¹ 'In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; (...) opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.'²²

Hij die ons heeft geleerd de Heer onze God lief te hebben met geheel ons hart, en met geheel onze ziel, en met geheel onze kracht, en met geheel ons verstand, en onze naaste als onszelf, is een leraar van de waarheid – maar Hij is meer dan een leraar. Hij is het voorbeeld van het volmaakte leven – maar Hij is meer dan een voorbeeld. Hij is de grote Heelmeester – maar Hij is meer dan een heelmeester. Hij is de letterlijke Heiland van de wereld, de Zoon van God, de Vrededorst, de Heilige Israëls, ja, de herrenze Heer, die zei: 'Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd. (...) Ik ben het Licht en het Leven der wereld.'²³ 'Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd dood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader.'²⁴

Als zijn getuige getuigt ik tot u op deze paasmorgen dat Hij leeft en dat door Hem ook wij zullen leven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- 1 Lucas 10:25-37.
- 2 Johannes 14:21.
- 3 Lucas 18:22.
- 4 3 Nephi 18:16.
- 5 3 Nephi 18:24.
- 6 Lucas 2:52.
- 7 Zie Matteüs 3:13-16.
- 8 Handelingen 10:38.
- 9 Zie Lucas 7:11-15.
- 10 Zie Johannes 5:2-9.
- 11 Lucas 23:43.
- 12 Johannes 19:26-27.
- 13 Matteüs 22:42.
- 14 Matteüs 27:22.
- 15 Matteüs 11:29.
- 16 Spreuken 3:5-6.
- 17 Jakobus 2:8.
- 18 Charles Hanson Towne, 'Around the Corner', in *Poems That Live Forever*, verzameld door Hazel Felleman (1963), blz. 128.
- 19 Johannes 11:25-26.
- 20 Johannes 21:22.
- 21 Johannes 14:27.
- 22 Johannes 14:2-3.
- 23 3 Nephi 11:10-11.
- 24 Leer en Verbonden 110:4.

Het avondmaal des Heren

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Met (...) het avondmaal (...) verklaren wij regelmatig, gewoonlijk wekelijks, onze trouw aan het heilsplan en de daaraan verbonden verplichtingen.'

In het jaar 1995 hebben we veel herdenkingen gehad wegens het einde van de Tweede Wereldoorlog vijftig jaar geleden. Voor diegenen onder ons die veteraan zijn van die verschrikkelijke strijd, zijn die herdenkingen aanleiding geweest tot nadenken. Het is interessant om na te gaan welke herinneringen ons jaar in jaar uit bijblijven, lang nadat die historische gebeurtenissen hebben plaatsgevonden. Toen ik onlangs, bijvoorbeeld, op de tv naar een documentaire over de oorlog keek, zag mijn geestes- of plotseling een oud, groen legerkistje. Ik zal u uitleggen waarom dat groene legerkistje zo'n onuitwisbare indruk op mij heeft gemaakt.

Aan het begin van mijn zending, had ik het grote geluk te worden toegewezen aan een zeer bijzondere senior-collega. We hadden het voorrecht bijna een jaar samen te werken alvorens er een overplaatsing kwam. Aangezien de Tweede Wereldoorlog woedde, wisten we dat het na onze zending niet lang zou duren voor we werden opgeroepen. We spraken af allebei te kiezen voor de marine, in de hoop dat onze wegen elkaar op een zeker moment zouden kruisen. Tot onze grote verbazing kwamen we elkaar op onze allereerste zondag als marinier tegen in een kerkdienst. We hadden ons allebei als vrijwilliger voor dat korps opge-

geven! Toen we de basisopleiding achter de rug hadden, werden we aan hetzelfde onderdeel toegewezen, zodat de zegen van onze omgang nogeens bijna drie jaar werd verlengd. Toen de strijd voorbij was op het eiland waaraan ons onderdeel was toegewezen, slaagden wij erin een tent te bemachtigen voor onze kerkdiensten. We maakten banken, een kathedraal en een avondmaals-tafel van elk stuk hout dat we maar konden vinden. Onder de avondmaals-tafel zetten we een heel bijzonder, groen legerkistje. Dat kistje was van het ene eiland naar het andere gereisd terwijl ons onderdeel zijn orders uitvoerde. De inhoud bestond uit een houten bord, een houten avondmaalschaal, een kaartje met de avondmaalsgebeden en een aantal dozen met papieren bekertjes. Toen de slag voorbij was en het eiland was schoongeveegd, werden veel van de veteranen van het onderdeel succesvoller naar huis gestuurd. Mijn zending-collega werd gesteund als groepsleider en ik werd geroepen als zijn eerste assistent.

De inhoud van het groene kistje vertegenwoordigde alles wat ons dierbaar was. Iedere week op de dag des Heren het kistje openmaken en met de inhoud het avondmaal klaarmaken, zegenen en rondnemen, was een verheffende ervaring die zorgde voor een vernieuwing van ons geloof en onze hoop voor de dagen die voor ons lagen. Dat bijzondere uur dat wij iedere week samen doorbrachten, verwijderde ons van de beproevingen en ontberingen van het dagelijkse leven.

Hoewel het eiland zelf was schoongeveegd, gingen de luchtaanvallen door. Spoedig hadden granaatscherven vele gaten veroorzaakt in het doek van onze kerktent. Wegens de vele tropische buien was het geen pretje in een tent met zoveel gaten te zitten. Wij besloten dat onze vergaderingen een beter onderdak verdienden. Door de inspanningen van kerkleden uit het korps mariniers, het leger, de marine en de luchtmacht slaagden wij erin genoeg materiaal te vinden om onze eigen kapel op het eiland te bouwen. Nu stond het groene kistje onder de tafel in een ingewijd gebouw waar wij gezamenlijk de eredienst konden bijwonen.

Toen onze taak op het eiland was voltooid, werden we ingescheept om elders een opdracht te aanvaarden. Ons groene kistje is in de kapel achtergebleven ten dienste van anderen. Ik weet niet wat er uiteindelijk mee is gebeurd, maar de herinnering eraan zal me altijd dierbaar zijn.

Onze Vader in de hemel begreep dat zijn kinderen zouden moeten worden herinnerd aan de beloften die Hij ons heeft gedaan als wij bereid zijn om zijn wetten te bewaren. Bij het sluiten van zo'n verbond schenkt God zegeningen in ruil voor gehoorzaamheid aan bepaalde geboden. Vanaf het begin was er voor ons een plan beraamd. De centrale persoon in Gods heilsplan is onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Zijn zoenoffer voor de gehele mensheid is de spil van de geschiedenis van de kinderen van onze hemelse Vader hier op aarde. Allen die zijn goddelijke plan aanvaarden, moeten de rol van de Heiland aanvaarden en een verbond sluiten om de wetten van het plan dat onze Vader voor ons heeft gemaakt, te bewaren. Wanneer wij Hem in geest en daad aanvaarden, kunnen wij ons eeuwig heil bereiken. Wij lezen in de Schriften:

'Daarom zult gij alles, wat gij doet, in den Naam des Zoons doen, en gij zult u bekeren, en God voor altoos in den Naam des Zoons aanroepen' (Mozes 5:8).

Is het dan een wonder dat de Heer, vanaf het begin, wilde dat zijn plan stevig verankerd was in het geheugen van zijn kinderen hier op aarde? Een van de wetten die Adam en Eva ontvingen, was de wet van offerande die hen moest herinneren aan de grote gebeurtenis die in het midden des tijds zou plaatsvinden.

'En Hij gebiedt hun, dat zij den Heere, hun God, aanbaden, en de eerstelingen hunner kudden offerden als offerande aan den Heere. En Adam gehoorzaamde aan de geboden des Heeren.

'En na vele dagen verscheen er een engel des Heeren aan Adam, zeggende: Waarom offert gij offeranden aan den Heere? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Heere heeft het mij geboden.

'En toen sprak de engel, zeggende: Dit is een gelijkenis van de offerande van den Eniggeborene des Vaders. Die vol van genade en waarheid is' (Mozes 5:5-7).

Vanaf die tijd tot dat de Heiland op aarde kwam, en wanneer het priesterschap aanwezig was, heeft de mens offers gebracht om hem te herinneren aan de tijd dat de Zoon des Mensen op aarde zou komen om voor ons allen het allergrootste offer te brengen.

De zegen van de verzoening van onze Heer en Heiland houdt in dat ieder van ons het voorrecht van de onsterfelijkheid geniet. Kort voor zijn kruisiging nuttigde Jezus in die bovenzaal in Jeruzalem zijn laatste

maaltijd met zijn uitverkoren Twaalf. In het boek Matteüs lezen wij het verslag van wat er bij die bijzondere maaltijd plaatsvond:

‘En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam.

‘Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hen die en zeide: Drinkt allen daaruit.

‘Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden.

‘Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan vorezeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haarmet u nieuw zal drinken in het Koninkrijk mijns Vaders’ (Matteüs 26:26–29). President Joseph F. Smith heeft het volgende gezegd over de instelling van het avondmaal:

‘Het werd door de Heiland ingesteld ter vervanging van de wet van offerende die aan Adam was gegeven, en die bij zijn kinderen van kracht was gebleven tot de dagen van Christus toe, maar die door diens dood werd vervuld. Hij was het grote zoenoffer voor de zonden, waarvan de offeranden die waren voorgeschreven in de aan Adam gegeven wet, een zinnebeeld waren.’ (President Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, blz. 198.)

Kort nadat Joseph Smith en Oliver Cowdery in 1829 van hemelse boodschappers het priesterschap hadden ontvangen, werd hun in een openbaring getoond hoe en waar zij te werk moesten gaan om de kerk opnieuw op aarde te stichten. In *Leer en Verbonden 20:1* wordt gewezen op de reden voor die bepaalde datum:

‘Het ontstaan van de kerk van Christus in deze laatste dagen geschiedde achthonderd en dertig jaren sinds de komst in het vlees van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus. De kerk wordt door de wil en geboden van God op juiste grondslag en in overeenstemming met de landswetten georganiseerd en gesticht op de zesde dag van de vierde maand, welke maand April wordt genoemd’ (*Leer en Verbonden 20:1*).

Peter Whitmer sr. bood zijn huis aan voor de plechtigheid die zou plaatsvinden op dinsdag 6 april 1830 overeenkomstig de eerder ontvangen openbaring. Op het afgesproken uur kwamen tussen de dertig en zestig mensen bijeen om getuige te zijn van de formele organisatie van de kerk van Jezus Christus.

Het was een eenvoudige bijeenkomst. Joseph Smith, toen vierentwintig jaar oud, opende de vergadering en wees vijf van zijn metgezellen aan – Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jr., Samuel H. Smith en David Whitmer – om samen met hem tegemoet te komen aan de wettelijke eisen van de staat New York voor de stichting van een godsdienstig genootschap. Nadat

zij geknield hadden gebeden, vroeg Joseph de aanwezigen of zij bereid waren hem en Oliver Cowdery te aanvaarden als hun leraars en geestelijke raadsmanen. Allen staken hun hand op ten teken van hun instemming. Hoewel zij reeds eerder het Melchizedekes priesterschap hadden ontvangen, ordenden Joseph en Oliver elkaar vervolgens tot het ambt van ouderling. Zij deden dat om aan te geven dat zij ouderling waren in de zojuist gestichte kerk. Daarna werd het avondmaal des Heren bediend. Door de herstelling van het evangelie werd het gebruik en de betekenis verduidelijkt van het avondmaal dat, ten gevolge van de donkere periode van de afval, vele vervormingen had ondergaan. Door middel van openbaring ontvingen de leden van de kerk de raad:

‘Het is dienstig, dat de gemeente dikwijls te zamen vergadert om brood en wijn te nuttigen ter gedachtenis van de Here Jezus’ (*LV 20:75*).

Met het nemen van het avondmaal aanvaardt men Jezus als onze Heer en Heiland en verplichten wij ons ertoe, door middel van een verbond, zijn geboden te onderhouden. Daardoor wordt de avondmaalsviering een vernieuwing van de verbonden die wij sluiten wanneer wij lid worden van de kerk door de doop. Zodoende verklaren wij regelmatig, gewoonlijk wekelijks, onze trouw aan het heilsplan en de daaraan verbonden verplichtingen.

Wanneer wij de avondmaalsdienst bijwonen, moeten wij ons erop hebben voorbereid om op de juiste manier van het avondmaal te nemen. Paulus geeft ons deze raad:

‘Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker.

‘Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt’ (1 Korintiërs 11:28–29).

President Brigham Young heeft het volgende over het avondmaal gezegd: ‘Het avondmaal vieren is even onontbeerlijk voor ons eeuwig heil als alle andere verordeningen en geboden die zijn ingesteld om de mensenkinderen te heiligen’ (*Discourses of Brigham Young*, blz. 171).

Als lid van de kerk behoren wij opgetogen te zijn over het voorrecht om van het avondmaal te nemen en zodoende te getuigen van ons geloof in onze Heer en Heiland en van onze trouw aan de kerk van Jezus Christus. Bovendien belooft de Heer dat als wij onze verbonden nakomen, wij zijn Geest altijd bij ons zullen hebben. President David O. McKay heeft ons als volgt herinnerd aan onze verplichting ervoor te zorgen dat wij iedere week van het avondmaal nemen:

‘Geliefde broeders en zusters, denken wij erbij na op die heilige sabbatdag, wanneer wij vergaderen om van het avondmaal te nemen, dat wij getuigen, beloven, en ons

ertoe verplichten – in elkaars tegenwoordigheid en in de tegenwoordigheid van God – dat wij bepaalde dingen zullen doen? Neem er nota van.

Ten eerste, dat wij gewillig zijn de naam van de Zoon op ons te nemen. Daardoor kiezen wij Hem als onze leider en ons ideaal. Hij is de volmakende zelf.

Ten tweede, dat wij Hem altijd indachtig zullen zijn. Niet alleen op zondag, maar ook op maandag, bij onze dagelijkse handelingen, bij de zelfbeheersing die wij betrachten.

Ten derde beloven wij de geboden te onderhouden die Hij ons heeft gegeven: de tiende, de vastengaven, het woord van wijsheid, dankbaarheid, vergeving, liefde. De verplichtingen van een lid van de kerk van Jezus Christus zijn groot en ze zijn even heerlijk als groot omdat gehoorzaamheid aan die beginselen leven, ja, eeuwig leven, tot gevolg heeft.

Orde, eerbied, aandacht voor goddelijke beloften – de belofte om in de kudde van Christus te komen, om de deugd te koesteren die in het evangelie van Christus wordt vermeld – om ze altijd voor ogen te houden, om de Heer van ganser harte lief te hebben, en om te arbeiden voor de broederschap van het mensdom, zelfs ten koste van het eigen ik. Dat zijn de deugden die gepaard gaan met het gebruiken van het avondmaal. Het is goed om bijeen te komen en vooral om onze verbonden met God te hernieuwen door middel van het heilig avondmaal (*Gospel Ideals*, blz. 146–147).

Dat oude, groene legerkistje zal altijd een bijzonder plekje in mijn hart hebben, omdat ik –zelfs in een van de moeilijkste perioden van mijn leven – in staat was geestelijke vernieuwing te ontvangen voor de dagen die voor mij lagen, door te nemen van het avondmaal des Heren.

Door de jaren heen heb ik het voorrecht gehad vele avondmaalsdiensten bij te wonen. Of het nu in vrede of oorlog was, perioden van vreugde of verdriet, van stress of betrekkelijke ontspanning, van het avondmaal nemen is altijd een moment geweest van rustige overweging van de zegeningen die de Heer mij heeft gegeven, een moment om met Hem een verbond te sluiten om dichter bij zijn wet en zijn evangelie te leven.

Ik spoor ieder van u aan om de avondmaalsdienst trouw bij te wonen. De Heer heeft beloofd dat Hij u, als u als goed lid van het avondmaal neemt, zal zegenen met die vrede des harten die alleen voort kan vloeien uit het besef dat u deel uitmaakt van zijn goddelijke plan. Ik belooft ieder van u dat u de bijzondere zegeningen die Hij u heeft beloofd hier op aarde en in de eeuwigheid zult ontvangen overeenkomstig uw getrouwheid. Dat is wat ik tot u getuig in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Blijf op de juiste koers

Ouderling Carlos E. Asay
van het Presidium der Zeventig

'Iemands huidige positie (...) kan en moet worden vastgesteld door acht te slaan op het licht dat van God komt.'

Wij van de Zeventig verwelkomen van harte de negen mannen die sinds gisteren onze geleederen versterken. Wij reiken hun de broederlijke hand toe en beloven hen te steunen in de maanden en jaren die voor ons liggen.

Op deze prachtige en heilige paasmorgen moet men wel aan Christus denken. En men is genigd te spreken over zijn verzoening en de hoop op een betere wereld (zie Ether 12:4). De 'verdiensden, de barmhartigheid en de genade van de heilige Messias' zijn echter niet van kracht in ons leven als we het bij denken of praten laten; ze zijn de beloning voor hen die standvastig zijn en altijd overvloedig in goede werken (2 Nephi 2:8).

Daarom wil ik het met u hebben over de dringende noodzaak om op de rechte koers te blijven die naar het eeuwige leven leidt. Een dergelijke vastheid vergt drie voortgaande handelingen: (1) de bevestiging van het verlangde doel; (2) de bepaling van de huidige positie; en (3) de aanbrenging van noodzakelijke koerscorrecties. Deze handelingen zijn in harmonie met de levensvernieuwing die in verband wordt gebracht met Christus' opstanding en dit ontluikende jaargetijde waarin de zorgen van de wintertijd wegsmelten onder de lentezon.

Deze handelingen zijn ook in overeenstemming met de aansporing van de apostel

Paulus: 'Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf.' (2 Korintiërs 13:5.) Velen van ons hebben jaarlijks een algemeen medisch onderzoek en gaan halfjaarlijks naar de tandarts. We letten op ons gewicht, zorgen voor voldoende nachtrust en lichaamsbeweging. Dit alles wordt gedaan om maar zeker te zijn van een lang en plezierig leven.

Ik vraag mij echter af of we voldoende aandacht besteden aan het geestelijke aspect van ons leven. Onderzoeken we ons welens geestelijk om na te gaan hoe we er bij God voorstaan en of we ons op het pad bevinden dat naar het eeuwige leven leidt? Alma stelde de vraag: 'Hebt gij zo gewandeld, dat gij uzelf vlekkeloos hieldt voor God? Zoudt gij bij uzelf kunnen zeggen, indien gij nu werd geroepen om te sterven, dat gij nederig genoeg zijt geweest?' (Alma 5:27.) Met deze en andere vragen kunnen we onze geestelijke temperatuur en polsslag vaststellen.

Bevestiging van het Verlangde doel

Het uiteindelijke doel van ieder weldenkend mens is in deze wereld gelukkig te leven en na de dood en de opstanding 'met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid' te wonen (Mosiah 2:41). 'Vreugde', heeft de profeet Joseph Smith gezegd, 'is het doel en oogmerk van ons bestaan, en zal uiteindelijk ons deel worden, als wij het pad volgen dat ertheen leidt. Dit pad is het pad van deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid en het onderhouden van Gods geboden' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 230-231).

We moeten niet vergeten dat 'goddeloosheid (...) nimmer geluk [bracht]' en dat ook nooit zal doen. Wie zijn geluk zoekt in het doen van kwaad, handelt 'in strijd met de aard van God' en 'de aard van gelukzaligheid' (Alma 4:10-11).

De noodzaak om geconcentreerd te blijven op eeuwige doelen komt goed tot uiting in het bijbelse verslag, waarin Jezus over het water loopt en Petrus hetzelfde verlangt. Petrus liep over het water zolang hij zijn blik op Christus richtte. Maar toen hij zijn blik

van de Meester afwendde en angst en twijfel toeliet, begon hij te zinken.

Als wij, evenals Petrus, ons oog gericht houden op Jezus en onze eeuwige bestemming, kunnen ook wij 'triumferend over het wassende water van ongelooft lopen, zonder angst voor de aanwakkerende winden van twijfel' (Frederick W. Farrer, *The Life of Christ*, blz. 313; zie ook Matteüs 14:24-31).

We moeten niet toestaan dat de zaken van de wereld onze blik op onze eeuwige bestemming vertroebelen. Noch moeten we toestaan dat de stemmen in de wereld ons van onze koers afleiden (zie 1 Korintiërs 14:10). We moeten wel 'de hoop [van Christus'] heerlijkheid en des eeuwigen levens voor eeuwig in [onze] gedachten' hebben (Moroni 9:25). We moeten het doel dat het meest van belang is, bevestigen en ernaar streven 'met het oog des geloofs' (Alma 32:40).

Bepaling van de Positie

Als we ons doel hebben bevestigd en onze ogen en ons hart erop hebben gericht, moeten we onze huidige positie bepalen. In een kritieke tijd in de geschiedenis van de Verenigde Staten, toen er een belangrijk debat aan de gang was in het congres, zei Daniel Webster:

'Meneer de president, als een zeeman dagenlang in slecht weer op een onbekende zee heeft gevaren, zal hij bij de eerste luwte in de storm, bij het eerste zonlicht, onmiddellijk zijn positie bepalen en vaststellen hoe ver hij uit de koers is. Laten we deze wijsheid overnemen en voordat we verder dobberen op de golven van dit debat vaststellen wat ons vertrekpunt was, zodat we tenminste kunnen bepalen waar we nu staan' (Geciteerd door Harold B. Lee, *Conference Report*, oktober 1961, blz. 78).

Zeevaarders bepalen hun positie met een sextant. Met dit instrument kan men de afstand van de zon of de sterren ten opzichte van de horizon meten en zo de positie van een schip bepalen. Wie niet omhoog kijkt en geen koerscorrecties aanbrengt, loopt het gevaar in het diepe water om te komen. Maar de verstandige zeeman die zijn sextant gebruikt om zijn positie te bepalen aan de hand van het licht uit celestiale bronnen bereikt meestal de veilige haven.

De stormen van het leven slaan voortdurend tegen onze 'romp'. Daarom doen ook wij er goed aan van tijd tot tijd onze positie te bepalen en vast te stellen hoever de elementen ons van onze koers hebben afgebracht.

In 1916 heeft president Joseph F. Smith verklaard: 'De wereld is op drift. (...) Tegenwoordig worden er dingen getolereerd die twintig jaar geleden geen moment zouden zijn getolereerd. We hebben nu te maken

met problemen die niet eens bij ons opkwamen toen ik nog jong was' (Conference Report, oktober 1916, blz. 71).

Tachtig jaar later gaat de uitholling van de traditionele christelijke waarden gewoon verder. Tegenwoordig spreken we over de zedelijke vervaging van evangelieënormen. We horen dat sommigen het huwelijk kleineren, echtscheiding goed noemen, en relaties zonder liefde voorstaan. We zien dat sommigen 'heen en weder [worden] geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer' (Efeziërs 4:14). Heeft dat ertoe geleid dat we het met de regels niet zo nauw nemen of de geboden aanpassen? Zo ja, wat zijn daarvan de gevolgen voor ons, onze kinderen, en onze naasten?

Een scherpzinnig mens heeft eens gezegd: 'Hoe zal de bader weten wanneer hij moet schreeuwen als de temperatuur van het badwater elk kwartier met een graad stijgt?' (Marshall McLuhan.) Als we er niet in slagen om onze positie te bepalen en pal te staan wat onze regels, verbonden en verwachtingen betreft, zullen wij geleidelijk afdriften naar gevaarlijke wateren, zullen wij wennen aan de stijgende hitte van de goddeloosheid om ons heen en zullen wij ons uiteindelijk, en vooral onze kinderen, lelijk branden.

We hoeven niet te verdwalen op de zee van populaire opinies of af te drijven op de golven van onzedelijkheid. God is ons nabij en Hij heeft ons kostbare sextanten verschaft om onze geestelijke positie te bepalen.

Een zo'n sextant is als volgt omschreven door president Boyd K. Packer: 'Wij hebben allemaal een sextant in ons binnenste, oneindig veel verfijnder en preciezer dan die van welke zeeman ook. Ook die sextant werkt met behulp van licht uit celestiale bronnen. Als we die sextant in onze gedachten instellen op de woorden *verordening* en *verbond*, en omhoog kijken, dan zal er licht doorkomen. Dan zult u weten hoe u uw positie moet bepalen en uw koers uitzetten.' (Bijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, 3 April 1987.)

Alma heeft over een andere sextant gesproken. Hij gaf de raad ons in onze gedachten en in ons hart te concentreren op de woorden van Christus en dan op God te vertrouwen. Daardoor zullen we niet alleen de juiste positie vinden maar ook koers zetten naar een 'veel beter land van belofte' – namelijk het eeuwige leven. (Zie Alma 37:44–47.)

Een derde sextant die ons door een liefdevolle hemelse Vader verschaft is, komt in de vorm van levende profeten. Een profeet geeft waarschuwingen, verkondigt de waarheid, roept de mensen stoutmoedig tot bekering en nodigt iedereen uit het evangelie van Jezus Christus getrouwer na te leven.

Er is de waarschuwing: 'Zij, die niet naar

de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden' (LV 1:14; cursivering toegevoegd).

Iemand huidige positie met betrekking tot het uiteindelijk doel van het eeuwige leven kan en moet worden vastgesteld door acht te slaan op het licht dat van God komt door persoonlijke openbaring, de Schriften en de woorden van de levende profeten.

De psalmist heeft gezegd: 'Ik overdenk mijn wegen, ik wend mijn voeten' (Psalm 119:59). Over de verloren zoon staat er geschreven: 'Toen kwam hij tot zichzelf' (Lucas 15:17). Ook wij moeten onze wegen overdenken, tot onszelf komen, en onze voeten tot God wenden, die ons doel is.

Aanbrenging van Koerscorrecties

Als onze positiebepaling aan het licht brengt dat we, hoe weinig ook, van onze koers naar het eeuwige leven zijn afgeraakt of zijn afgedreven van de hoofdstroom van ons geloof, moeten we onmiddellijk koerscorrecties aanbrengen.

Een gepijnigde ziel heeft eens uitgeroepen:

Ik wou dat er ergens een heerlijik land was dat het land van een nieuw begin heette, waar we al onze fouten en smarten en al ons armzalig, zelfzuchtig verdriet van ons kunnen afgooien als een oude jas om die nooit meer aan te trekken.

(Louise Fletcher, 'The Land of Beginning Again', *Best Loved Poems of the American People* [1936], blz. 101.)

Ouderling Charles Didier van het Eerste Quorum der Zeventig (midden), zuster Didier en enkele conferentiebezoekers.

Als een 'groot schip (...) zeer veel nut heeft van een zeer klein roer, wanneer het wordt bediend, zoals de wind en de golven het vereisen', zo is het ook ons tot nuts als we onze handen aan het roer houden, verraderlijke winden weerstaan en koers zetten naar de verlangde haven van het eeuwige leven (zie LV 123:16). Dat doen wij door ons doel te bevestigen, onze positie te bepalen en koerscorrecties aan te brengen.

Dit is het jaargetijde van hernieuwing en een ontluikend begin. In deze tijd worden onze tranen voor de gekruisigde Christus weggeveegd door de vaste kennis van de herrezen Heiland van het mensdom. Het is de tijd waarin 'we spreken van Christus (...) ons verheugen (...) in Christus' en ons erkenenschap van geven 'dat wij *na alles, wat wij kunnen doen*, slechts door genade zalig worden' (2 Nephi 25:23, 26; cursivering toegevoegd).

Daarom moeten we 'de handen uit de mouw (...) steken' (Alma 60:24) en onszelf oprecht evalueren als gezinslid, als kerklid en belijdend christen. De levende Christus nodigt ons uit om tot Hem te komen en meer op Hem te gaan lijken. Is dat niet het doel en het wezen van zijn heilige verzoening?

Laten we Hem aanbidden in geest en in waarheid, en zijn overwinning over de zonde en de dood vieren door op God te vertrouwen en met een vastere voornemen de rechte koers naar het eeuwige geluk te volgen.

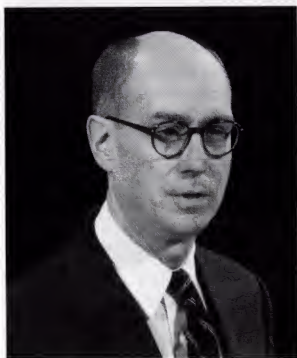
Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een nalatenschap van getuigenis

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Onze getrouwe inspanningen om ons gezin ons getuigenis van de waarheid aan te bieden, [zullen] worden vermenigvuldigd in macht en verlengd in de tijd.'

Harten zijn geraakt door de proclamatie over het gezin die president Hinckley in het najaar heeft voor-gelezen, omdat wij voor ons gezin willen wat God voor hen wil: dat zij in liefde en rechtvaardigheid zullen leven. Maar wanneer wij erover nadenken, weten we dat we hulp nodig hebben. Wij zullen de machten des hemels moeten uitnodigen om ons gezin te leiden in onze afwezigheid en hen te helpen het hoofd te bieden aan onvoorziene geestelijke gevaren.

Ons gezin kan te weten komen wat God van hen verlangt en om het op zo'n manier te leren dat ze het graag zullen doen. God heeft een gids verschaft. Het is de Heilige Geest. Wij kunnen Hem niet aan onze gezinsleden geven als metgezel, maar zij kunnen zijn gezelschap verdienen. Hij kan alleen dan steeds bij hen zijn wanneer zij trouw zijn geweest en de verordeningen van de doop hebben ontvangen en de handoplegging door hen die daartoe het gezag bezitten. Maar zelfs vóór de doop kan de Heilige Geest aan een kind of volwassene getuigen van de waarheid. Wel moeten zij naar dat getuigenis leven om het te behou-

den, maar het zal hen naar het goede leiden en hen helpen de verbonden te aanvaarden en na te leven die hun mettertijd het gezelschap van de Heilige Geest zullen bezorgen. Wij zouden ons gezin zo mogelijk van geslacht op geslacht een nalatenschap van getuigenis willen geven.

Om die nalatenschap te scheppen en over te dragen, moeten wij begrijpen hoe ons hart van een getuigenis wordt doordrongen. Aangezien het de Heilige Geest is die getuigt van goddelijke waarheid, zouden wij minstens drie dingen kunnen doen om die ervaringen voor ons gezin gemakkelijker te maken. Ten eerste kunnen we ze die waarheden duidelijk leren. Vervolgens kunnen wij er zelf van getuigen. En dan moeten we ons zo gedragen, dat zij die ons getuigenis horen, kunnen zien dat onze daden daarmee stroken. Dan zal de Heilige Geest hun een bevestiging geven van de waarheid van onze woorden.

Zo wordt een nalatenschap van getuigenis in een familie geschapen, bewaard en overgedragen. Het is niet gemakkelijk, maar hele gewone mensen hebben het gedaan. Zoals velen onder u heb ook ik zulke voorouders gehad. Een daarvan was mijn overgrootvader, John Bennion. Wij kunnen niet nadoen wat hij heeft gedaan, want de wereld is veranderd, maar we kunnen er wel van leren.

Hij was een bekeerling uit Wales. Samen met zijn vrouw en kinderen is hij in een van de eerste pioniersgroepen in de Salt Lake Valley aangekomen. Wij weten iets over zijn leven vanaf dat moment omdat hij een dagboek bijhield. Bijna iedere dag schreef hij een kort stukje. Wij hebben de dagboeken van 1855 tot 1877. Ze zijn gedrukt en in één band gebonden omdat zijn nakomelingen hoopten die nalatenschap van getuigenis te kunnen overdragen. Mijn moeder was één van hen. Haar laatste inspanning voor zij stierf, was zijn dagboeken klaarmaken voor de drukker.

Zijn beeknotpe woorden bevatten weinig

predikatie. Er staat niet dat hij weet dat Brigham Young een profeet is, maar wel dat hij 'ja' heeft gezegd iedere keer dat de profeet hem op zending riep van 'over de Jordaan' naar de Muddy mission, en vervolgens terug naar Wales. Hij zei ook 'ja' tegen de oproep om vanuit de ravijnen de vorderingen van Johnsons leger te rapporteren, en vervolgens de oproep om zijn gezin naar het zuiden te brengen toen het leger de vallei binnenviel. Er bestaat zelfs een familielegende dat hij uitgerekend haast op de dag van Brigham Youngs begrafenis stierf om de profeet nog één keer te kunnen volgen.

Het feit dat hij iedere dag wat schreef, zegt mij dat hij wist dat zijn gewone leven historische betekenis had omdat het een onderdeel was van de opbouw van Zion in de laatste dagen. De weinige keren dat hij zijn getuigenis geeft, lijken telkens samen te vallen met het overlijden van een kind. Dat getuigenis is des te krachtiger voor mij omdat hij het gaf wanneer zijn ziel werd beproefd.

Hier is een voorbeeld daarvan. Zijn dochter Elizabeth was in zijn armen gestorven. Hij schrijft enkele regels over de begrafenis en de plek van haar graf. Maar de volgende dag, 4 november 1863, schrijft hij:

'Woensdag. Herstelwerk gedaan aan de stal, met de babbelende kleintjes om mij heen. Maar ik mis mijn lieve Lizzy. Ik bid de Heer mij te helpen volharden in zijn zaak tot het einde van mijn dagen, zodat ik het waardig zal zijn mijn kinderen weer in de familiekring te ontvangen - zij die in alle onschuld in Christus zijn ontslapen: Ann, Moroni, Esther, Ellen en Elizabeth. Gezegend en gelukkig zijn zij dankzij de verzoening van Jezus Christus.'

Alle elementen zijn aanwezig. Hij leerde de waarheid. Hij getuigde ervan. Hij leefde naar zijn getuigenis en bad dat hij getrouw zou blijven tot hij met zijn geliefde gezin zou worden herenigd. Ik voel zijn liefde en een verlangen om er bij te zijn in die kring.

Wij moeten nog andere manieren vinden om onze nalatenschap van getuigenis over te dragen, maar het proces waardoor wij waarheid leren, ervan getuigen en haar naleven zal hetzelfde zijn.

De Schriften, levende profeten en het gezonde verstand zullen ons zeggen waar we moeten beginnen, en wel met onszelf als ouders. Geen enkel programma dat we volgen, of traditie die wij scheppen, is in staat een nalatenschap over te dragen van een getuigenis dat wij niet bezitten. Wij moeten beginnen waar Alma begon, zodat onze nakomelingen zullen weten dat wij getuigen van vanuit hetzelfde fundament als hij. Hier volgen zijn woorden uit het Boek van Mormon. Dit is wat ook wij moeten kunnen zeggen:

'En dit is niet alles. Denkt gij niet, dat ik zelf van deze dingen af weet? Ziet, ik getuig

u, dat ik weet, dat deze dingen, waarvan ik heb gesproken, wáár zijn. En hoe denkt gij, dat ik dit zo met zekerheid weet?

'Ziet, ik zeg u, dat ze door de Heilige Geest Gods aan mij zijn bekendgemaakt. Ziet, ik heb vele dagen gevast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten. Nu weet ik zelf, dat ze wáár zijn; want de Here God heeft ze door Zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard, en dit is de geest der openbaring, die in mij is' (Alma 5:45-46).

Met die verzekering zullen de meeste omstandigheden waarin wij met ons gezin verkeren geschikt zijn om een nalatenschap van getuigenis te scheppen. Hier zijn wat voorstellen waardoor wij eerder die ervaringen zullen krijgen die ons gezin een getuigenis zullen bezorgen:

Ten eerste, zorg ervoor dat de wekelijkse gezinsavond bevorderlijk is voor het geven van een getuigenis. Verzekeer u ervan dat een bepaalde waarheid van het evangelie zeer eenvoudig en duidelijk wordt geleerd, zodat een kind het kan begrijpen. Een kind kan de leraar of lerares zijn. Een kind zal ook eerder met een getuigenis sluiten als dat de manier is waarop wij onze lessen afsluiten. Een verlegen kind zal misschien geen getuigenis geven in een groter gezelschap, maar wel in de veilige kring van het gezin. En de Heilige Geest zal getuigen tot hen die luisteren én tot het kind dat getuigt.

Ten tweede, lees de Schriften samen voor als gezin. Het zal misschien ongewone vastberadenheid en inspiratie vergen om een geschikt tijdstip te vinden, maar de woorden des levens uit de Schriften lezen en horen zal een uitnodiging zijn voor de Heilige Geest om de waarheid ervan te bevestigen. De Heiland heeft het zo gezegd: 'Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen' (Johannes 5:39).

Jaren geleden heeft president Marion G. Romney vanaf dit spreekgestoelte verteld hoe hij en zijn zoonthe zijn het Boek van Mormon om beurten hardop lezen, hij op het onderdeel, zijn zoonthe op het bovenbed. Hij dacht eerst dat zijn zoon verkouden was geworden, maar vernam toen dat de tranen werden veroorzaakt doordat hij voelde dat het boek waar was. En omdat zij samen lezen, werden beiden gezegend (zie Conference Report, april 1949, blz. 41).

Ten derde, kniel als gezin neer in nederig gebed, waarbij ieder een beurt krijgt om te bidden. Soms zal het gebed mechanisch klinken en zullen de gedachten van de anderen afdwalen. Maar er zullen ook kostbare momenten zijn wanneer iemand vol geloof bidt om werkelijke behoeften en de Heilige Geest tot de harten zal getuigen. Ik herinner me mijn moeders lessen minder goed dan haar gebeden voor ons. Ik kon haar liefde voelen terwijl de Geest beves-

tigde dat zij haar hemelse Vader en de Heiland liefhad en dat haar gebeden zouden worden verhoord. Zij bracht destijds zegen op ons hoofd en de herinnering aan haar gebeden doet dat nog steeds.

Ten vierde, vast en sta uw kinderen toe eens in de maand te vasten voorafgaande aan de vergadering waarin zij het avondmaal zullen gebruiken, anderen zullen horen getuigen en misschien zelf ertoe worden gedreven te getuigen. De zegening zal nog groter voor hen zijn als zij beseffen dat hun keus om hun verlangen naar eten te bedwingen het mogelijk maakt om voor de armen te zorgen. Maar dat kan alleen gebeuren als wij een ruime vastengave afdragen met een blij hart. De waarschijnlijkheid dat zij de bevestiging van de Geest zullen voelen dat dit de ware kerk van Jezus Christus is, zal veel groter zijn als we hun eerst hebben geleerd, en ervan getuigd, dat de Heiland zijn discipelen altijd organiseert om te zorgen voor de armen en behoeftigen onder hen.

Wij kunnen een nog langere lijst aanleggen van punten waardoor we de bevestiging van de Heilige Geest uitnodigen. Bijvoorbeeld de hartelijkheid en het vertrouwen waarmee wij de huisonderwijzers ontvangen, stelt onze kinderen in staat de bevestiging te voelen dat zij komen als Gods dienstknechten. Het geven van een priesterschapszegen als kinderen aan een nieuw schooljaar beginnen of elders gaan studeren is een uitnodiging voor de Geest op een tijdstip dat het hart ootmoedig is en ontvankelijk voor de influisteringen van de Geest.

Een aantal van de mooiste momenten om een nalatenschap van getuigenis te schep en over te dragen kunnen niet gestuurd worden. Tragische gebeurtenissen, verliezen en pijn komen vaak onverwachts. Hoe wij daarop reageren zal ons gezin vertellen of hetgeen wij hun hebben geleerd en waarvan wij hebben getuigd, werkelijk voor ons leeft. De meesten van ons zullen onze kinderen hebben geleerd dat de Heiland ons zal schragen bij alles wat ons overkomt. Dit zijn woorden uit het Boek van Mormon:

'En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die Zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:12).

Wanneer het verdriet toeslaat of zelfs maar dreigt, zal ons gezin de kans hebben in ons hart te kijken en te zien of wij echt weten wat wij hebben gezegd te weten. Onze kinderen zullen observeren, de bevestiging van de Geest voelen dat wij hebben geleefd naar

hetgeen we hun hebben geleerd, die bevestiging onthouden en het verhaal aan de volgende generatie doorgeven.

Mijn nalatenschap bevat zo'n verhaal. Oma Eyring kreeg bij de dokter te horen dat ze zou sterven aan maagkanker. Mijn vader, haar oudste zoon, had haar erheen gereden en wachtte op haar. Hij vertelde me dat ze op weg naar huis zei: 'Kom, Henry, kop op. Laten we lofzangen zingen.' Ze zongen 'O mijn Vader' en 'Komt, leid'gen, komt', met het laatste vers dat luidt: 'En sterven wij alvorens daar te zijn (...)' (Lofzang 190 en 15).

Ik was er niet bij, maar ik stel mij voor dat zij luidkeels zongen, wellicht met weinig welluidende stemmen, maar vol geloof en zonder tranen. De laatste maanden van haar leven woonde ze bij haar oudste kind, haar dochter. Tante Camilla vertelde me dat oma slechts één keer heeft geklaagd – en dat was geeneens een klacht. Ze vertelde gewoon dat ze pijn had.

Welnu, velen hebben de dood opgewekt en moedig onder ogen gezien. Maar het betekent veel meer voor de familie wanneer die persoon hun heeft geleerd dat de Heiland ons zal bijstaan, dat we zeker kunnen zijn van de opstanding en mogen hopen op het eeuwige leven, en daarvan heeft getuigd. De Geest heeft tot mij getuigd dat oma's gemoedsrust en moed het bewijs waren dat haar getuigenis waar was, en daarom was 'alles wel, alles wel'.

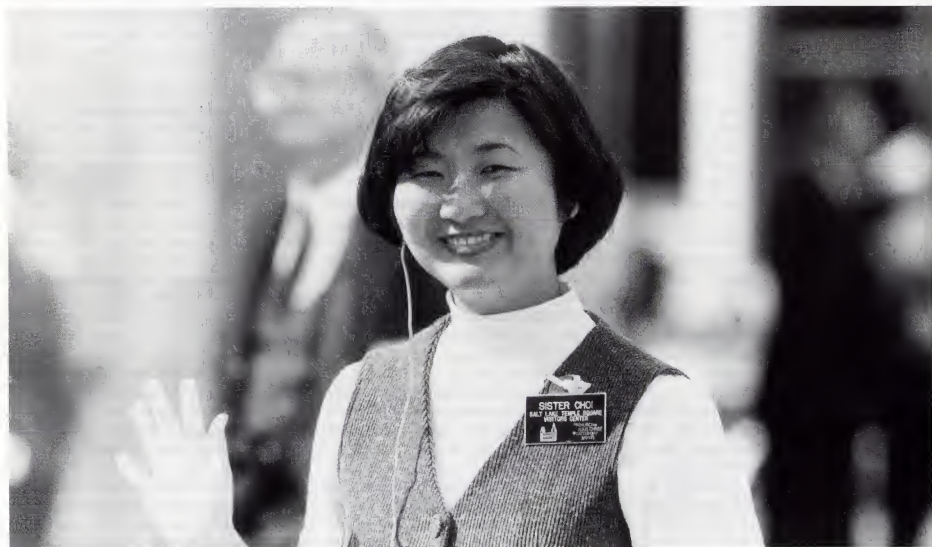
Helaas weet ieder van ons ook dat het onderwijzen, getuigen en daarnaar leven niet altijd verzekert dat de nalatenschap wordt overgedragen. Er zijn geweldige ouders die, ondanks alles wat zij hebben gedaan, meemaken dat hun gezin, of een aantal gezinsleden, dat getuigenis afwijzen. Maar toch kunnen wij alle hoop koesteren, die stoelt op ons getuigenis van de aard van onze hemelse Vader. Hij houdt van onze gezinsleden, Hij is ook hun hemelse Vader. Die hoop stoelt eveneens op ons getuigenis van de zending van Jezus Christus: Hij heeft de losprijs van hun verlossing betaald. Tevens is die hoop gestoeld op ons getuigenis van de herstelling van de priesterschapslutels: daardoor is de macht weer op aarde om verbonden met God te sluiten waardoor gezinsleden aan elkaar worden verzegeld, verbonden die God nakomt.

Daarom moeten wij niet wanhopen. Wanneer wij ons gezin een nalatenschap van getuigenis aanbieden, zullen sommigen die misschien niet aanvaarden. Het kan er zelfs op lijken dat er generaties worden overgeslagen. Maar God zal die nalatenschap keer op keer aanbieden. Meer dan wij ons kunnen voorstellen, zullen onze getrouwe inspanningen om ons gezin ons getuigenis van de waarheid aan te bieden, worden vermenigvuldigd in macht en verlengd in de tijd.

Wij hebben allemaal zulke bewijzen ge-

zien. Ik heb het gezien in Zuid-Amerika wanneer ik naar de zendelingen keek. Ik heb honderden van hen de hand geschud terwijl zij mij diep in de ogen keken. Ik werd welhaast overweldigd door het besef dat die kinderen van vader Lehi en moeder Sarah zich op die plek in de dienst des Heren bevonden omdat onze hemelse Vader zijn beloften aan gezinnen nakomt. Tot welhaast zijn laatste snik onderwees Lehi zijn kinderen, getuigde tot hen en trachtte hij hen tot zegen te zijn. Zijn nakomelingen zijn verschrikkelijke dingen overkomen toen zij zijn getuigenis verwierven, alsmede het getuigenis van andere profeten en van de Schriften. Maar in de ogen en gezichten van die zendelingen vond ik de bevestiging dat God zijn belofte is nagekomen om Lehi's verbondskinderen de hand te reiken, en dat Hij dat ook met de onze zal doen.

Ik getuig dat God, onze hemelse Vader, leeft; dat Hij ons kent en liefheeft. Ik weet dat Jezus Christus leeft en dat wij, dankzij zijn offer, zullen opstaan en geheiligd kunnen worden. Ik getuig dat wij de waarheid kunnen kennen door de macht van de Heilige Geest. Ik weet dat wij als gezin bij elkaar kunnen zijn in het eeuwige leven, de grootste van alle gaven Gods. Ik bid dat wij ons gezin met geheel ons hart en ons leven lang het getuigenis van de waarheid zullen voorhouden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zuster Juyi Choi uit Seoul, die haar zending in het zendinggebied Temple Square Salt Lake City eervol heeft vervuld, is na de algemene conferentie naar huis vertrokken.

Deze heerlijke paasmorgen

President Gordon B. Hinckley

'Hij leeft! Hij leeft, glorierijk en wonderbaar, de levende Zoon van de levende God. (...) daarvan getuigen wij deze vreugdevolle dag, deze paasmorgen.'

Welnu, mijn broeders en zusters, sta mij toe een paar woorden te zeggen. Allereerst wil ik zeggen dat het geweldig is om u allen deze paasmorgen vergaderd te zien in de Tabernakel. Het is heerlijk om te weten dat er over de hele wereld, op meer dan drieduizend locaties, nog veel meer heiligen zijn vergaderd.

Het spijt mij dat velen die met ons in de Tabernakel vergaderd hadden willen zijn, geen plaats hebben gevonden. Er bevinden zich nog velen buiten op Temple Square. Deze unieke en opmerkelijke vergaderplaats, gebouwd door onze voorvaders en gewijd aan de aanbidding van de Heer, biedt gemakkelijk plaats aan zesduizend mensen. Sommigen onder u die op die harde banken zitten, zetten wellicht vraagtekens bij het woord *gemakkelijk*.

Ik heb te doen met de mensen die vergeefs hebben geprobeerd binnen te komen. Ongeveer een jaar geleden heb ik de algemene autoriteiten in overweging gegeven dat wellicht de tijd gekomen was om nog een gewijde vergaderplaats te bouwen, een veel grotere, met plaats voor drie tot vier keer zoveel mensen.

We beseffen natuurlijk dat we nooit een zaal kunnen laten bouwen die plaats biedt aan alle leden van deze groeiende kerk. We zijn echter rijkelijk gezegend met andere

communicatiemiddelen. De mogelijkheid van satellietuitzendingen stelt ons in staat de conferentie naar honderdduizenden over de hele wereld te brengen.

Maar er zijn nog steeds grote aantallen die de sprekers in levende lijve willen zien en die anderszins willen deelnemen. Het gebouw dat wij voor ogen hebben zal geen sportpaleis zijn, maar een grote zaal met vaste zitplaatsen en een uitstekende akoestiek. Het zal eerst en vooral worden gewijd als plaats van aanbidding. Het zal zo worden gebouwd dat de zaal naar behoefte geheel of gedeeltelijk kan worden gebruikt. Er zullen niet alleen religieuze bijeenkomsten worden gehouden, maar het zal ook andere kerkelijke doeleinden dienen, zoals de presentatie van gewijde schouwspelen en dergelijke. Ook kunnen er af en toe culturele evenementen in worden gehouden die aansluiten bij het doel van het gebouw.

Ik kan u nog geen bouwkundige bijzonderheden geven, maar de architecturale plannen zien er veelbelovend uit en we zijn hoopvol dat er iets goeds uit de bus komt.

Nu wil ik even iets persoonlijks bespreken.

Het is een jaar geleden dat u in een plechtige vergadering uw hand heeft opgestoken om mij te steunen in deze grote en heilige roeping. Ik ben heel dankbaar dat u mij zoveel blijken van vertrouwen hebt gegeven. Uw vriendelijke, loyale en lieve woorden zijn mij zeer dierbaar en stemmen mij nederig. Ik denk dat ik, ten dele, de omvang van deze roeping begrijp. Mijn enige verlangen is datgene te doen wat de Heer gedaan zou hebben. Ik ben zijn dienstknecht, geroepen om zijn volk te dienen. Dit is zijn kerk. Wij zijn slechts beheerders van wat van Hem is.

Ik ben heel dankbaar voor de twee goede, bewaamde mannen die mij terzijde staan als raadgever en die zo lyaal en hulpvaardig zijn. Ik ben dankbaar voor mijn broeders van het Quorum der Twaalf Apostelen. Nergens zullen u mannen vinden die toegewijder en bewaamer zijn en die de Heer meer liefhebben en meer ernaar streven zijn wil te doen. Evenzo ben ik dankbaar voor de Quorums der Zeventig en de Presiderende Bisschop. Ik ben dankbaar voor de

gebiedsautoriteiten, voor de ringpresidenten en de bisschoppen, en diegenen die een quorum presidenten, voor de getrouwe zedings- en tempelpresidenten. Ik ben dankbaar voor de hulporganisaties en voor de vermogens en toewijding van hen die de zustershulpvereniging, jongevrouwen, zondagsschool en het jeugdwerk presidenten. Ik ben dankbaar voor ieder lid van de kerk dat gelovig en getrouw is. We staan samen voor dit werk, als heiligen der laatste dagen, verbonden door onze liefde voor onze Meester, die de Zoon van God is, de Verlosser van de wereld. Wij zijn een verbondsvolk dat zijn heilige naam op zich heeft genomen.

De kerk zal toe- of afnemen in kracht naarmate ieder lid toe- of afneemt in zijn geloof en levenswijze.

In dit afgelopen jaar heb ik veel gereisd. Ik ben vastbesloten om, zolang mijn krachten het toelaten, hier en in het buitenland onder de mensen te gaan om mijn waardering onder woorden te brengen, aanmoediging te geven, geloof op te bouwen, te onderrichten en mijn getuigenis bij dat van hen te voegen, en mij tegelijkertijd aan dat van hen te laten. Ik dank eenieder die mij hierin bijstaat.

Ik ben van plan om zolang mogelijk lichamelijk actief te blijven. Ik wil mij graag onder de mensen begeven die ik liefheb. Onlangs heb ik veel, wel duizenden, jongeren ontmoet. Dat is een geweldige, geruststellende ervaring geweest. Het is heel inspirerend om in de ogen te kijken van jongemannen en jongevrouwen die de Heer liefhebben, die het goede willen doen, die een leven willen opbouwen dat veel goede vruchten draagt. Zij werken hard om vaardigheden te ontwikkelen, die hen en de maatschappij waar zij deel van zullen uitmaken, ten goede zullen komen. Het aantal dat een zending vervult, is groter dan ooit te voren. Zij zijn rein, schrander, bekwaam en gelukkig. De Heer zal deze uitgelezen generatie jongeren, die in zijn kerk leren en dienen, vast en zeker liefhebben. Ik heb hen lief en wil dat ze dat weten. Het leven is niet eenvoudig voor hen. Ik denk dat de zonde nog nooit zo aanlokkelijk en bedrieglijk is gepresenteerd door kwaadwillenden die erop uit zijn om rijk te worden van de ravage die deze kwade substanties aanrichten in het leven van hen die ermee in aanraking komen.

Ik breng hulde aan de vaders en moeders die lyaal zijn aan elkaar en hun kinderen in geloof en liefde opvoeden. Er is een geweldige reactie geweest op de proclamatie over het gezin die we vorig jaar oktober hebben uitgegeven. We hopen dat u die zult lezen en herlezen.

Dit werk groeit over de hele wereld op een opmerkelijke en geweldige manier. De Heer opent de deuren van de landen. Hij raakt het hart van de mensen aan. Elk jaar

Enkele leden van het Tabernakelkoor dat op de zondag de muziek voor de conferentie verzorgde. In zijn slotwoord noemde president Hinckley het koor 'een van de grote schatten van de kerk'.

komen er honderd nieuwe ringen bij. Dat brengt de nodige verwickelingen met zich mee. Zoals eerder is gezegd, hebben we het punt bereikt dat er buiten de Verenigde Staten nu meer leden van de kerk zijn dan in de Verenigde Staten.

Dank u, mijn broeders en zusters, dat u zo'n goed leven leidt. Ik dank u voor uw inspanningen om te voldoen aan de zeer hoge normen die deze kerk, de kerk van de Heer, stelt. Dank u voor uw geloof. Dank u dat u mij gesteund hebt. Dank voor uw gebeden.

Zoals iedereen hier weet, is er maar één reden voor ons dienstbetoon. En dat is onze Vader in de hemel bij te staan in wat Hijzelf verklaard heeft als zijn werk: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen (zie Mozes 1:39).

Er is één belangrijke sleutel in dit goddelijke plan, en dat is de verlossing van het mensdom door de Heer Jezus Christus. Daarover wil ik nu kort spreken.

Het is nu paasmorgen. Het is de dag des Heren, de dag waarop we de grootste overwinning aller tijden vieren, de overwinning op de dood.

Zij die Jezus haatten, dachten dat ze Hem voor altijd het zwijgen oplegden toen de wrede nagels zijn sidderende vlees doorboorden en het kruis op Golgota rechtop werd gezet. Maar dit was de Zoon van God met wiens macht ze geen rekening hadden

gehouden. Door zijn dood kwam de opstanding en de zekerheid van het eeuwige leven. Niemand van ons kan volledig de pijn begrijpen die Hij onderging toen Hij in Getsemane bad en vervolgens smadelijk tussen de twee dieven hing, terwijl Hij bespot werd door omstanders die zeiden: 'Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden' (Matteüs 27:42; Marcus 15:31).

Met onuitsprekelijk verdriet werd zijn verwonde, levenloze lichaam door hen die Hem liefhadden in het nieuwe graf van Jozef van Arimatea gelegd. Vervolgens was de hoop van zijn apostelen, die Hij had liefgehad en onderricht. Hun Heer en Meester was gekruisigd en zijn lichaam lag in een verzegeld graf. Hij had hun over zijn op hangen zijnde dood en opstanding onderricht, maar ze hadden het niet begrepen. Nu voelden ze zich verlaten en verdrietig. Zij mochten hebben gehuild en getwijfeld toen de grotte steen voor het graf werd gerold.

De Joodse sabbat ging voorbij. Er brak een nieuwe dag aan, een dag die voor altijd de dag des Heren zou zijn. Vervuld van verdriet waren Maria Magdalene en de andere vrouwen naar het graf gegaan. De steen lag niet meer op zijn plaats. Nieuwsgierig keken ze het graf in. Tot hun ontzetting was het graf leeg.

Verontrust en bevreesd rende Maria naar Simon Petrus en de andere discipel, dien Jezus liefhad. Zij riep: 'Zij hebben de

Here weggenomen uit het graf en wij weten niet, waar ze Hem hebben neergelegd' (Johannes 20:2).

Zij zetten het op een rennen en hun vrees werd bewaarheid. Wanhopig speurden ze rond en 'gingen [dan] weder naar huis' (Johannes 20:10).

'En Maria stond buiten dicht bij het graf, wenende. Terwijl zij dan weende, boog zij zich voorover naar het graf, en zij zag twee engelen zitten, in witte klederen, een aan het hoofdende en een aan het voeteneinde, waar het lichaam van Jezus gelegen had.

'En zij zeiden tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Here weggenomen hebben en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben.

'Na deze woorden keerde zij zich om en zag Jezus staan, maar zij wist niet, dat het Jezus was.

'Jezus zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zeide tot Hem: Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.

'Jezus zeide tot haar: Maria! Zij keerde zich om en zeide tot Hem in het Hebreeuws: Rabboeni, dat wil zeggen: Meester!

'Jezus zeide tot haar: Houid mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader, (...) naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God' (Johannes 20:11-17).

Zij die zoveel van Hem gehouden had, die door Hem genezen was, was de eerste aan wie Hij verscheen. Er volgden anderen, volgens Paulus bijna vijfhonderd tegelijk.

Nu begrepen de apostelen wat Hij hun had geprobeerd te vertellen. Na zijn wonderen te hebben betast, riep Tomas uit: 'Mijn Here en mijn God!' (Johannes 20:28.)

Kan iemand aan de geloofwaardigheid van dit verslag twijfelen? Geen gebeurtenis in de geschiedenis is meer gestaafd. We hebben het getuigenis van allen die de herrenzen Heer zagen en spraken. Hij is in twee werelddelen verschenen en heeft de mensen vóór zijn uiteindelijke hemelvaart onderzocht. In twee heilige boeken, twee testamenten, kunnen we lezen over deze belangrijkste gebeurtenis in de geschiedenis van de mens. Maar de ongelovige criticasters zeggen dat het slechts verhalen zijn. Waarop wij antwoorden dat er behalve deze verslagen het getuigenis van de Heilige Geest is. Hij getuigt van de waarheid en geldigheid van deze uiterst opmerkelijke gebeurtenis. Door de eeuwen heen hebben velen hun gerief, hun rijkdom en hun leven geofferd, omdat zij in hun hart wisten dat de Heer echt is opgestaan en dat Hij leeft.

En dan volgt het krachtige getuigenis van de profeet van deze bedeling, dat hij in een heerlijk visioen met de almachtige Vader en zijn herrenzen Zoon heeft gesproken. Uit dat visioen, onbeschrijflijk glorieus, is deze kerk – De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen – ontstaan, met alle sleutels, bevoegdheid en macht, en de kracht die gevonden wordt in het getuigenis van haar leden.

Er is niets universeeler dan de dood, en niets bruisender met hoop en geloof dan de belofte van de onsterfelijkheid. Het intense verdriet dat de dood met zich meebrengt, het verlies dat gevoeld wordt als een dierbare overlijdt, wordt alleen verlicht door de zekerheid van de opstanding van de Zoon van God op die eerste paasmorgen.

Wat voor zin zou het leven hebben zonder de realiteit van de onsterfelijkheid? Het zou niet meer zijn dan een ellendige reis, waarop men slechts geld verdient en uitgeeft, en die eindigt in volslagen vergetelheid.

'Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?' (1 Korintiërs 15:55.)

De pijnen van de dood zijn verzwoegen in de vrede van het eeuwige leven. Er is geen gebeurtenis in de geschiedenis van de mens die verstrekkender gevolgen heeft dan deze.

Na het wonder van de verzoening die voor het mensdom teweeg is gebracht, te hebben overdacht, verklaarde de profeet Joseph Smith:

'Laten de bergen juichen van vreugde; en al gij valleien, roept luide, en al gij zeeën en droge landen, verkondigt de wonderen van uw Eeuwige Koning! En gij rivieren, beken

en stroompjes, stroomt voort met blijdschap. Laten de wouden en alle bomen des velds de Here prijzen; en gij, vaste rotsen, weent van vreugde! En laten de zon, de maan, en de morgensterren te zamen zingen, en laten alle zonen Gods van vreugde juichen! En laten de eeuwige scheppingen zij naam voor eeuwig verkondigen! En verder zeg ik: Hoe heerlijk is de stem, die wij uit de hemel horen, en die in onze oren heerlijkheid en zaligheid, eer en onsterfelijkheid en het eeuwige leven, koninkrijken, rijken en machten verkondigt!' (LV 128:23).

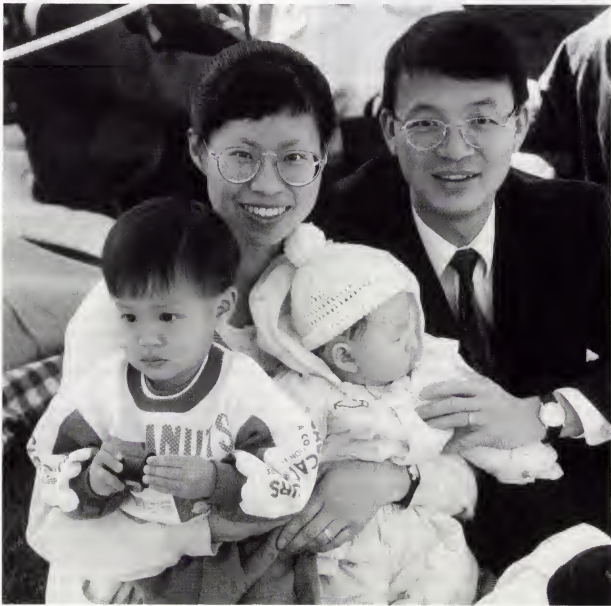
Elke keer als de dood zijn tol eist, verschijnt de triomferende Heer Jezus Christus in het uur van verdriet en duisternis. Hij, de Zoon van God, die met zijn weergalozе, eeuwige macht de dood heeft overwonnen. Hij is de Verlosser van de wereld. Hij heeft zijn leven voor eenieder van ons neergelegd. Hij heeft het weer op zich genomen en is de eersteling geworden van hen die ontslapen zijn. Hij staat als de Koning der koningen ver boven alle andere koningen. Hij staat als Almachtige boven alle andere regeerders. Hij is onze Troost, onze enige echte Troost, wanneer de geest het lichaam verlaat en de donkere sluier van de aardse nacht ons omgeeft.

Hoog oprijzend boven het mensdom staat Jezus de Christus, de glorievolle Koning, de smettelozе Messias, de Heer Emmanuël. In

het uur van ons grootste verdriet, putten wij hoop, gemoedsrust en zekerheid uit de woorden die de engel die paasmorgen sprak: 'Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft' (Matteüs 28:6). We putten kracht uit de woorden van Paulus; 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22).

'K Sta spraakloos dat Christus zo'n liefde mij schenken kan, verwacht dat Hij mij zo genadig bedenken kan. 'Ontroert mij ten diepste dat Hij zo voor mijn schulden leed, dat voor mij, een zondaar, Hem 't kruis zoveel dulden deed. O, het is wonderbaar dat Hij zo hield van mij dat Hij's ontzield voor mij! O het is wonderbaar, wonderbaar voor mij! (Lozang 129.)

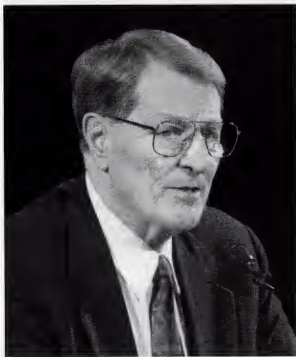
Hij is onze Koning, onze Heer, onze Meester, de levende Christus die aan de rechterhand van zijn Vader staat. Hij leeft! Hij leeft, glorieus en wonderbaar, de levende Zoon van de levende God. Nu wij het wonder van het lege graf gedenken, geven wij daarvan deze vreugdevolle dag, deze paasmorgen, plechtig getuigenis in de naam van Hem die is herrezen uit de dood, namelijk Jezus Christus. Amen. □

Worden gelijk een kindeke

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Pas "na de beproeving van [ons] geloof" is het getuigenis compleet; in de tussentijd is het vaak zo dat "een kleine jongen [ons] zal (...) hoeden" (Ether 12:6; Jesaja 11:6).'

Ook ik heet de pas gesteunde leden van de Zeventig hartelijk welkom. Ik beloof hun vriendschap in de komende jaren die we samen zullen doormaken.

Om te beginnen, broeders en zusters, een paar korte voorbeelden om aan te geven hoe moeilijk het is om de weg te vinden door de hedendaagse Sinaï van secularisatie; dan zal ik me richten op de vraag hoe geïnspireerde kinderen bij die trektocht behulpzaam kunnen zijn.

Om ons heen zien we de bittere en overvloedige oogst van de vrije moraal. Iemand met scherpe blik heeft erkend: 'De worsteling om ethisch zonder God te leven heeft ons niet die rechtvaardige en morele orde gegeven die we hadden verwacht, maar juist wanorde en verwarring.

'Er is iets goed mis met de secularisatie. Het probleem is bepaald niet gespeend van ironie, want die secularisatie heeft zich uiteindelijk tot een soort religie ontpopt (...)

'Die overgang is nu voltooid: de staat is de kerk geworden' (Peter Marin, 'Secularism's Blind Faith', *Harper's Magazine*, september 1995, blz. 20).

Hoer meer het politiek correcte probeert te verdringen wat God correct heeft genoemd, des te ineffectiever de aanpak van de menselijke problemen zal worden, wat ons doet denken aan de metafoer van C. S. Lewis over mensen die bij een overstroming met brandblussers in de weer zijn. Om een voorbeeld te noemen, het aantal slachtoffers van geweld en misdaad neemt toe, maar er wordt vooral gekeken naar de rechten van misdadigers. Een groeiende verslaving aan pornografie gaat gepaard met luide kreten tegen censuur. Toenemende illegiteit vernooft het gezin en bedreigt de solvabiliteit van overheden; toch worden kuisheid en trouw belachelijk gemaakt. Deze en andere consequenties produceren een weerzinwekkende kakofonie. Toen Nero bij de verbranding van Rome fluit speelde, maakte hij in ieder geval nog wat muziek! Ik stel zonder aarzeling, broeders en zusters, dat als de vrije moraal geen halt wordt toegeeroepen, de mensheid aan het einde van de rit met stomheid geslagen en vol ongelof naar de verschrikkelijke gevolgen ervan zal staren.

Het is ironisch dat naarmate mensen van binnen harder worden, ze zachtere woorden gaan gebruiken om ongeoorloofde praktijken te beschrijven. Ook dat is een stukje seculiere verdooving! Onnodige abortus is bijvoorbeeld een 'gynaecologische ingreep', wat een nog willigere term is dan 'zwangerschapsbeëindiging' (George McKenna, 'On Abortion: A Lincolnian Position', *Atlantic Monthly*, september 1995, blz. 52, 54). Illegiteit maakt plaats voor witgewassen termen als 'buitenschtelijke samenlevingsvormen' of 'alternatief ouderschap' (Ben J. Wattenberg, *Values Matter Most* [1995], 173).

De leden van de kerk zullen tot het millennium in deze kaf-en-koren-situatie blijven leven. Zoals camoufleert het kaf zich als koren, zoals die enkele gretige personen die ons de les lezen over leerstellingen van de kerk waar ze niet meer in geloven. Ze kritiseren de besteding van kerkelijke fond-

sen waar ze niet meer aan bijdragen. Op aanmatigende wijze willen zij advies geven aan algemene autoriteiten die ze niet meer steunen. Confronterend naar iedereen toe behalve zichzelf stappen ze de kerk uit, maar ze kunnen de kerk niet met rust laten (zie *Ensign*, november 1980, blz. 14). Net als de menigte op de muren van het 'grote en ruime gebouw' doen ze erg druk en wijzen ze met spottende vingers naar de volhardende mensen aan de ijzere roede (zie 1 Nephi 8:26-28, 33). Als je die nimmer aflatende drukte zo bekijkt, vraag je je af of ze niks anders te doen hebben, zeker in zo'n groot gebouw - is er geen bowlingbaan of zo? Misschien gaan er achter het gejuw en rumoer verdrongen twijfels schuil. Hoe het ook zij, gezien het gevaar van de populariteit heeft Brigham Young dit volk geadviseerd 'altijd te blijven waar er met de spottende vinger naar ze gewezen kan worden' (*Discourses of Brigham Young*, 1:2272, samengesteld door John A. Widtsoe [1941], 434).

Daarom, broeders en zusters, moet de stille goedheid volhouden, zelfs als sommigen, zoals voorspeld, in hun razernij tegen het goede tekeergaan (zie 2 Nephi 28:20). Zo moet ook de arrogantie van criticasters tegemoet worden getreden met de zachtmoedigheid en welbespraaktheid van de gelovigen. Al worden we in de tang genomen, we moeten nog steeds klaarstaan voor anderen, vooral die van wie de handen slap hangen (Leer en Verbonden 81:5). Als de tekortkomingen van dit volk soms voor het voetlicht worden gehaald, laten we dan proberen het voortaan gewoon beter te doen.

Trouwens, de vreugde van het disciplenschap weegt tegen de last ervan op. En zo worden we op onze tocht door de Sinaï gelaafd in de Overvloeds-achtige oases van de herstelling. Onze eerste indrukken van die oases zijn vaak kinderlijk en niet vastomlijnd. Omgeven door zulke welige en groene begroeiing zijn we vervuld van de geur ervan. Onze zakken zijn volgepropt met verschillende heerlijke vruchten, en we vinden alles prachtig. Het is gewoon niet te beschrijven allemaal. Het wekt geen verbazing dat we in ons enthousiasme soms een bepaalde boom voor de hele oase aanzien, of een wel zeer verfrissende beek als al het rijkstromende en levende water dat er is. Daarom kunnen onze eerste kreten onbedoeld wat overdreven zijn. We hebben veel te veel gezien en gesmaakt; daarom kunnen we 'nog niet het kleinste deel van hetgeen [we voelen] (...) onder woorden brengen' (Alma 26:16).

Naast deze oases heeft de Heer in ruime mate voorzieningen getroffen voor onze reis, zoals ons gezin, onze omgeving en onze mededienstknechten (zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 198). Elk daar-

van is gegeven om ons, 'in liefde verenigd' (Kolossenzen 2:2), te sterken, op te bouwen, te instrueren, te troosten en te inspireren. In het samenweven van onze levens ervaren we hoe aanstekelijk toewijding is.

Ongeveer twaalf jaar geleden was er een tenniswedstrijd met twee mormoonse artsen en een Braziliaanse student geneeskunde die geen lid was. In de tussenliggende jaren hebben we geen contact gehad, maar vorige maand stond Valentim Goncalves in Curitiba (Brazilië) weer naast me, niet om te tennissen, maar om voor mij te tolken op een regionale conferentie. Door zijn goedheid van binnenuit en zijn zorg voor anderen is oogarts Valentim nu niet alleen lid van de kerk, maar ook ringpresident in Curitiba. Valentim en zijn lieve vrouw, nu in de tempel verzegeld, zijn met drie heerlijke kinderen gezegend. Deze opmerkelijke ontmoeting deed mij nog meer verwonderd staan over de werken van de hand des Heren dan ik al deed (zie LV 59:21).

Geïnspireerde kinderen wijzen ons vaak de weg door de woestijn. Een van de redenen dat ze dat kunnen klinkt impliciet door in de indringende vraag van koning Benjamin: 'Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?' (Mosiah 5:13).

Kinderen hebben vaak hun gedachten en voornemens van hun hart op de Meester gericht. Hoewel ze nog niet volwassen zijn, zijn zulke kinderen wel vol geloof! Ze zijn dan wel te jong voor een formele roeping in de kerk, maar ze zijn 'uitgekozen Hem te dienen' als voorbeeldgevers, iets wat ze vooral goed doen als ze gezegend zijn met 'eerzame ouders' (1 Nephi 1:1).

Zoals ons in de Schriften wordt voorgehouden, worden 'aan kleine kinderen (...) dikwijls woorden gegeven' (Alma 32:23). Zo openbaarde de herren Jezus dingen aan de Nephitische kinderen, die toen op hun beurt de volwassenen en hun ouders zaken onderwezen die 'groter zelfs' waren dan wat Jezus had onderwezen (zie 3 Nephi 26:14).

Het was mij een voorrecht om enkele geadopteerde kinderen aan Nan en Dan Barker uit Arizona te verzegelen. Een tijdje terug zei Nate, net drie jaar oud: 'Mama, er is nog een ander meisje dat bij ons moet komen wonen. Ze heeft donker haar en donkere ogen en woont heel ver weg.'

De wijze moeder vroeg: 'Hoe weet je dat?' 'Dat heeft Jezus boven gezegd.'

De moeder zei nog: 'We hebben hier geen boven', maar onderkende snel het belang van wat gesproken was. Na veel inspanning en vele gebeden bevond de familie Barker zich in de herfst van 1995 in een verzegelkamer in de Salt Lake-tempel, waar een

klein meisje uit Kazachstan met donker haar en donkere ogen voor tijd en alle eeuwigheid aan hen werd verzegeld. Geïnspireerde kinderen zeggen hun ouders 'grote en wonderbare dingen' (3 Nephi 26:14).

Benjamin Ballam is het bijzondere kind van Michael en Laurie Ballam; hij heeft een open ruggetje. Hij is zijn ouders en vele anderen op heel bijzondere wijze toe zegen geweest. Benjamin, die geestelijk ook vroeg ontwikkeld is, is een constante bron van liefde en geruststelling. Met zeventien operaties achter de rug weet Benjamin alles van ziekenhuizen en artsen. Toen een gestreste verpleegster zich hoorbaar kwaad maakte – niet op Benjamin, maar op de werkdruk – gaf Benjamin inhoud aan de woorden van een andere Benjamin dat we als een kind en vol liefde moeten zijn (zie Mosiah 3:19). De kleine Benjamin stak z'n hand uit, aarde de geïrriteerde verpleegster zachtjes en zei: 'Ik hou toch wel van je.' Iets soortgelijks gebeurde onlangs in een Israëliësch ziekenhuis waar de kleine Benjamin een noodzakelijke maar pijnlijke ingreep onderging en hij dezelfde liefdevolle woorden zei om een arts op z'n gemak te stellen. Geen wonder, broeders en zusters, dat we op bepaalde momenten het idee hebben dat onze kinderen geestelijk ver boven ons staan.

Joseph en Janice Clark zijn gezegend met twee zoons, Jacob en Andrew. Vijf jaar geleden moest Joseph ineens met totale verlamming permanent in het ziekenhuis worden opgenomen. De zoons van de aan bed gekluisterde Joseph lagen vaak bij hem in z'n armen. Ook al kon hij niet met woorden spreken, Joseph glimlachte altijd. In de ogen van de wereld was dit een catastrofele ziekte. Maar Joseph, zijn nobele vrouw en hun twee zoons sloegen zich er vijf jaar lang met de hulp van ouders en familie op wonderbaarlijke wijze doorheen. Omdat ze, net als Job, het hele gebeuren in de handen van God hadden gelegd, schreven ze Gods niets onderjijmd toe (Job 1:22).

Bij al die niet-aflatende en moeilijke problemen zagen velen van ons hoe Janice en Joseph de woorden van koning Benjamin in praktijk brachten, 'gewillig zich aan alles te onderwerpen' wat hun opgelegd was (Mosiah 3:19). Onlangs is Joseph, de man die geweldige uitstraling, overleden. De negenjarige Jacob, die het voelde aankomen en die als geen ander het liefdevolle en warme karakter van zijn vader kende, zei precies op de dag van zijn heengaan: 'Mama, papa heeft vast al een hoop vrienden in de hemel!' Een paar dagen later worstelde de zevenjarige Andrew met een taak op de computer op school, maar hij meldde z'n moeder later: 'Ik moest aan papa denken, en hij heeft me geholpen.'

Onlangs hebben ouderling Claudio Costa

en ik in Curatiba een vierjarig Braziliaans meisje, Mayara Fernanda Dos Santos, die aan leukemie leed en zuurstof kreeg toegediend, een zegen gegeven. Na de zegen veegde de lieve kleine Mayara met een glimlach een traan van de wang van haar bezorgde moeder. Mayara wist met instinctieve wijsheid die haar leeftijd te boven ging hoe 'te vertroosten, die vertroosting nodig hebben', waaronder haar lieve ouders, die bereid zijn af te wachten en op de Heer te vertrouwen (Mosiah 18:9).

Ouderling Craig Zwick en ik maakten een teder moment mee in Fortelaza (Brazilië), waar we het voorrecht hadden een zegen te geven aan een bijzonder zevenjarig jongetje dat met leukemie op sterven lag. Zijn namen, Jared Ammon, zeggen veel over zijn ouders en familie. Vergeeld door een meelevende zending- en ringpresident, hadden we in het kleine vertrek nauwelijks plaats om met z'n vieren bij het bed te staan waarin Ammon's trouwe veertienjarige zus hem in haar armen hield. Zijn maag was erg gezwollen. Toen de ringpresident het zuurstofmasker even weghaalde om te vragen of hij een zegen wilde, zei Jared: 'Ja, graag.' Het was een voorrecht om hem te zegenen en hem te roepen om aan de andere zijde van de sluier te dienen. Tranen vloeiden, de Geest was sterk voelbaar. Het zuurstofmasker werd weer opgetild en we vroegen Jared Ammon of we nog wat voor hem konden doen. Jared vroeg zachtjes of we 'Ik ben een kind van God' voor hem wilden zingen. We voldeeden aan het laatste verzoek van een ootmoedige Jared Ammon, en twee uur later werd hij uit dit leven verlost.

Voordat we de volgende dag op het vliegtuig stapten, gingen we naar de kapel waar hij lag opgebaard. Zijn geweldige ouders waren sterk in geloof, kalm en met eerbied gewillig zich te onderwerpen. De zuster die Jared vasthield is van plan om aan deze kant van de sluier op zending te gaan; Jared doet dat aan de andere kant.

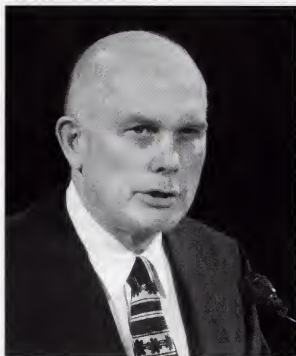
Broeders en zusters, geest wonder dat de Vader ieder van ons leert 'gelijk een kindeke' te worden (Mosiah 3:19). Dergelijke heiligheid zal ons op de been houden op onze tocht door de Sinaï, ook op die momenten dat we moeten aflaten en weten dat hij God is (zie Psalm 46:11). Zulke ootmoedige stilte is nodig, want het proces van toewijding is er niet een van uitleg. Pas 'na de beproeving van [ons] geloof' is het getuigenis compleet; in de tussentijd is het vaak zo dat 'een kleine jongen [ons] zal (...) hoeden' (Ether 12:6; Jesaja 11:6).

Ik getuig met blijdschap van dit werk; ik getuig hoe wonderlijk het alles is, en dat wij met vaardige hand worden geleid door president Hinckley. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Joseph, de man en de profeet

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De profeet Joseph Smith had geen voorbeelden van wie hij kon leren een profeet en leider van Gods volk te zijn. Hij leerde dat van hemelse boodschappers en door zijn unieke geestelijke gaven.'

Op deze prachtige paasavond wil ik graag spreken over de profeet Joseph Smith en de aandacht richten op wat minder bekende aspecten van zijn leven die zijn roeping als profeet ondersteunen.

Toen ik aan de Brigham Young University studeerde, kreeg ik de serie *History of the Church*, een verzameling geschriften van Joseph Smith en anderen. Toen ik mijn studie rechten had afgerond, las ik alle zeven delen zorgvuldig door. Ik heb ook zelf onderzoek gedaan in de archieven in Illinois, waar de profeet Joseph de laatste vijf jaar van zijn leven heeft doorgebracht.

De man die ik zo leerde kennen was niet de man die ik me had voorgesteld. Toen ik nog jong was en in de kerk opgroeiende, dacht ik dat de profeet Joseph oud en statig en afstandelijk was. Maar de Joseph Smith die ik al lezend en onderzoekend ontmoette, was een man van de frontier – jong, emotioneel, dynamisch en zo geliefd bij en toegankelijk voor zijn mensen dat zij hem vaak 'broeder Joseph' noemden. Mijn studie heeft mijn getuigenis van zijn roeping als profeet gestrekt. Wat een opmerkelijk man! Tegelijkert-

tijd zag ik in dat hij mens was en daarom wist wat zonde, fouten, pijn en beproeving waren.

Een rode draad door de hele bediening van de profeet Joseph Smith was dat hij relatief jong was, een beperkte scholing had genoten en ongelofelijk snel kennis opnam en tot rijkheid groeide. Ten tijde van het eerste visioen was hij veertien; hij was zeventien toen hij voor het eerst door de engel Moroni werd bezocht. Op zijn 21ste kreeg hij de gouden platen, en hij was nog maar 23 toen hij klaar was met de vertaling van het Boek van Mormon (in minder dan zestig werkdagen). Meer dan de helft van de openbaringen in onze Leer en Verbonden werden gegeven bij monde van de profeet toen hij 25 jaar of jonger was. Hij was 26 toen het Eerste Presidium werd georganiseerd, en dertig toen de Kirtland-tempel werd ingewijd. Hij was net 33 toen hij uit de gevangenis in Missouri ontsnapte en weer de leiding nam over de vergadering van de heiligen in Nauvoo. Hij was 38 en zes maanden toen hij een gewelddadige dood stierf.

Joseph Smith heeft meer dan zijn deel aan beproevingen op deze aarde gehad. Toen hij ongeveer zeven was, moest hij een immens pijnlijke operatie ondergaan. Stukken bot uit zijn been werden zonder verdoving weggebeiteld. Het grootste deel van de daaropvolgende drie jaar liep hij met krukken. Omdat het gezin zo arm was, had hij maar weinig scholing en moest hij al jong lange uren werken om wat brood op de plank te krijgen. De eerste drie kinderen van Joseph en zijn dierbare Emma stierven bij de geboorte. Later overleed er nog een kind bij de geboorte en nog een op jonge leeftijd. Slechts vier van de negen kinderen van Joseph en Emma bleven in leven. Ze adopteerden een tweeling, waarvan er ook een als baby stierf.

Joseph werd vaak fysiek belaagd. Veel onterechte aanklachten werden hem ten laste gelegd. Financieel balanceerde hij bijna constant op de rand van de afgrond. En bij

al zijn pogingen de ontzagwekkende taken van zijn heilige roeping te vervullen, moest hij als boer of handelaar arbeiden om zijn gezin te onderhouden. Hij deed dat zonder de bijzondere geestelijke gaven die hem in zijn roeping als profeet zo hielpen. De Heer had hem ook gezegd: 'Voor stoffelijke werkzaamheden zult gij geen kracht hebben, want dit is uw roeping niet' (Leer en Verbonden 24:9).

Over zijn tienerjaren na het eerste visioen schrijft Joseph: 'Ik [beging] dikwijls veel dwaze fouten, en toonde de zwakheid der jeugd en de gebreken der menselijke natuur, die mij, het spijt mij dit te moeten zeggen, in allerlei verzoeken brachten, die onaangenaam waren in Gods ogen (Joseph Smith - Geschiedenis 1:28). Hij voegt er direct aan toe dat hij zich nooit schuldig had gemaakt aan 'grote of verderfelijke zonden' omdat 'een neiging tot het bedrijven daarvan nimmer in mijn karakter heeft gelegen' (JS-G 1:28).

Josephs openhartigheid over zijn tekortkomingen blijkt uit het feit dat een van de eerste openbaringen die hij heeft opgeschreven en gepubliceerd een felle berisping van de Heer was. De eerste 116 vertaalde pagina's van het Boek van Mormon waren verloren gegaan omdat de 22-jarige Joseph gehoor had gegeven aan de smeebedden van Martin Harris en ze aan hem had geleend. 'Zie, hoe vele malen hebt gij de geboden en wetten van God overtreden en zijt gij voor de overredingen van mensen gewichtig' (LV 3:6). De Heer zei Joseph dat hij zich moest bekeren, of dat hem anders zijn roeping als profeet zou worden ontnomen. In vier latere openbaringen, die ook door de profeet zijn gepubliceerd, wordt hem geboden zich 'te bekeren en meer oprecht' te wandelen; wordt gezegd dat hij heeft 'gezondigd' (LV 64:7; zie ook LV 90:1); en wordt hij berispt omdat hij de geboden niet heeft onderhouden (LV 93:47).

De profeet Joseph Smith had geen voorbeelden van wie hij kon leren een profeet en leider van Gods volk te zijn. Hij leerde dat van hemelse boodschappers en door zijn unieke geestelijke gaven. Hij moest bouwen op medewerkers die ook geen voorbeeld hadden gehad. Samen zwoegden en leerden ze, en de profeet groeide uitermate snel.

Als Joseph de heiligen tegen de aardse onvolkomenheden waarschuwde, zette hij zichzelf nooit op een voetstuk, en daarom hielden ze van hem. Hij hield een groep heiligen die net in Nauvoo was aangekomen voor om niet ontvreden te zijn als alles niet precies goed ging. 'Hij zei dat hij maar een mens was en dat ze niet van hem moesten verwachten dat hij volmaakt was', heeft een van zijn medewerkers geschreven. 'Als ze volmaking van hem verwachten, zou hij ook dat ook van hen verwachten, maar

als ze zijn zwakheden en die van de kerkleiders zouden verdragen, dan zou hij ook hun zwakheden verdragen' (*The Papers of Joseph Smith*, deel 2, dagboek, 1832-42, bezorgd door Dean C. Jessee [1992], blz. 489).

Joseph had een 'opgeruimde aard' (JS-G 1:28). Hij vond het heerlijk om onder vrienden te zijn. 'Hij deed aan sport en spel met de mensen', zo wist een kennis nog, 'en hij was altijd blij en opgewekt' (Rachel Ridgeway Grant, 'Joseph Smith, The Prophet', *Young Women's Journal*, deel 16 [December 1905], blz. 551). Hij was gek op kinderen en dolde vaak met ze op een manier die schokkend was voor hen die de overdevren plechtstatigheid van andere predikanten gewend waren. Door deze hartelijke, menselijke eigenschappen erkenden sommigen Joseph niet als profeet, maar hij maakte zich daarvoor wel bij velen geliefd. In onze verslagen vinden we talloze lofprijzingen, zoals die van een kennis die heeft gezegd: 'De liefde die de heiligen voor hem koesterden was onuitsprekelijk' (Mary Alice Cannon Lambert, *Young Woman's Journal*, 16:554).

Ondanks zijn ongedwongen en vriendelijke stijl was de profeet Joseph Smith resoluut in de uitvoering van zijn taak. In een vergadering over een eventuele disciplinaire maatregel tegen een man die de raad van het Presidium en de Twaalf naast zich neer had gelegd, zei de profeet: 'De heiligen moeten niet denken dat ik, omdat ik ongedwongen met ze omga en ik speels en opgewekt ben, niet weet wat er allemaal omgaat. Het kwaad, in welke vorm dan ook, kan niet in de kerk getolereerd worden, en als ik er ben zal het ook geen kans krijgen; want zo lang ik de kerk leid, ben ik vastbesloten dat goed te doen' (*History of the Church*, 5:411). Bij een andere gelegenheid schreef hij: 'Ik houd van het werk voor Christus en van deugd, kuisheid en een constante eerzame handelen en wandel, ik heb een hekel aan schijnheiligen of verbondsbrekers' (*The Personal Writings of Joseph Smith*, bezorgd door Dean C. Jessee [1984], blz. 246).

Zijn hele leven heeft Joseph Smith aan de frontier gewoond, waar mannen met brute kracht tegen de natuur en soms tegen elkaar moesten opboksen. Hij was een forse man, sterk en lichamelijke actief. Hij genoot van sportwedstrijden, zoals stoktrekken - om je kracht te meten (zie *History of the Church*, 5:302). In onze archieven vindt men vele herinneringen aan zijn worstelwedstrijden met vrienden en bekenden. Op een sabbatdag predikten hij en Brigham Young tot de heiligen in Ramus (Illinois), op ongeveer een dagreis van Nauvoo. Op maandag, voor ze Ramus verlieten, testte Joseph zijn worstelvaardigheid tegen een man die door iemand 'de krachtpatser van Ramus' genoemd werd (zie dagboek van Joseph Smith, 13 maart 1843, opgeschreven door

Willard Richards, Joseph Smith Collection, LDS Church Archives). Joseph kreeg hem tegen de grond. Ik ben blij dat onze huidige conferentieschema's de plaatselijke leden geen gelegenheid bieden om de bezoeken algemene autoriteiten op die manier op de proef te stellen.

Nets als de meeste andere leiders aan de frontier ging Joseph de fysieke confrontatie niet uit de weg, en hij had de moed van een leeuw. Op een keer werd hij ontvoerd door twee mannen die een pistool met gespannen haan tegen z'n hoofd drukten en herhaaldelijk dreigden hem bij de minste of geringste beweging neer te schieten. De profeet hoorde die bedreigingen een tijdlang aan en schreeuwde toen terug: 'Doe 't dan; ik heb al zoveel vervolgen en verdrukking te verduren gehad dat ik doodziek van dit leven ben; dus schiet maar en maak er een eind aan in plaats van er zoveel over te kletsen!' (*Journal of Discourses*, 2:167; zie ook *History of the Church*, 5:440).

De profeet Joseph Smith werd zijn hele leven fel tegengewerkt en vervolgd, maar dat weerhield hem er nooit van zijn door God gegeven roeping uit te voeren. Tijdens een toespraak in Nauvoo zei hij:

'De lasten die op mijn schouders gelegd worden, zijn erg zwaar. Mijn vervolgers gunnen me geen rust, en ik merk dat te midden van alle aangelegenheden en zorgen de geest gewillig, maar het vlees zwak is. Hoewel ik door mijn hemelse vader geroepen ben het fundament van dit grote werk en koninkrijk in deze bedeling te leggen, en van zijn goopenbaarde wil tot het verstrooide Israël te getuigen, ben ik net zo gevoelig voor de menselijke impulsen als anderen, en als de profeten vanouds (*History of the Church*, 5:516).

In een toespraak die hij iets meer dan een maand voor zijn dood hield, verklaarde hij: 'Ik heb jullie nooit gezegd dat ik volmaakt was, maar er zitten geen fouten in de openbaringen die ik heb onderwezen' (*The Words of Joseph Smith*, bewerkt door Andrew F. Ehat en Lyndon W. Cook [1980], blz. 369).

De gebeurtenis die veel antimormoonse vijandelijkheden opriep en direct tot de dood leidde, was het verbod op een pas vestigde oppositiekant in Nauvoo door burgemeester Joseph Smith en de gemeenteraad. Mormoonse geschiedkundigen, waaronder ouderling B. H. Roberts, hebben toegegeven dat deze actie onwettig was, maar als jonge dionct rechten die met een eigen onderzoek bezig was, vond ik tot mijn genoegen een wettelijke grond voor deze actie in de wet van Illinois zoals die in 1844 van kracht was. Het amendement in de grondwet van de Verenigde Staten waarmee persvrijheid tegen inmenging van steden of overheden werd gearandeerd, werd

pas in 1868 aanvaard en werd pas in 1931 een federale wet (zie Dallin H. Oaks, 'The Suppression of the Nauvoo Expositor', Utah Law Review 9 [1965], 862). We moeten de daden van onze voorouders beoordelen in het licht van de wetten en geboden en omstandigheden van hun tijd, niet de onze.

Toen geschiedkundige Marvin S. Hill en ik nog aan de University of Chicago studeerden, waren we geïntrigeerd door het nagenoeg onbekende feit dat er vijf mannen in Illinois voor het gerecht zijn gedaagd wegens de moord op Joseph en Hyrum Smith. Meer dan tien jaar speurden we in bibliotheken en archieven in het hele land naar alle stukjes informatie die we konden vinden over deze rechtszaak en de betrokkenen. We bestudeerden de daden en woorden van de inwoners van Illinois die Joseph Smith persoonlijk kenden; sommigen haatten hem en smeedden plannen om hem te doden, anderen hielden van hem en riskeerden hun leven om getuige te zijn van de berechting van de aangeklaagde moordenaars. De oorspronkelijke gerechtsdocumenten en de getuigenissen bij de langdurige rechtszaak bevatten niets oneervols over de vermoorde mannen (zie Dallin H. Oaks en Marvin S. Hill, *Carthage Conspiracy* [1975]).

De toegankelijkheid van de gerechtsdocumenten in Illinois bracht ons tot een ander onontgonnen gebied van onderzoek over Joseph Smith: zijn financiële activiteiten. Joseph I. Bentley, in die tijd student rechten in Chicago, en ik ontdekten verschillende documenten met daarin de zakelijke activiteiten van Joseph Smith. Zoals we in ons artikel uitleggen, was dit een periode die volgde op de financiële malaise in het hele land. De economische situatie in pas gekoloniseerde staten als Illinois was rampzalig. De biografen van een tijdgenoot uit Illinois, Abraham Lincoln, hebben zijn financiële problemen beschreven in die periode toen de handel wisselvallig was, vele verplichtingen niet nagekomen werden en rechtszaken aan de orde van de dag waren. Bij verschillende zakelijke transacties, voornamelijk ten behoeve van de kerk, werd Joseph Smith door zijn vijanden van fraude beschuldigd. Deze beweringen werden nauwkeurig onderzocht in een reeks van juridische procedures die bijna tien jaar duurden. Uiteindelijk werden die procedures in 1852, lang nadat de heiligen uit Illinois waren vertrokken (er was dus geen enkel politiek motief voor wie dan ook om de profeet te bevoordelen) door een federale rechter afgerond met een verklaring waarin werd gesteld dat de profeet zich niet aan fraude of andere morele ongestandheden schuldig had gemaakt (zie Dallin H. Oaks en Joseph I. Bentley, 'Joseph Smith and Legal Process: In the Wake of the Steamboat Nauvoo', *BYU Law Review* [1976], 735). Los van die ver-

klaring getuig ik, als iemand die honderden pagina's met beschuldigingen en bewijsvoeringen in die procedures heeft bestudeerd, dat de profeet niet schuldig was aan de telastleggingen.

Ik ben bekend met het eigendomsrecht van Illinois uit die tijd, en als jurist die de afgelopen honderd jaar kan overzien, is het mij duidelijk dat Joseph en andere leiders en leden van de kerk door de slechte rechtsbijstand ernstig zijn benadeeld in de zojuist beschreven conflicten. Slechte rechtsbijstand kan een van de redenen zijn dat Brigham Young zijn zo welbekende negatieve uitspraken over advocaten heeft gedaan. Ik moet altijd grinniken om zijn uitspraak uit 1846 dat hij 'liever een revolver had dan alle advocaten in Illinois' (*History of the Church*, 7:386).

De mannen die Joseph het beste kenden en bij het leiden van de kerk het dichtste bij hem stonden, hielden van hem en steunden hem als profeet. Zijn broer Hyrum koos ervoor aan zijn zijde te sterven. John Taylor, die ook bij hem was toen hij werd vermoord, heeft gezegd: 'Ik getuig voor God, engelen en mensen dat hij een goed, eerbaar en deugdzzaam man was (...) dat zijn leven, openbaar en privé, smetteloos was en dat hij als een man Gods leefde en stierf' (*The Gospel Kingdom* [1987], 355; zie ook LV 135:3). Brigham Young heeft gezegd: 'Ik denk niet dat er iemand op aarde leeft die Joseph beter kende dan ik; en ik ben zo stoutmoedig om te zeggen dat, op Jezus Christus na, er op deze aarde geen beter mens geleefd heeft of leeft' (*in Journal of Discourses*, 9:332).

Net als andere getrouwe heiligen der laatste dagen heb ik mijn leven gebouwd op het getuigenis en de zending van de profeet Joseph Smith. In alles wat ik heb gelezen en onderzocht heb ik nooit iets gevonden dat mijn getuigenis van zijn roeping als profeet en van de herstelling van het evangelie en het priesterschap die de Heer door hem in gang heeft gezet, aan het wankelen heeft gebracht. Ik onderschrijf plechtig het getuigenis dat Joseph Smith zelf heeft geschreven in de bemaande Wentworth-brief uit 1842:

'Het waarheidsvaandel is opperichtig; geen onheilige hand kan de vooruitgang van het werk stuiten; al woeden vervolgingen, spannen benden samen, verzamelen er zich legers en viert laster hoogtij, toch zal Gods waarheid moedig, nobel en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke strek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht' (*Times and Seasons*, 1 maart 1842, 709; aangehaald in Daniel H. Ludlow, ed. *Encyclopedia of Mormonism*, 5 leden [1992], 4:1754).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOOT

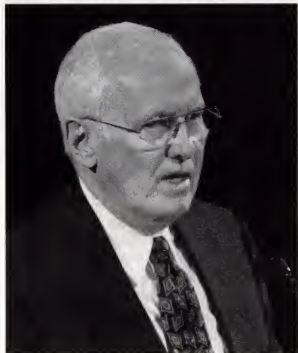
- 1 Zie naast de geciteerde bronnen in de tekst ook Richard L. Bushman, *Joseph Smith and the Beginnings of Mormonism* [1984]; Truman Madsen, *Joseph Smith the Prophet* [1989]; 'Joseph Smith', in Daniel H. Ludlow, ed. *Encyclopedia of Mormonism*, 5 leden (1992), 3:1331-39; David Herbert Donald, *Lincoln* [1995], 54; Richard Kigel, *The Frontier Years of Abe Lincoln* [1986], 175-176.

Bekering en toewijding

Ouderling W. Mack Lawrence
van de Zeventig

'Als u de zegeningen die voortvloeien uit bekering en toewijding momenteel niet ontvangt, moedig ik u aan de stappen te nemen die nodig zijn om die verandering in uw hart teweeg te brengen.'

Wij hebben Gods woord tijdens deze conferentie gehoord en nu is het onze taak eraan te leven. Aan het slot van onze vorige algemene conferentie zei president Gordon B. Hinckley: 'Ik zal een beter mens zijn, als ik de dingen waaraan ik tijdens deze conferentie werd herinnerd, in mijn leven ga gebruiken, en ik zou er graag op wijzen dat u allen een beter mens zult zijn als u iets van wat u tijdens deze prachtige conferentie hebt gehoord, in uw leven zult toepassen.'

Als wij deze raad opvolgen, versterken wij onze bekering tot Christus en zijn evangelie, en in die zin worden we meer toegewijd in het naleven van de verbonden en geboden en in het vervullen van onze plicht in de kerk. Volgens mij is dit de oplossing voor één van de grote problemen die ik de laatste jaren in mijn huidige en eerdere leidinggevende roepingen heb waargenomen.

Als ik ringpresidenten vroeg wat hun grootste aandachtswestie of zorg was, zeiden zij herhaaldelijk: 'Wij zien de heiligen graag toegewijd en bekeerd zodat zij getrouw hun verbonden naleven en hun roepingen vervullen.' Ik heb deze kwestie veelvuldig gebedwacht overdacht. Het ontbreekt de heiligen der laatste dagen beslist niet aan gelegenheden om het woord van God te horen, maar jammer genoeg zijn zij vaak traag in het uitvoeren en toepassen van het woord in hun leven.

Hoe kunnen wij een getuigenis krijgen en het verlangen om de Heer (...) met geheel [...] [ons] hart, macht, verstand en sterkte (...) te dienen (LV 4:2) en (...) ons [...] [te] bejeveren de geboden des Heren te onderhouden (...)?)

Door hierover na te denken en te bidden ben ik tot de conclusie gekomen dat het hem zit in een gebrek aan bekering en toewijding: bekering tot Christus, zijn evangelie en zijn kerk en vervolgens toewijding aan de verbonden en individuele roepingen die men heeft ontvangen om anderen te dienen en versterken. Het is zinvol om Christus' woorden tot Petrus, die hierop betrekking hebben, te overwegen: '(...) En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk

dan uw broederen' (Lucas 22:32). Zo schijnt toewijding een uitvloeisel of vrucht van bekering te zijn.

Om de beloofde zegeningen ten volle in ons leven te kunnen ontvangen en optimaal effectief in onze roepingen te zijn, moeten we tot bekering komen. Zouden wij niet allemaal ons uiterste best doen om een verbond of gebod na te leven, een opdracht uit te voeren of Christus te volgen, als wij waarlijk in ons hart bekeerd waren?

Een waarlijk bekeerde volgelving van Christus – iemand die de naam discipel of heilige verdient – zou dienstbetoon in de kerk of de naleving van verbonden en geboden nooit nonchalant of zelfgenoegzaam aanpakken. Zo'n volgelving zou zeker de aansporing van de Heer volgen om '(...) met zijn [of haar] plicht bekend [te] worden, en het ambt, waartoe hij [of zij] is aangesteld, met alle ijver [te] leren uitoefenen' (LV 107:99).

Wat houdt het in bekeerd te zijn? President Harold B. Lee zei: 'Bekering moet meer betekenen dan een "lid met een kaart", met een tiendekwitantie (...) [of] een tempelaanbeveling.' Iemand die bekeerd is '(...) werkt voortdurend aan het verbeteren van innerlijke zwakheden en niet alleen aan het uiterlijk voorkomen.' (*Church News*, 25 mei 1974, p. 2).

Iemand die bekeerd en toegewijd is, doet geen routinewijze dienstbetoon in de kerk. Een bekeerde huisomweziger is niet tevreden als hij een hem toegewezen gezin bezoekt, enkel en alleen zodat hij zijn quorumleider kan rapporteren dat zijn huisonderwijs 'gedaan' of 'klaar' is. Een bekeerde leerkracht in het jeugdwerk wil niet gewoon 'de les geven', maar wil met de Geest onderwijzen en op die manier van invloed zijn in het leven van de ontvankelijke kinderen die aan zijn of haar zorg zijn toevertrouwd.

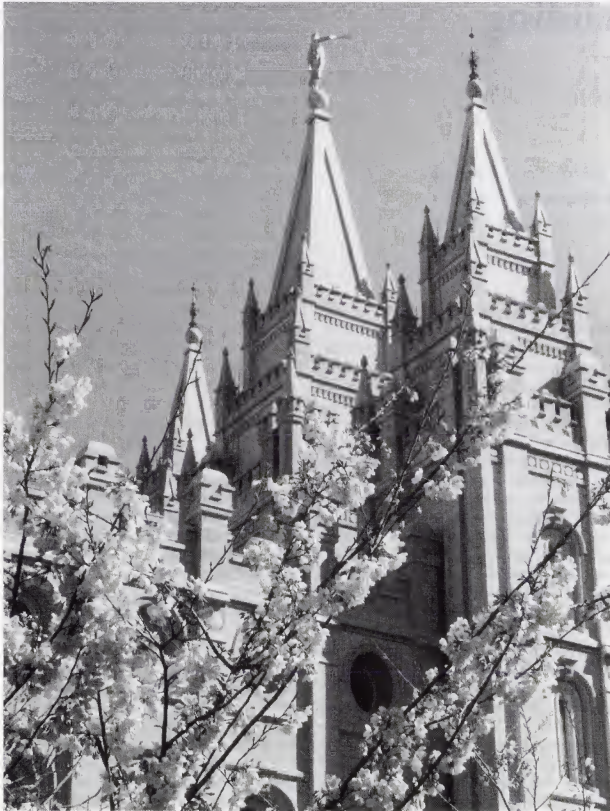
Waarlijk bekeerde heiligen der laatste dagen gaan niet naar de tempel omdat hun gevraagd wordt een bepaald aantal keren per jaar te gaan, maar zij gaan vanuit een oerrecht verlangen om voor overleden voorouders of zelfs volslagen vreemden, die het werk niet zelf kunnen doen, heilige, reddende verordeningen te verrichten. Wij dienen anderen niet, wij vervullen geen taken ter wille van statistieken of rapporten, maar doen dit in de geest van liefde en van toewijding aan Christus en onze hemelse Vader.

Denk aan de raad die president Hinckley dienaangaande in een instructievergadering voor leiders heeft gegeven: 'Wij moeten veel meer bereiken dan statistische verbetering,' zei president Hinckley. 'Daarboven moeten we ons bezighouden met de geestelijke dimensie van onze leden en het vergroten van die dimensie. Wij hebben allemaal de neiging te vragen om statistisch beter werk. Er is een

Goedemiddag mijn broeders en zusters, waar u zich ook mag bevinden. Het is een groot voorrecht om in de nabijheid van Gods levende profeet te zijn, en van hem en anderen die door de Heer geroepen zijn de geïnspireerde woorden van raad, getuigenis en aansporing te ontvangen die tijdens deze conferentie gesproken zijn. Ik getuig dat wat wij van hen gehoord hebben '(...) de wil des Heren, de zin des Heren (...) [en] de stem des Heren' is, zoals de Schriften verklaren: '(...) de kracht Gods tot zaligheid' (Leer en Verbonden 68:4)

Hierdoor moet ik denken aan een uitspraak die ouderling Marion G. Romney van de Raad der Twaalf Apostelen vele jaren geleden aan het einde van de conferentie heeft gedaan: 'De hoeveelheid waarheid en instructie die wij tijdens deze conferentie hebben ontvangen, is genoeg,' zei hij 'om ons in de tegenwoordigheid van God te brengen, als wij er gehoor aan geven' (Conferentieverslag, april 1954, blz. 132-133).

U ziet dat het niet genoeg is om het woord van God in bijeenkomsten zoals deze te horen. Als we willen dat Gods woord van invloed op ons leven is en we willen de beloofde zegeningen ontvangen, moeten we zijn woord opvolgen.

neiging om quota's op te leggen, gewoonlijk met de bedoeling druk uit te oefenen om zo tot statistisch betere resultaten te komen. *In het werk van de Heer bestaat een meer gepaste motivatie dan druk, nl. de motivatie die voortvloeit uit ware bekering.* Als er een groot en levend getuigenis van de waarheid van dit werk in het hart van een heilige der laatste dagen klopt, zult u zien dat hij (zowel man als vrouw natuurlijk) zijn plicht in de kerk doet. U zult hem in de avondmaalsdienst zien. U zult hem in de priesterschapvergadering zien. U zult zien dat hij een eerlijke tiende en andere gaven betaalt. Hij zal zijn huisonderwijs doen. Hij zal zo vaak de omstandigheden hem dit toelaten de tempeldienst bijwonen. Hij zal een diep verlangen in zijn hart hebben om het evangelie aan anderen uit te dragen. U zult zien dat hij zijn broeders en zusters versterkt en opbouwt. (Met andere woorden: hij is toegewijd.)

Bekering maakt alle verschil' (Regional Representatives' seminar, 6 apr. 1984; cursivering toegevoegd).

Broeders en zusters, als u momenteel niet de zegeningen geniet die voortvloeien uit bekering en toewijding, spoor ik u aan de nodige stappen te ondernemen om deze verandering in uw hart teweeg te brengen. Misschien is mijn pleidooi hetzelfde als dat van Alma, toen hij tot de mensen in zijn tijd zei: 'En ziet, ik vraag u, mijn broeders der kerk: Zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij zijn beeld in uw gelaat ontvangen? Hebt gij deze grote verandering in uw hart ondervonden?' (Alma 5:14).

Deze 'grote verandering in uw hart', dat is bekering. President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: 'Mensen bekeren zich als de Geest van de Heer tot hun hart doordringt wanneer zij nederig gehoor geven aan het getuigenis van de dienstknechten van de

Heer' (*Church History and Modern Revelation*, [1953], deel 1, blz. 40).

Ik wil nog eens benadrukken wat ik aan het begin van mijn toespraak zei: het is niet voldoende het woord van God dat tijdens deze conferentie of op andere plaatsen van aanbidding wordt gesproken te horen. Om het doeltreffend te maken – om de beloofde zegeningen te ontvangen – moeten we het opvolgen; of, zoals president Smith gezegd heeft, moeten we 'gehoor geven' aan het getuigenis van de dienstknechten van de Heer'.

Mag ik u allen aansporen de huidige toestand van uw bekering en toewijding te evalueren. Ik nodig u uit om een persoonlijk gesprek met uzelf te houden, waarin u vraagt hoe effectief u bent in uw huidige roeping tot dienstbetoon. Bekijk in hoeverre u de geboden volledig naleeft en de raad van profeten en andere door God geroepen leiders van de kerk opvolgt, ja, ook van uw ringpresident en bisschop. Moet u aan uw plicht herinnerd worden of bent u iemand die daaraan altijd zelf begint en die afmaakt?

Terug naar Alma's vraag: 'Zijt gij geestelijk uit God geboren?' Het is opmerkelijk dat Alma zijn vermaningen tot de mensen in zijn tijd beëindigde door te getuigen hoe hij zelf tot bekering was gekomen: '(...) Ziet, ik getuig u, dat ik weet, dat deze dingen, waarvan ik heb gesproken, waar zijn. En hoe denk gij, dat ik dit zo met zekerheid weet?'

Ziet, ik zeg u, dat ze door de Heilige Geest Gods aan mij zijn bekendgemaakt. Ziet ik heb vele dagen *gevast en gebeden*, opdat ik deze dingen zelf mocht weten. Nu weet ik zelf, dat ze waar zijn; want de Here God heeft ze door zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard, en dit is de geest der openbaring, die in mij is' (Alma 5:45-46; cursivering toegevoegd).

Diezelfde geest van openbaring – de geest van bekering, zogezegd – staat ons allen ter beschikking als we er ijverig naar zoeken door vasten, gebed, gehoorzaamheid en schriftstudie (zie Alma 17:2-3).

Ik hoop dat wij deze conferentie verlaten met een hernieuwd verlangen om meer volledig bekeerd en toegewijd aan het evangelie van Jezus Christus te zijn. Laten wij de vermaning van de apostel Jakobus volgen en '(...) daders des woords en niet alleen hoorders (...) zijn (Jakobus 1:22).

Ik geloof met geheel mijn ziel in Jezus Christus. Mogen wij zijn leringen die in de heilige Schrift staan begrijpen en volgen. Dit is zijn goddelijke kerk. Door de profeet Joseph Smith luidde de Heer de volheid van het evangelie in deze bedeling in. President Gordon B. Hinckley is onze ware, levende profeet. Dat is mijn getuigenis tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verleiding

Ouderling Rulon G. Craven

van de Zeventig

'Verleiding is als een magnetische kracht die een metalen voorwerp in zijn macht heeft. Zij verliest haar (...) macht als men zich ervan afwendt.'

Mijn broeders en zusters, het is heerlijk om met de heiligen die van hun hemelse Vader en van elkaar houden, samen te werken. Wij hebben hun moed en problemen waargenomen waarmee zij te maken hebben in de beproevingen des levens.

De laatste jaren is mij soms door mijn leiders gevraagd om met berouwvolle leden van de kerk te spreken over de teruggave van hun tempelzegens. Deze teruggave van zegens aan die fijne mensen die zich bekeerd hebben, is altijd een geestelijke en ontroerende ervaring. Sommigen van hen heb ik de vraag gesteld: 'Welke gebeurtenissen in uw leven waren er de oorzaak van dat u uw lidmaatschap in de kerk tijdelijk bent kwijtgeraakt?' Met tranen in de ogen zeiden zij: 'Ik heb de grondbeginselen van het evangelie niet gehoorzaamd: gebed, regelmatig kerkbezoek, dienstbetoon in de kerk en evangeliestudie. Vervolgens heb ik aan verleidingen toegegeven en de leiding van de Heilige Geest verloren.' Het is altijd heel bijzonder om met deze berouwvolle mensen te praten, en met hen het wonder der vergeving te voelen en de vreugde van hun hereniging met de heiligen en de Heilige Geest.

Verleiding is een noodzakelijk deel van onze aardse ervaringen. De Heer heeft via de profeet Joseph Smith uitgelegd waarom dit zo is: 'En het is nodig, dat de duivel de mensen kinderen in verzoeking zou brengen, want anders zouden zij niet naar eigen willen kunnen handelen; want indien zij nimmer het bittere zouden hebben, konden zij het goede niet kennen' (LV 29:39).

In het Boek van Mormon legt Nephi uit wat de gevolgen zijn wanneer wij voor verleiding zwichten. (...) de verzoeking van de duivel [...] [verduisteren] de ogen van de kinderen der mensen [...] en [verstokken] hun hart [...] en [voeren] hen op brede wegen [...], zodat zij omkomen en verloren gaan' (1 Nephi 12:17).

De ogen verduisteren houdt in, dat wij de gevolgen van onze daden niet zien of erkennen. Het hart verstokken houdt in dat wij advies negeren of niet willen aannemen. Op brede wegen gevoerd worden, houdt in dat wij toegeven aan wereldse verlokkingen en de invloed van de Heilige Geest in ons leven verliezen.

Brigham Young heeft gezegd: 'Velen denken dat de duivel heerschappij en macht heeft over zowel lichaam als geest. Ik wil u zeggen dat hij slechts in zoverre macht over de mens heeft als het lichaam macht heeft over de geest die erin woont, door naar de geest van het kwade te luisteren (...) de geest wordt door het lichaam beïnvloed en het lichaam door de geest' (*Discourses of Brigham Young*, verzameld door John A. Widtsoe [1941], blz. 69-70).

Verleiding is als een magnetische kracht die een metalen voorwerp in zijn macht houdt. Hij verliest zijn magnetische kracht en macht als men zich ervan afwendt. Zo moeten wij ons van verleiding afwenden; dan zal het zijn macht verliezen.

Ons denken is overdag voortdurend actief. Wij kiezen de gedachtenwegen waarlangs ons denken reist. Als wij wereldse gedachten in onszelf toelaten, kan dit tot onrechtvaardige daden leiden. Op onze snelweg door het leven worden onze zintuigen voortdurend bestookt met reclameborden,

posters, tijdschriften, video's, films, enzovoort die ons denken verlokken en verleiden en, zo wij dit toelaten, beelden in ons hoofd vastleggen die niet passend zijn voor het heiligen der laatste dagen.

Wanneer slechte gedachten in u opkomen Stop! Denk na! Beheers uw denken! Stel u een groot bord voor met het woord AFRIJ. Verander uw gedachten. Verlaat die gedachtenweg.

Wanneer slechte gevoelens en verlangens in u opkomen, zal de Heilige Geest NEE tot u zeggen. Luister naar de Heilige Geest. Stop! Denk na! Stel u een bord met VERBODEN TOEGANG voor. Verander of verjaag die gedachten onmiddellijk, die tot verkeerde, slechte gevoelens en kwade fantasieën leiden, welke verslavend zijn voor lichaam en geest.

Wanneer u tot de keuze van een slechte daad of slechte gedachten wordt verleid, kijk dan vooruit en overweeg de onvermijdelijke gevolgen van die daad. Stop! Denk na! Stel u een bord met het woord STOP voor. Trap op uw mentale remmen. Stuur uw gedachten onmiddellijk naar iets anders, iets opbouwends.

Om verleiding te weerstaan moeten u en ik onze gedachten beheersen. Verwijder slechte gedachten via de *afrijt*. *Verbied* slechte gedachten de *toegang* tot uw geest. *Stop* met gedachten die tot gedrag leiden dat niet bij een heilige der laatste dagen past. U hoeft niet aan verleiding toe te geven. Wees de baas over wat u uw ogen laat zien, uw oren horen, uw mond spreken en uw handen aanraken.

Aan verleiding toegeven kan tot afhankelijkheid van lichaam en geest leiden. Afhankelijkheid kan tot verslaving leiden, en verslaving betekent het verlies van vrijheid en innerlijke vrede.

Wanneer men voor verleiding zwicht, gaat men tegen goede raad in: de raad van de Heilige Geest, de raad van onze leiders, de profeten, de raad van de gezonde leer, de raad van verbonden, en vaak de raad van hen die het meest van ons houden. Men

maakt zich los van de vriendschap en liefde van anderen en de leiding van de Heilige Geest.

Verleiding kan een zachtvaardige manier van waarschuwing voor mogelijke gevaren zijn. Zij fungeert als een waarschuwingstek. Zij waarschuwt ons dat wij mogelijk gevaar naderen. Verleiding kan ons verstand alarmeren, zodat het zich kan afwenden van onjuiste gedachten of daden.

Als eeuwige wezens op een wereld met aardse ervaringen kunnen wij niet vrij van verleiding zijn. Verleiding brengt innerlijke strijd om het goede te doen met zich mee. Iemand die voortdurend op een zinnelijke, vleselijke manier denkt, kan geen geestelijke ontwikkeling ondergaan. Zijn of haar wellustige denken houdt geestelijke groei tegen.

President George Q. Cannon heeft gezegd: 'Tenzij de mens aan verleiding werd blootgesteld, zou hij zichzelf nooit leren kennen, zijn eigen kracht, zijn eigen zwakheden, noch de macht van God. Als Satan geen macht had om de mensen te verleiden, zouden ze in een toestand verkeren waarin ze goed noch kwaad kenden; ze zouden geluk noch ellende kennen. Al hun mogelijkheden

would latent blijven, want er zou niets zijn om ze te prikkelen. Ze zouden verstoken blijven van de ervaring die de mens voorbereidt om zoals God, hun eeuwige Vader, te worden' (*Gospel Truth*, 2 delen, verzameld door Jerreld L. Newquist [1987], blz. 109).

Door gehoorzaamheid aan de evangeliebeginselen verzwakken de verlokkingen van de wereld in ons leven. Met iedere goede keus die we doen, versterken we onszelf geestelijk. De opeenstapeling van juiste keuzen vormt innerlijke, geestelijke kracht en een goddelijk karakter. Wij moeten verleidingen verwachten, want zonder verleiding zou er weinig karaktervorming of -verbetering zijn.

Het is bangstigend te weten dat de macht van het kwade in deze wereld zal toenemen. Dat brengt ons tot de vraag: wat kunnen we doen? Is er een manier om aan de macht van het kwade te ontsnappen? Jazeker.

De leden van de kerk kunnen verleiding weerstaan (1) door gehoorzaamheid aan de beginselen en leerstellingen van het evangelie van Jezus Christus, (2) door de raad van hun profeten en leiders op te volgen, en (3) zo te leven dat hun leven voortdurend

door de macht van de Heilige Geest wordt beïnvloed.

Train uw denken tot gehoorzaamheid aan de evangeliebeginselen en verbonden. Blijf op de snelweg van persoonlijk gebed en gezinsgebed, op de laan van schriftstudie en studie van het leven der profeten, op de weg van dienstbetoon in de kerk. Wees dagelijks bereid de verkeerde weg te verlaten en op de juiste weg naar het eeuwige leven te blijven. Uw beste bescherming tegen verleiding is een actief, vibrerend getuigenis van het evangelie van Christus, dat ons met onze hemelse Vader verbindt. Ons grootste voorbeeld in het weerstaan van verleiding is de Heiland: 'Hij onderging verzoeken, maar schonk er geen aandacht aan' (LV 20:22).

Mijn broeders en zusters, ik weet dat dit werk waar is. Ik weet dat wij vandaag profeten op aarde hebben. Ik weet dat Jezus de Christus is en dat God werkelijk in de hemel leeft. Als wij dichter tot onze hemelse Vader komen door gehoorzaamheid en rechtschapenheid, zal Hij dichter tot ons komen. Hij zal ons zegenen, vervolmaken en beschermen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De noordzijde van de Tabernakel tijdens de conferentie.

Gedenk dan, hoe gij ontvangen en gehoord hebt

Susan L. Warner

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk

'Het zal misschien jaren duren voordat de zaadjes die wij planten vruchten voortbrengen, maar wij kunnen troost vinden in de hoop dat de kinderen zich op een dag de dingen van de Geest (...) zullen herinneren.'

Mijn geliefde broeders en zusters, ik weet nog hoe ik als klein meisje met mijn ouders door de woestijn van Nevada reed op weg naar de algemene conferentie in deze Tabernakel. De auto's hadden toen geen airconditioning, dus reisden we 's nachts met een canvas waterzak voor op de auto gebonden voor het geval dat de radiator zou overkoken. Ik weet nog hoe we voor dit gebouw stonden en lofzangen zongen in het donker van de vroege ochtend, terwijl we wachtten totdat de grote houten deuren open zouden gaan. Ik weet nog hoe ik stiekem hoopte dat ik niet een plaatsje achter één van de brede, ronde pilaren of, erger nog, een dame met een grote hoed zou krijgen. Hoewel ik nauwelijks groot genoeg was om iets te zien, herinner ik mij nog de gevoelens die ik had als iedereen opstond wanneer de profeet binnenkwam. Die gevoelens van opgewonden eerbied zijn geestelijke gevoelens die elke kerker, wanneer ik dit gebouw betreed of onze leiders in de algemene conferentie hoor spreken, terugkomen. Ik herinner mij wat ik heb

ontvangen en gehoord. Ik herinner mij wat ik weet en wat ik heb gevoeld.

Wij hebben allemaal herinneringen aan geestelijke gevoelens. Sommigen van ons herinneren zich geestelijke gevoelens uit hun vroegste kinderjaren. Sommigen van ons herinneren zich misschien gevoelens uit de tijd dat wij de ware kerk van de Heer ontdekten. Bijna iedereen heeft geestelijke gevoelens in verband met de liefde van hun vader, moeder, broers en zusters. Misschien herinneren we ons gevoelens van liefde en saamhorigheid bij ons dienstbetoon met onze medeheligen in het koninkrijk. Misschien hebben wij ons geestelijk hernieuwd gevoeld op een zondagavond na ons kerkbezoek, gezamenlijke schriftstudie en uitwisseling van getuigenissen. Misschien herinneren wij ons oprechte gevoelens bij een vurig gebed, het gevoel van de Heilige Geest in tijden van beproeving of verdriet. Misschien herinneren wij ons het berouw en de vreugde van diepe bekering – van vergifenis en reiniging. Misschien herinneren wij ons intense gevoelens van dankbaarheid voor de liefdevolle gave van verzoening van de Heiland.

De herinnering aan geestelijke gevoelens brengt ons dichtertot onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus. Dit versterkt ons besef van onze ware identiteit. Het herinnert ons aan de proclamatie van de profeten aan de wereld dat: '(...) Iedereen [...] een geliefde geestzoon of – dochter van hemelse ouders [is], en als zodanig [...] een goddelijke aard en bestemming [heeft]' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 1996, blz. 93). Nadenken over geestelijke gevoelens herinnert ons aan wie wij werkelijk zijn.

Het is geen wonder dat wij in de Schriften steeds weer de instructie, de raad en het gebod krijgen: 'O gedenk, gedenk.' Deze herhaalde uitnodiging benadrukt het verband tussen ons herinnering aan geeste-

lijke gevoelens in het verleden en onze getrouwheid in het nu. De Heer heeft de volgende boodschap door middel van de apostel Johannes gegeven: 'Gedenk dan, hoe gij [...] ontvangen en gehoord hebt' (Openbaring 3.3).

Satan wil dat wij traag zijn om te gedenken wat wij hebben ontvangen en gehoord. Hij wil dat wij de zachte getuigenverklaringen van de Geest die ons verteld hebben wie wij werkelijk zijn, minimaliseren en zelfs vergeten. Een deel van Satans boze plan is dat hij onze kinderen verkeerde ideeën geeft over wie zij zijn – leugens die zij zich herinneren.

Een onderwijzeres vertelde mij dat zelfs onze jonge basisschoolkinderen zien en horen hoe heilige dingen ontijd worden. Zij worden door televisieprogramma's, video's en populaire muziek blootgesteld aan slechte dingen die hun ongevoelig maken, zodat zonde normaal en acceptabel lijkt.

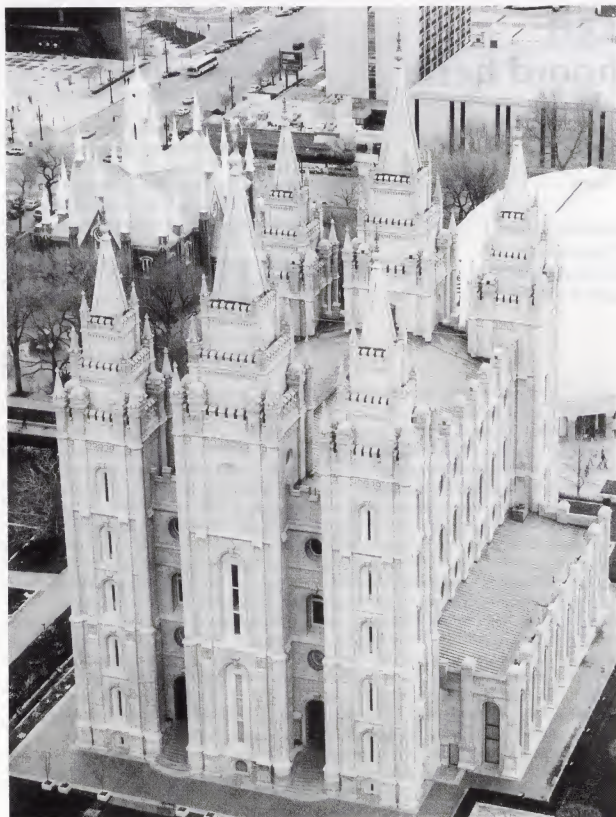
Niet als wij worden onze kinderen constant op subtiele wijze aangemoedigd te geloven dat het leven geen heilig doel heeft en dat zelfzuchtig leven natuurlijk en prijzenswaardig is. Met zulke invloeden zullen kinderen misschien opgroeien zonder te begrijpen dat zijn een hemelse Vader hebben die van hun houdt, dat hun lichaam een heilige tempel is, en dat gehoorzaamheid fijne, gelukkige gevoelens teweegbrengt.

Wij kunnen deze invloeden in ons gezin tegengaan, als wij de raad van onze profeten opvolgen en in een geest van liefde samen de Schriften bestuderen, bidden, en regelmatig gezinsavond houden, waarin we ervaringen uitwisselen en elkaar ons getuigenis geven.

Om ons te helpen bij het onderwijs aan onze kinderen en jongeren hebben onze leiders ons *Voor de kracht van de jeugd* (brochure, 1990) en 'Mijn evangelienormen' gegeven, dat op de achterkant van het boekje *Mijn prestatiedagen* (1995) staat. Wanneer wij deze dingen in ons gezin bespreken, onze gevoelens uiten en samen studeren, bouwen we in ieder gezinslid, jong of oud, een rijk reservoir op aan leerstellige kennis en geestelijke gevoelens waar zij keer op keer aan zullen denken.

Enos heeft in het Boek van Mormon verslag gedaan van zijn herinneringen: '(...) ik ging op wild jagen in de wouden; en de woorden, die ik mijn vader had horen spreken aangaande het eeuwige leven en de vreugde der heiligen had ik ter harte genomen' (Enos 1:3). Enos had een reservoir met leerstellingen en gevoelens waaruit hij kon putten. Hij zei vol dank over zijn vader: '(...) hij onderwees mij [...] in de lering en vermaning van de Heer. Gezegend zij de naam mijns Gods daarvoor' (Enos 1:1).

Iemand die alom bekend is om zijn hulp aan jongeren in nood heeft gezegd dat de

De Salt Lake-tempel

jonge mensen die een fundament van normen en geestelijkheid hebben om op terug te vallen, het gemakkelijkst en volledigst terugkeren, nadat ze zijn afgedwaald. Zij worden versterkt door hun geestelijke herinneringen en zij ervaren bekering als een thuiskomst.

Kinderen komen rein, open en met het verlangen om te leren in deze wereld. Het is ons voorrecht en onze plechtige verantwoordelijkheid hen duidelijke en eenvoudige evangelie waarheden te leren, hen gelegenheden te verschaffen om de Geest te voelen en hun te helpen hun eigen geestelijke gevoelens te identificeren en herkennen. Onze Vader in de hemel heeft tot vader Adam gezegd: 'Daarom geef ik u een gebod om uw kinderen deze dingen overvloedig te onderwijzen' (Mozes 6:58).

Wij hebben echt geprobeerd 's morgens vroeg met ons gezin de Schriften te lezen, maar we waren vaak gefrustreerd als onze zoon klaagde en overgehaald moest worden om uit zijn bed te komen. En als hij dan uiteindelijk kwam, legde hij vaak zijn hoofd gewoon op de tafel. Jaren later, toen hij op zending was, schreef hij ons in een brief: 'Dank u dat u mij uit de Schriften heeft geleerd. Ik wil u laten weten dat ik iedere keer als ik deed of ik sliep, eigenlijk luisterde met mijn ogen dicht.'

Ouders en leerkrachten, als wij onze kinderen helpen om een erfgoed van rijke, geestelijke herinneringen te vestigen, zijn onze pogingen nooit voor niets. Soms zal het misschien jaren duren voordat de zaadjes die wij planten vruchten voortbrengen, maar wij kunnen troost vinden in de hoop

dat de kinderen op een dag zullen gedenken, hoe zij de dingen van de Geest hebben 'ontvangen en gehoord'. Zij zullen zich herinneren wat zij weten en wat zij hebben gevoeld. Zij zullen zich hun identiteit als kinderen van onze hemelse Vader, die hun met een goddelijk doel hierheen heeft gestuurd, herinneren.

Iedere week komen de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen over de hele wereld tezamen om te gedenken wie zij zijn. 'Ik ben een kind van God', zingen jeugdwerkkinderen in vele talen. Jongevrouwen overal herhalen: 'Wij zijn dochters van onze hemelse Vader, die van ons houdt'. Jongemannen gedenken, als zij dienen en hun taak als goede Aäronische-priesterschapsdragers vervullen. En wanneer wij van het avondmaal nemen, gedenken wij allemaal, als wij getuigen van onze gewilligheid om de naam van Jezus Christus op ons te nemen en ons verbinden om Hem altijd te gedenken.

Ik herinner me hoe één van onze kinderen op een dag met zijn vriend naar school ging. Ik zwaaide en riep: 'Denk eraan wie je bent.' Terwijl ze op weg gingen, hoorde ik zijn vriend vragen: 'Waarom zegt je moeder dat toch altijd tegen je? Wat bedoelt ze?' Ik hoorde het vlotte antwoord van onze zoon: 'Ze bedoelt: "Gedraag je goed."' Zo was het ook. Wij gedenken wie wij zijn door ons goed te gedragen, en wij gedragen ons goed als wij gedenken wie wij zijn.

Wij moeten gedenken zijn geboden in alles te onderhouden (zie 1 Nephi 15:25); wij moeten eraan denken de Schrift ijverig te onderzoeken (zie Mosiah 1:7); wij moeten ons de woorden herinneren die onze ouders ons hebben geleerd (zie Alma 57:21); wij moeten ons de raad van de profeten en apostelen herinneren (zie Judas 1:17); wij moeten bedenken hoe vreselijk overtreding is (zie 2 Nephi 9:39); wij moeten bedenken dat de Heer barmhartig is jegens allen, die in Zijn naam geloven (zie Alma 32:22); wij moeten gedenken dat Hij is gekomen om ons te verlossen (zie Helaman 5:9).

Ik stem in met kinderen over de hele wereld, gefijn getuigenis in dit jeugdwerklied en gedenk, wat wij hebben ontvangen en gehoord, wat wij weten en voelen.

Ik ben lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik weet wie ik ben. Ik hoor Zijn stem, en volg Hem in geloof.

Ik vertrouw op de Heiland, Jezus Christus, en neem dit besluit:

ik doe mijn plicht; ik volg Zijn licht, en draag Zijn waarheid uit.

('De Kerk van Jezus Christus,'

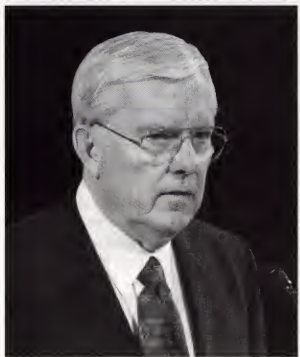
De Kinderster, februari 1990, blz. 11)

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ons vergasten aan de tafel van de Heer

Ouderling Russell M. Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'God [heeft] beloofd de geestelijke honger die de mensheid teistert, te stillen met de ongekende overloed van zijn eigen tafel.'

Broeders en zusters, het is weer een geweldige conferentie geweest. Ik bid dat de Geest des Heren bij mij zal zijn nu ik het voorrecht heb u toe te spreken.

In februari hebben mijn vrouw en ik een regionale conferentie in Johannesburg bijgewoond. We waren onder de indruk van het geloof en de bijzondere uitstraling van de leden.

Dat bezoek aan het Afrikaanse continent bracht herinneringen terug van eerdere taken in Oost- en West-Afrika. Ik moest weer denken aan de extra vasten door alle leden in 1985. Dat bracht ongeveer zes miljoen dollar op waarmee het leed verzacht en de honger gestild kon worden in het door droogte geteisterde Ethiopië. Toen broeder Glenn L. Pace en ik van het Eerste Presidium de opdracht kregen om naar Afrika te gaan, te zien waar behoefte aan was, en aanbevelingen te doen voor een optimale besteding van deze bijzondere gelden, hebben we met eigen ogen de resultaten van de royale gaven van de leden gezien.

We hebben vluchtelingenkampen in dat dorre gebied bezocht. Nog nooit had ik zo'n droogte gezien. We bezochten centra van het Rode Kruis en veldhospitals, waar de

allerzieksten werden verzorgd. Ons hart brak bij de aanblik van zulk afschuwelijk en erbarmelijk lijd. We zagen zieke moeders op kleine bedden die hun kinderen probeerden te voeden en te troosten, veel van die kinderen hadden ingezonken ogen en armen en benen zo dun als een potlood, en waren de hongerdood nabij. Nooit ben ik zo diep getroffen als door het vurige smeken om eten en drinken daar.

Broeders en zusters, net zoals er in Ethiopië mensen lichamelijk verhoongerden door gebrek aan voedsel, zo zijn er ook veel te veel mensen in de wereld die geestelijk verhoongerden. Helaas weten velen van hen niet waar ze geestelijk voedsel kunnen krijgen. Al rondzwerfend vormen ook zij een groep aandoenlijke vluchtelingen. Zij die naar echt geestelijk licht en kennis smachten, kunnen deze alleen door de macht van de Heilige Geest vinden. De Geest verlicht en geeft inzicht in het eeuwige doel van het leven. Door de Geest kunnen de leden van de kerk weten dat het herstelde evangelie van Jezus Christus waar is. Daarom moeten we een drang voelen om onze geestelijke kennis met alle andere kinderen van onze Vader te delen door ze uit te nodigen aan te schuiven aan de tafel van de Heer en zich aan Christus' woorden te vergasten.

'Komt tot de Heilige Israëls', heeft de grote profeet Jakob uit het Boek van Mormon geschreven, 'en vergast u aan hetgeen niet kan vergaan, noch bederven; en laat uw ziel zich in de edelste spijzen verlustigen.'¹ Later spoorde Nephi zijn volgelingen aan zich aan Christus' woorden te vergasten, 'want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.'²

Gods uitverkoren profeet, president Gordon B. Hinckley, heeft onlangs gezegd:

'Ieder lid van deze kerk is een man of vrouw, jongen of meisje. Aan ons de grote verantwoordelijkheid om erop toe te zien dat een ieder "door het goede woord van God" wordt gevoed (Moroni 6:4), dat een ieder gelegenheid tot ontplooiing en expressie en training in het werk en de werkwijze

van de Heer heeft (...). Dit werk draait om mensen, die allen een zoon of dochter van God zijn. De voortgang van dit werk wordt weliswaar in getallen uitgedrukt, maar al onze inspanning moet gericht zijn op de ontplooiing van het individu.'³

Wil De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn door God opgedragen zending vervullen, namelijk een hulpmiddel zijn in het streven 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen',⁴ dan moeten alle leden trek krijgen in evangelievoeding. We moeten 'honger en dorsten naar de gerechtigheid'⁵ voor wij gevuld kunnen worden. We moeten geestelijke kracht in onszelf aankweken voordat we kunnen hopen deze in anderen op te wekken. Een individueel, persoonlijk getuigenis van de waarheid van het evangelie, vooral van de goddelijke levenswandel en zending van de Heer Jezus Christus, is essentieel voor ons eeuwige leven. 'Dit nu is het eeuwige leven', heeft de Heiland gezegd, 'dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.'⁶ Met andere woorden, het eeuwige leven hangt af van onze eigen, individuele kennis omtrent onze Vader in de hemel en zijn heilige Zoon. Alleen van hun bestaan weten is niet genoeg. We hebben het anker van persoonlijke, geestelijke ervaringen nodig. Die krijgen we door ze met dezelfde intense gedrevenheid te zoeken als een hongerende naar voedsel zoekt.

Om nogmaals president Hinckley aan te halen:

'Ieder individueel lid van de kerk heeft het voorrecht en de kans om een sterk en zeker getuigenis te krijgen. De Meester heeft gezegd: "Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek" (Johannes 7:17).

'Dienst aan anderen, studie en gebed leiden tot geloof in dit werk en dan tot kennis van de waarheid ervan. Dat is altijd een persoonlijke aangelegenheid geweest, en dat zal altijd zo blijven.'⁷

We moeten zelf eerst kracht opdoen voor we mogen horen geestelijke voeding aan anderen te kunnen geven. Als we onszelf eenmaal gevoed hebben met het goede woord van Christus en ons vergast hebben aan zijn tafel zodat ons getuigenis sterk en vitaal is, hebben we de plicht om samen met de zendingen op gepaste wijze anderen voor het geestelijke feestmaal uit te nodigen – te beginnen bij ons eigen gezin. Zoals de Heer tegen zijn geliefde apostel Petrus zei: 'Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders.'⁸ De Heiland richtte zich later weer tot Petrus en vroeg: 'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem zeide: 'Hebt gij Mij lief? En hij

zeide tot Hem: Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid mijn schapen.⁹

Als we het gebod van de Heiland aan Petrus gehoorzamen, zullen we onze aandacht richten op de geestelijke groei en ontwikkeling van hen voor wie wij verantwoordelijk zijn. Willen we de schapen van de Heer voeden, dan moeten we betrokken raken bij het welzijn van anderen. De plicht om anderen uit te nodigen voor het evangeliefestmaal rust niet alleen op de schouders van de zendingen. Ieder lid van de kerk heeft die sobere en belangrijke taak, want 'het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen'.¹⁰

Onze profeet roept ons op tot enthousiaste en dynamische liefde voor de kinderen van onze hemelse Vader. Hij vraagt ons om oog te hebben voor de geestelijke honger om ons heen en daarop te reageren door gewillig onze overvloed te delen. Geen macht op deze aarde kan zoveel bewerkstelligen als een rechtvaardige man of vrouw, jongen of meisje.

Het thuis en het gezin spelen een essentiële rol bij het aanknepen en ontwikkelen van geloof en een getuigenis. Het gezin is de hoeksteen van de samenleving; de beste plaats om geloof aan te kweken en een getuigenis te krijgen is een deugdzaam, liefdevol thuis. Onze liefde voor onze hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus vinden een vruchtbare voedingsbodem in een gezin waar het evangelie wordt geleerd en nageleefd. Als de Schriften worden gelezen en

besproken, als er 's ochtends en 's avonds wordt gebeden, en als er uit het gedrag van dag tot dag eerbied voor God en gehoorzaamheid aan Hem spreekt, krijgen de waarheidsbeginselen van het eeuwige leven diepe wortels in het hart van jong en oud. Net zo goed als je de beste maaltijd thuis eet, vindt het meest voedzame evangelieonderwijs ook thuis plaats. Sterke, trouwe gezinnen bevinden zich in de beste positie om sterke, trouwe leden van de kerk voort te brengen. De recente proclamatie van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf aan de wereld over het gezin stelt duidelijk dat het gezin door God is ingesteld. De proclamatie gewaarschuwt dat de desintegratie van het gezin de rampen zal doen komen over de mensen, gemeenschappen en landen die door de profeten van vroeger en nu zijn voorspeld.

Het gezin is de plaats waar het fundament voor geestelijke groei wordt gelegd en versterkt; de kerk is de steiger die het gezin schraagt en verstevigt. Hoewel de kerk na het gezin komt wat evangelieonderwijs betreft, zorgt de kerk wel voor veel geestelijke leerervaringen en groei. Een goed voorbereide avondmaalsdienst, bijvoorbeeld, moet een geestelijk festijn zijn waarin wij onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, onze Heer en Heiland Jezus Christus, aanbidden en beter leren kennen. Bisschoppen, als uw avondmaalsdiensten minder zijn dan een geestelijk voedzaam feestmaal, spoor ik u aan om de wijkraad, en met name de zusters, om suggesties te vragen over manieren

om van elke avondmaalsdienst een meer eerbiedige, geestelijke ervaring te maken. Laat de raad u ook helpen onze leden te leren dat de kapel een bijzondere plaats is in onze gebouwen die we met een gevoel van respect voor God en eerbied voor zijn heilige Zoon betreden. Laat de stille, vreedige influisteringen van de Heilige Geest in onze erediensdiensten aanwezig zijn, en breng geestelijk licht en voedsel in ons leven.

Of we het evangelie nu thuis of in de kerk onderwijzen, we moeten het eeuwige doel van het evangelie duidelijk voor ogen houden. Niet lang geleden was ik getuige van het soort geloof en de geestelijke kracht die het evangelie geeft toen een achttienjarige zuster die voor haar leven vocht in een strijd tegen kanker, mij om een zegen vroeg. Ze zei: 'Broeder Ballard, ik ben niet bang om dood te gaan. Ik zou graag blijven leven. Er zijn dingen in het leven die ik nog graag zou willen doen, maar ik weet dat Jezus mijn Heiland en Verlosser is. In de afgelopen jaren is Hij mijn beste vriend geworden. Ik vertrouw Hem, en ik vertrouw u als zijn vertegenwoordiger. Wat Hij ook met mij wil, ik ben er klaar voor.'

We smeekten om een wonder, maar op haar verzoek lieten we het in de handen van onze hemelse Vader. Kort daarop stierf ze; de vrede van de Heer was bij haar en haar getrouwe gezinsleden.

Broeders en zusters, we moeten thuis en in onze kerkelijke bijeenkomsten de openbaar te begijnselen en geïnspireerde leer onderrichten. Elke ouder en leerkracht moet goed in staat zijn om het evangelie door de macht van de Geest te onderwijzen zodat getuigenissen worden hernieuwd en het begrip omtrent het leven en het eeuwige leven wordt versterkt.

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen vragen de leiders om in de priesterschapsquorums, hulporganisaties en de ring- en wijkraad het grote belang van het gezin constant te benadrukken. Daar worden de Schriften bestudeerd en wordt gebeden zodat alle gezinsleden hun best doen om de Heiland in alles te volgen.

De leiders moeten ook onderstrepen dat alle volwassen leden van de kerk ernaar moeten streven om de verordeningen van de tempel waardig te zijn. Ze moeten vaststellen wie hun voorouders zijn en de heilige tempelverordeningen voor hen verrichten.

De ouders en leiders moeten al het mogelijke doen om iedere jongeman voor te bereiden op het Melchizedeks priesterschap, de tempelverordeningen en een voltdiening. Zo moeten ook de jongevrouwen zich voorbereiden op het sluiten en naleven van heilige verbonden en het ontvangen van de tempelverordeningen. Het sluiten en naleven van heilige verbonden is het verrukke-

lijkste gerecht aan de tafel van de Heer. Het is het hoogste, meest vullende feestmaal van het evangelie van Jezus Christus in de sterfelijkheid; het heeft eeuwige gevolgen. Onze hedendaagse profeet heeft ons deze visie voorgehouden van mensen die zich voor de tempelverordeningen kwalificeren, de tempelverbonden naleven, en geregeld in het huis des Heren arbeiden:

'We zouden (...) een beter volk zijn', heeft president Hinckley gezegd. 'Er zou weinig of geen ontrouw onder ons bestaan. Scheidingen zouden bijna volledig verdwijnen. Er zou zoveel leed en er zouden zoveel gebroken harten vermeden worden. Er zou een grotere mate van vrede en liefde en geluk in ons huis heersen. Er zouden minder wenende vrouwen en wenende kinderen zijn. Wij zouden elkaar in grotere mate waarderen en wederzijds respecteren. En ik ben er zeker van dat de Heer met meer genoege op ons neer zou zien en ons zou zegenen.'¹¹

Door middel van zijn profeet heeft God beloofd de geestelijke honger die de mensheid teistert, te stillen met de ongekende overvloed van zijn eigen tafel. Het enige wat Hij van ons vraagt is dat wij tot Christus komen en dan al het mogelijke doen, in ons gezin en met de steun van de kerk, om alle kinderen van onze Vader te helpen deze zo belangrijke sterfelijke periode goed door te komen.

'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop', heeft de Heer gezegd. 'Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en bij hem Mij.'¹²

Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is. Hij leeft en nodigt een ieder uit deel te nemen aan de vreugdevolle evangeliemaaltijd. Joseph Smith is de profeet van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus in deze laatste dagen. Mogen wij allen gezegend worden, geliefde broeders en zusters, met een sterker verlangen om de dingen van de Geest na te streven en ons eraan te vergasten, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

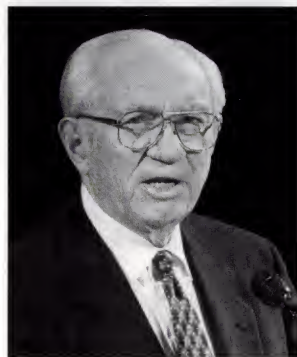
NOTEN

- 1 2 Nephi 9:51.
- 2 2 Nephi 32:3.
- 3 *De Ster*, juli 1995, blz. 51.
- 4 Mozes 1:39.
- 5 Matteüs 5:6.
- 6 Johannes 17:3.
- 7 *De Ster*, juli 1995, blz. 51.
- 8 Lucas 22:32.
- 9 Johannes 21:17.
- 10 Leer en Verbonden 88:81.
- 11 *De Ster*, januari 1996, blz. 51.
- 12 Openbaring 3:20.

'Gedenk (...) Uw kerk, o Here'

President Gordon B. Hinckley

'[Dit] is het werk van de Verlosser. Het is het evangelie van goed nieuws. Het is iets om blij en opgetogen over te zijn.'

Dit was een geweldige conferentie. De Geest des Heren was bij ons. Wij hebben vele wijze, geïnspireerde woorden gehoord. Ons getuigenis van dit goddelijke werk is versterkt. Ik hoop dat velen van ons zich hebben voorgenomen de evangeliëbeginselen beter na te leven.

We zijn beslist gezegend met de toespraken die gehouden zijn. De gebeden waren inspirerend en de muziek geweldig. We zijn zo gezegend dat we toegewijde musici in de kerk hebben. Hun bijdrage tot de geest van de conferentie is zeer wezenlijk. Alle koren hebben uitzonderlijk mooi gezongen.

Ik wil in het bijzonder iets zeggen over dit Tabernakelkoor dat vandaag voor ons gezongen heeft. Ik las laatst een brief van Wilford W. Woodruff en zijn raadgevers, George Q. Cannon en Joseph F. Smith, met als datum 11 februari 1895, 101 jaar geleden. Hij was aan het koor in die tijd gericht en er staat in:

'Wij wensen dat dit koor niet alleen de goede naam die het in binnen- en buitenland heeft verdiend, hooghoudt, maar dat het de grootste vertolker van goddelijke kunst in het hele land wordt. Het moet het waardige hoofd, het voorbeeld en de leider

worden voor alle andere koren en muzikale groepen in de kerk en daarbij musici en tekstschrijvers met zuiver gevoel, gezang en harmonie inspireren, totdat haar licht onverflauid over de wereld zal schijnen en naties door haar muziek bekoord zullen zijn.'

Dan gaat het verder: 'Dit koor is een grote hulpbron voor de zaak van Zion en moet dat ook zijn. Als het zich vervolmaakt in de heerlijke wereld van de zang, kan het de oren van duizenden die nu doof zijn voor de waarheid openen, hun verstande hart verzachten en kostbare zielen met liefde voor het goddelijke inspireren. Op deze manier kan het vooroordelen wegnemen, onwetendheid verdrijven en het kostbare licht des hemels laten stralen over tienduizenden die aangaande ons misleid zijn geweest en nog zijn' (James R. Clark, *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 delen [1965-75], 3:267-68).

Deze verantwoordelijkheid heeft dit koor nu ruim een eeuw gedragen. Door de jaren heen is de bezetting veranderd, maar de kwaliteit van de muziek is slechts verbeterd. Dit koor is één van de grote schatten van de kerk. Ik vind dat het één van de grote schatten van Amerika is. Ik beschouw het als het voortreffelijkste koor in de hele wereld. Moge het haar grote zending om hier en in het buitenland verheven, inspirerende muziek te verschaffen blijven vervullen. Uit naam van de gehele kerk dank ik de functionarissen, dirigenten, organisten en leden van deze toegewijde groep talentvolle, begaafde musici die hun tijd zo royaal geven.

Nu wil ik zo vrij zijn nog een andere kwestie aan te roeren. Maanden geleden ben ik geïnterviewd door Mike Wallace, een doorgewinterde reporter voor het CBS-programma '60 minutes' dat wekelijks over geheel Amerika voor meer dan twintig miljoen kijkers wordt uitgezonden.

Ik besefte dat als ik zou verschijnen, er ook critici en lasteraars tegen de kerk uitge-

nodigd zouden worden. Ik wist dat we niet konden verwachten dat het programma helemaal gunstig voor ons uit zou vallen.

Aan de andere kant dacht ik dat dit een gelegenheid was om enkele positieve aspecten van onze cultuur en boodschap aan vele miljoenen mensen te presenteren. Ik kwam tot de conclusie dat het beter is om een kans te wagen dan in elkaar te kruipen en niets te doen. Het was een interessante ervaring. De filmploegen van het programma filmden urenlange oog-in-oog interviews, gesprekken en formele uiteenzettingen met allerlei omljsting. Zij interviewden zowel andere leden van de kerk als onze critici. Uit dit geheel hebben zij vermoedelijk een presentatie van ongeveer een kwartier gedistilleerd.

We hebben geen idee wat eruit zal komen – tenminste, ik niet. Dat zullen we vanavond merken, als het in deze vallei op de bus komt. Als het gunstig uitvalt, ben ik dankbaar. Zo niet, dan beloof ik dat ik nooit meer in zo'n val zal trappen. In de omgeving van Salt Lake City wordt het vanavond om 6 uur uitgezonden en in vele andere gebieden in dit land vanavond om 7 uur.

In het inwijdingsgebed van de Kirtland-tempel, dat door openbaring was ontvangen, zoals de profeet vermeldt, pleitte hij met de volgende woorden bij de Heer:

'Gedenk uw ganse kerk, o Here (...) opdat het koninkrijk, dat gij zonder handen hebt opgericht, een grote berg moge worden en de ganse aarde vullen;

Opdat Uw kerk uit de wildernis der duisternis tevoorschijn moge komen en schoon als de maan moge schijnen, en helder als de zon, en schrikkelijk als een leger met banieren (LV 109:72-73).

Wij zijn getuige van het antwoord op dat

opmerkelijke pleidooi. De kerk wordt hier en in het buitenland steeds meer gezien zoals zij werkelijk is. Er zijn nog mensen, niet weinigen, die kritiseren en rebelleren, afvallen en hun stem verheffen tegen dit werk. Zulke mensen zijn er altijd geweest. Zij spreken hun tekst, lopen over het toneel des levens en worden dan spoedig vergeten. Ik veronderstel dat wij altijd zulke mensen zullen hebben, zolang wij trachten het werk des Heren te doen. Wij gaan voorwaarts, marcherend als een leger met banieren, beschilderd met de oneindige waarheid. Wij strijden voor waarheid en goedheid. Zij die oprecht des harten zijn, zullen onderscheiden wat waar en wat niet waar is. Wij zijn een groep christelijke soldaten ('... [aangejord] ten strijd, onder 't kruis van Jezus, dat [...] [ons] steeds geleid' ('Voorwaarts, christenstrijders,' lofzang 165).

Overal waar wij gaan, zien wij grote vitaliteit in dit werk. Overal waar het wordt georganiseerd, is enthousiasme. Het is het werk van de Verlosser. Het is het evangelie van goed nieuws. Het is iets waarover we blij en opgetogen moeten zijn.

Broeders en zusters, laten wij nu naar huis gaan met een sterker besluit in ons hart om het evangelie beter na te leven, met grotere ijver te dienen en met enthousiasme en zonder angst voor de waarheid op te komen. Als dienstknecht van de Heer laat ik u mijn zegen. Moge u gelukkig zijn als u in geloof leeft, big ik nederig in de naam van Hem die wij allen liefhebben en dienen, namelijk de Heer Jezus Christus. Amen. □

De levende profeten steunen

Presidente Janette Hales Beckham
Algemeen presidente jongevrouwen

'Als wij steun verlenen, houdt dat in dat we iets met ons geloof doen.'

Ik verheug me er altijd op als de jongevrouwen bij elkaar komen voor onze jaarlijkse jongevrouwenbijeenkomst. Vanavond heeft die blijdschap iets van een fluistering – het getuigenis van de Heilige Geest die me toefluistert dat een profeet van God speciaal voor de jongevrouwen een boodschap heeft.

Ons thema voor deze bijeenkomst is: 'Sta als een getuige door je steun aan de hedendaagse profeten.' Denkend aan het woord *steunen* kun je jezelf afvragen: 'Is er een verschil tussen de profeet steunen en je getuigenis van het feit dat we profeten hebben?' Steun verlenen betekent dat je iets met je geloof doet. Ons getuigenis van de profeet wordt omgezet in actie als we hem steunen.

Mijn geloof in een levende profeet is in het jeugdwerk ontstaan en ik heb het behouden in de jaren waarin ik naar volwassenheid groeide. Ik had een getuigenis van het feit dat wij profeten hebben, maar ik had er niet over nagedacht wat het betekende om de profeten te steunen.

Tijdens de algemene conferentie van oktober 1994 heeft ouderling David B. Haight gezegd: 'Wanneer wij de president van de kerk onze steun verlenen door het opsteken van de hand, betekent dat niet alleen dat wij voor God erkennen dat hij de rechtmatige

bezitter van de sleutels van het priesterschap is; het betekent ook dat we met God een verbond sluiten dat wij de leiding en raad die via zijn profeet komt, zullen gehoorzamen. Het is een plechtig verbond' (*De Ster*, januari 1995, blz. 13).

Ik heb over de woorden van ouderling Haight nagedacht. Ik heb nagedacht over de toezegging die ik deed als ik mijn hand opstak en met God een plechtig verbond sloot dat ik de profeet zou steunen.

In de maand april daarop volgend, hebben de leden van de kerk president Gordon B. Hinckley hun steun toegezegd als profeet, ziener en openbaarder, en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met president Thomas S. Monson en president James E. Faust als zijn raadgevers. Ik keek naar de jongevrouwen toen jullie, voor het eerst in de geschiedenis, verzocht werd om als groep de profeet steun te verlenen, en ik vroeg mezelf af: 'Weten de jongevrouwen wat steunverlening inhoudt?'

Tijdens die conferentie zei president Hinckley: 'Steunverlening is veel meer dan een ritueel van handen opsteken. Het is een belofte om degenen die gekozen zijn te schragen, te steunen en te helpen' (*De Ster*, juli 1995, blz. 46). Als wij onze steun verlenen, heeft dat met ons gedrag te maken. President Hinckley haalde ook afdeling 107, vers 22, uit de Leer en Verbonden aan, waar

staat dat het Eerste Presidium, ofwel 'drie presiderende hogepriesters (...) tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund [worden]'.

Vaak bespreek ik ons thema met jongevrouwen en vraag ik wat het voor hen betekent om 'te allen tijde, (...) in alle dingen en in alle plaatsen als getuigen van God te staan' (Mosiah 18:9; geciteerd in *Mijn persoonlijke vooruitgang*, blz. 6). Ik denk dat het betekent dat we door ons gedrag laten zien wat we geloven. Wij staan zeker als getuigen voor God als we zijn profeten steunen, vooral als we weten wat steunverlening inhoudt. Wij zullen de leiding en de raad van de profeten gehoorzamen. We worden werkelijk getuigen als we dat plechtige verbond sluiten.

Als klein kind geloofde ik dat we een profeet hadden en dat hij de waarheid sprak; maar ik weet niet zeker of ik wel begreep dat de profeet het tegen mij persoonlijk had. In het begin van ons huwelijk werkte mijn man twee jaar bij de luchtmacht. We woonden in een legerplaats op Long Island (New York). Ik zorgde voor onze kleine kinderen en ging vaak op bezoek bij burenen die uit alle delen van het land kwamen. Op een dag, toen een buurvrouw en ik het over ons geloof hadden, wilde ze graag weten wat er anders was aan De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik vertelde haar in het kort over de herstelling, en legde toen uit dat de herstelde kerk van Jezus Christus in deze tijd een profeet heeft. Dat leek haar interesse te wekken, en ze wilde weten wat de profeet gezegd had. Toen ik haar begon te vertellen over de Leer en Verbonden en de hedendaagse openbaring zei ze: 'Maar wat heeft hij recentelijk gezegd?' Ik vertelde haar over de algemene conferentie en dat de kerk maandelijks een tijdschrift uitgaf dat een boodschap van de profeet bevatte. Toen raakte ze helemaal geïnteresseerd. Ik moest tot mijn schande bekennen dat ik de laatstverschenen boodschap niet gelezen had. Ze sloot

ons gesprek af met: 'Je bedoelt dat jullie een levende profeet hebben en dat je niet weet wat hij gezegd heeft?' In die situatie had ik niet laten zien wat steunverlening inhoudt.

We kunnen het woord *steunen* ook anders opvatten. Als je viool speelt, kun je met de strijkstok één snaar aanstrijken, en als hij goed gestemd is, trillen de andere snaren mee. Die snaren ondersteunen het geluid niet alleen, zij versterken en dragen het geluid.

Als wij allemaal naar de profeet luisteren en zijn boodschap toepassen, als wij goed afgestemd zijn, kunnen we zijn boodschap meedragen. Anderen zullen de boodschap van de profeet oppakken door de manier waarop wij ons gedragen. Daarom eindigt die boodschap vanavond niet - hij begint pas. Is de gedachte daaraan niet opwindend? Wij kunnen ervoor zorgen dat zijn boodschap in ons eigen leven een krachtige uitwerking heeft, maar ook thuis, in onze buurt en op school.

Als de profeten tot ons spreken, is het alsof onze hemelse Vader tot ons spreekt. In afdeling 1 van de Leer en Verbonden, vers 38, staat: 'Hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.'

Gelukkig kunnen we, in deze tijd van satellieten en moderne technologie, de profeet zien en horen. We kunnen zijn boodschappen lezen en herlezen. Veel jongevrouwen in verre landen hebben dat voorrecht nog niet. Dit is een heilige avond voor degenen onder ons die bij elkaar gekomen zijn om te luisteren naar de boodschap van president Hinckley voor de jongevrouwen.

Vanavond heeft president Gordon B. Hinckley een boodschap voor ieder van ons. Wij, jongevrouwen, moeders en leidsters, willen hem laten weten dat wij een boodschap hebben voor hem en zijn raadgevers, president Monson en president Faust. Wij steunen u. We weten wat steunverlening inhoudt - we zullen ons door u laten leiden en uw raad ter harte nemen. Wij zullen u steunen met ons vertrouwen, ons geloof en onze gebeden. Volgende week, als wij, jongevrouwen en hun leidsters, onze hand opsteken tot steunverlening aan de levende profeten, beseffen we dat we een plechtig verbond sluiten. We weten dat we, door de raad van de levende profeten op te volgen en ons door hen te laten leiden, beter in staat zullen zijn om 'heilige verbonden te sluiten en ons eraan te houden, de verordeningen van de tempel te ontvangen, en ons te verheugen in de zegeningen van de verhoging' (*Mijn persoonlijke vooruitgang*, blz. 6).

Ik bid dat wij door ons gedrag zullen laten zien dat we een verbondsvolk zijn, dat we de levende profeten steunen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Luisteren met andere oren

Virginia H. Pearce

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

'Lees en herlees de boodschappen. (...) Gebruikt de Heer de profeten om je gebeden te verhoren?'

Ik ben moeder, en net als alle moeders leer ik veel van mijn kinderen. Als jullie me mijn privé-praatje willen vergeven, zou ik jullie daarover iets willen vertellen.

We hebben een zoon en schoonzoons die graag een partijtje golf spelen, dus je kunt je voorstellen hoe opgewonden ze waren toen ze een paar jaar geleden de kans kregen om golfles van een wereldberoemde beroeps-speler te krijgen.

Met hun golfas op de schouders persten de jongens zich op die late zomeravond door de deuropening van onze woonkamer.

James bracht verslag uit van de hoogtepunten van die dag: 'Die prof ging van de een naar de ander. Hij keek hoe je sloeg en gaf dan aanwijzingen. Toen hij bij mij kwam, zei hij: "In principe heb je een heel goede swing. Maar als je dit keer naar achteren uithaalt, draai dan iets meer naar rechts en haal daarna met kracht uit. Goed zo", zei hij. "Oefen dat maar. En als iemand je ooit probeert te vertellen dat je het anders moet doen, zeg hem dan dat ik heb gezegd dat je een prachtige swing hebt!" Toen ging hij naar de volgende golfspeler, en ik bleef oefenen.'

'Heeft het geholpen?' vroegen we.

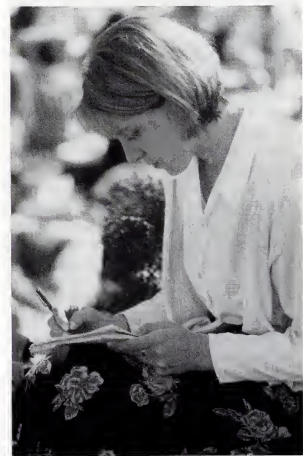
'Nog niet, maar dat komt wel', antwoordde hij vol vertrouwen.

Toen de jongens de andere deur uitlieten om in de achtertuin nog een beetje te oefenen, voelde ik een steek van afgunst.

Zou het niet fijn zijn als ik iemand had die ik zo vertrouwde, een deskundige die naar mijn leven kon kijken en zou zeggen: 'In principe doe je het heel goed. Maar als je dit of dat een beetje anders zou doen, zou het veel verschil maken?'

Sommigen van jullie zijn met jullie vriendinnen naar die feestjes geweest waar ze je allemaal vertellen wat er mis met je is! Ik zou het jullie niet aanraden. Daar houd je alleen maar een vervelend gevoel aan over. Nee, ik wil informatie van een echte deskundige.

Plotseling ging me een licht op! De algemene conferentie! Geen wonder dat ik uitkijk naar die bijeenkomsten en boodschappen! Dat zijn mijn deskundigen: de profeten, die tegen me zeggen dat mijn swing in principe goed is en die me dan vertellen wat ik moet doen of laten, waardoor er verschil merkbaar zal zijn. Deze mannen hebben niet alleen ervaring, maar hun

aanwijzingen komen via de Heilige Geest rechtstreeks van onze hemelse Vader, aangepast aan mijn onmiddellijke en persoonlijke behoeften. Waar kun je beter op vertrouwen dan op die combinatie: de Heer, zijn woordvoerder, en de Heilige Geest?

Wat zit dat prachtig in elkaar! Als algemeen presidium van de jongevrouwen willen we alle jongevrouwen en hun leidsters vragen om naar president Hinckley te luisteren en er een persoonlijke boodschap uit te halen. Vervolgens vragen we jullie om daarmee te gaan werken en te zien welke positieve veranderingen daar zonder twijfel op volgen.

Een jongevrouw heeft ons geschreven: 'President Hinckley haalde in een van zijn toespraken Jozua 1:9 aan. Daar staat: "Wees sterk en moedig. Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar gij gaat." Soms willen mijn vriendinnen dat ik me anders voordoe dan ik ben, en ik wil niet iemand anders zijn. Ik wil mezelf zijn, en waar ik bang voor ben, is dat ik ze kwijt raak, en ik wil ze niet verliezen. Toen de profeet die tekst voorlas, leek het alsof hij wist wat ik dacht. Ik had het gevoel dat iemand mijn gebeden verhoord had. Als mijn vriendinnen het me ooit weer lastig maken, weet ik wat ik moet denken en doen, omdat ik die woorden in mijn gedachten heb die ik nooit zal vergeten, nooit!'

Laat me nog eens herhalen waartoe we worden uitgenodigd:

1. Luister naar en lees de woorden van president Hinckley. Het is gemakkelijk om te zeggen: 'Dat was echt een goede toespraak. Hij is een van mijn favoriete sprekers.' Vervolgens gaan we naar huis en blijven dezelfde mensen met dezelfde moeilijkheden. President Hinckley zal deze bijeenkomst vanavond afsluiten. Hij en de andere algemene autoriteiten zullen ons komend weekend toespreken. Lees en herlees hun boodschap. Maakt de Heer gebruik van zijn profeten om jullie te laten weten dat Hij van jullie houdt en dat jullie op de goede weg zijn, dat jullie swing in principe heel goed is? Maakt de Heer gebruik van zijn profeten om jullie een aantal praktische aanwijzingen te geven en waarschuwingen om naar te handelen?

2. Kijk vervolgens, met de hulp van de Heilige Geest, welke persoonlijke boodschap er voor jou in zit – door welke kleine verbeteringen je je swing kunt perfectioneren. Die boodschap zal, net als voor de jongevrouw van wie ik zojuist een brief heb voorgelezen, voor jou een idee of een zinsnede bevatten waarvan je het gevoel hebt dat die juist voor jou wordt uitgesproken. Jij alleen weet hoe je het moet interpreteren. Zo gaat persoonlijke openbaring in zijn werk. Het is eenvoudig. Leg het niet naast je neer.

President Gordon B. Hinckley begroet de jongevrouwen die tijdens de jongevrouwenvrijenkomst hebben gesproken.

3. Doe iets met die boodschap. Oefen. 'Weest daders des woords en niet alleen hoorders' (Jakobus 1:22). Dat is waar het bij openbaring om draait. Het haalt niets uit als de Heer vaak tot ons spreekt en wij er niets mee doen.

Een lauwermeisje heeft ons geschreven over haar verlangen om gehoor te geven aan de woorden van president Hinckley over zendingswerk. Haar persoonlijke boodschap was dat ze zendingswerk kon doen door een beter voorbeeld voor haar vriendinnen te zijn. Eerst vond ze dat moeilijk, maar ze gaf niet op. Uiteindelijk slaagde ze erin om haar gewoonten te veranderen.

Ze schrijft: 'De school was vroeg uit en we gingen met z'n allen naar het huis van een vriendin om een videofilm te kijken. Ze wilden er een draaien voor achttien jaar en ouder en zeiden dat hij niet zo slecht was. Ik wilde meedoen omdat ik er genoeg van had om altijd maar braaf te zijn. Gelukkig verzette een van de jongens zich ertegen door te weigeren ernaar te kijken. Ik was ontzettend opgelucht. Maar toen draaiden ze een film voor veertien jaar en ouder die minstens zo slecht was. Ik heb mijn uiterste best gedaan om ze ervan te weerhouden, maar dat lukte niet. Ik had naar huis moeten gaan, maar dat heb ik niet gedaan. Ik heb daar spijt van. Die avond heb ik de Heer in mijn gebed beloofd dat ik een beter voor-

beeld voor mijn vrienden en vriendinnen zou zijn. Sindsdien heb ik bepaalde woorden uit mijn woordenschat geschrapt. Ik spijbel niet meer, en sommige vriendinnen doen dat nu ook niet meer. Ik geef tips voor betere films, en elke keer als zij iets kiezen waar ik liever niet naar kijk, ga ik weg.'

Laat je niet ontmoedigen – blijf proberen totdat het je lukt. We hebben recht op de hulp van de Heer als we proberen zijn wil te doen. Bid om die hulp en blijf het proberen.

4. Kijk welke veranderingen er in je leven en in je gevoel plaats vinden. Als wij ons leven in overeenstemming brengen met de wil van God zoals die door zijn profeten aan ons wordt overgebracht, zullen we een goed gevoel krijgen.

President Hinckley heeft ons gevraagd om 'een beetje beter ons best te doen om een beetje beter te worden' (*De Ster*, juli 1995, blz. 80). Ik bid dat wij die raad zullen opvolgen – dat we de boodschappen van de profeet met enthousiasme zullen ontvangen vanuit ons verlangen om ons door de deskundigen te laten adviseren met betrekking tot een rechtschapen levenswijze. Om te spreken met de woorden van een zestienjarige jongevrouw: 'Ik geloof echt alles wat ik van president Hinckley lees, en ik weet dat hij werkelijk een profeet van God is.'

Ik sluit me bij haar getuigenis aan. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Beproevingen opgewekt tegemoetreden

Anne Marie Rose

Wijk Oak Hills 9, ring Oak Hills, Provo (Utah)

'Ik merkte dat ik ervoor kon kiezen om positief te zijn en optimistisch over de vele goede zaken in mijn leven.'

Ik geloof in steunverlening aan onze levende profeet, president Gordon B. Hinckley, door naar zijn raad te luisteren en die op te volgen.

Tijdens de algemene conferentie van het afgelopen najaar luisterde ik naar president Hinckley toen hij vertelde over de emigratie van duizenden Europese heiligen die hun problemen 'optimistisch en enthousiast' tegemoet traden (*De Ster*, januari 1996, blz. 65). Hij gaf ons de raad dat ook te doen.

Het was moeilijk om dat te horen. In die periode was ik ongelukkig, gefrustreerd, ik had diep medelijden met mezelf.

Gedurende de zomer had ik maandenlang getraind om lid te kunnen worden van het volleybalteam van de universiteit. Ik liep hard, deed aan gewichtheffen, oefende eindelijk. Ik gaf er al mijn tijd aan. Het had resultaat. Ik kwam bij het team. Mijn droom werd werkelijkheid, dat dacht ik althans.

Toen begon de droom te vervagen. Andere speelden beter dan ik. Een groot deel van de tijd zat ik op het bankje mijn teamgenoten aan te moedigen, ernaar te verlangen om vaker te mogen spelen, mijn teleurstelling te verblijten.

Het leven was niet eerlijk. Mijn houding had invloed op de andere meisjes van het team. En het had invloed op mijn visie op mezelf.

Waarom had mijn hemelse Vader me zo hard laten werken terwijl ik uiteindelijk zo teleurgesteld zou worden? Nadat ik geworsteld had over wat ik moest kiezen en gebeden had om leiding, besloot ik ten slotte om uit het team te gaan. Ik moest weer gaan studeren en mijn leven oppakken.

Maar het leek wel alsof ik mijn teleurstelling en mijn wrok niet kon loslaten. Toen begon de algemene conferentie. Ik

houd van die tijd van het jaar omdat de Geest bij ons thuis overvloedig aanwezig is. In elke kamer kun je naar de conferentie luisteren.

De toespraak van president Hinckley bevatte de raad die ik nodig had om de dingen in hun juiste perspectief te zien. Door 'een geest van overvloedig optimisme' en enthousiasme (*De Ster*, januari 1996, blz. 65), kon ik ervoor kiezen om mijn ervaringen met het volleybal los te laten. Ik kon ervoor kiezen om positief en optimistisch over mijn leven te zijn: mijn vrienden, mijn studie, mijn familie. Ik kon plezier hebben in volleyballen, ook als we niet wonnen. Plotseling begon het dilemma dat onoverkomelijk geleken had, te vervagen. Ik kreeg een beter gevoel over mezelf. Ik las meer in de Schriften. Ik bad meer. Ik begon andere mensen aardiger te vinden. Ik merkte dat de Geest weer bij me was.

Ik ben dankbaar voor een levende profeet die me geleerd heeft dat ik geen medelijden met mezelf hoeft te hebben. Hij haalde Alma 26:35 aan, waarin ons duidelijk wordt gemaakt dat er sedert het begin van de wereld nooit mensen zijn geweest die 'zulk een goede reden hadden om verblijd te zijn als wij'. Ik besef nu dat ik zoveel heb om dankbaar voor te zijn, zoveel redenen om blij te zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Mijn gebeden werden verhoord

Kirstin Boyer

Wijk Springville 7, ring Springville (Utah)

'Elke avond las ik, voordat ik naar bed ging, in de Schriften. Ik dacht erover na, bad erover (...). Ik wist dat mijn gebeden werden verhoord.'

Ik herinner me dat ik, toen ik nog klein was, eens mijn moeders kamer binnenkwam en haar zag huilen bij het lezen van een boek. Dat had ik nog nooit gezien, en ik vroeg haar wat ze las. Ze zei dat het boek ging over een man, Spencer W. Kimball, een profeet van God. Ze vertelde me veel prachtige dingen over zijn leven. Vanaf dat moment voelde ik dat een profeet iemand was die ik kon vertrouwen en waarvan ik kon houden, vooral als mijn moeder dat zo voelde. Dus toen mijn leidsters van de jongevrouwen mij vroegen of ik wilde opletten welke boodschap president Hinckley in zijn toespraak wilde overbrengen, wist ik dat er iets voor mij bij was.

Toen ik de toespraak van de profeet beluisterde en hem nog eens doorlas, ontdekte ik dat de boodschap voor mij was, dat ik de Schriften beter moest lezen en erover moest nadenken en bidden.

Elke avond las ik, voordat ik naar bed ging, in de Schriften. Ik dacht erover na, bad erover en vroeg mijn hemelse Vader of ze de waarheid bevatten. Toen ik daarna in bed kroop, kreeg ik een warm, tintelend gevoel

van binnen. Ik wist dat mijn gebeden werden verhoord. Ik merkte dat ik de rest van de week gelukkiger en behulpzamer was. Mijn resultaten op school werden beter. Ik vond tijd om te studeren en ik onthield wat mij onderwezen werd. Gewoonlijk verschillen mijn moeder en ik van mening over bepaalde zaken, maar die week bracht ik het geduld op om naar haar mening te luisteren en er begrip voor op te brengen. Dat is niet gemakkelijk voor me. Ik had een beter gevoel over mezelf dan in tijden het geval was

geweest. Ik merkte ook dat de Heer zorgde dat ik meer tijd vond om verder te gaan met mijn schriftstudie.

Mijn getuigenis werd krachtiger. Ik voelde me een beter mens - en dat alles doordat ik elke avond voor het naar bed gaan in de Schriften las.

Ik wil die gevoelens de rest van mijn leven vasthouden. Ik wil zoveel zegeningen blijven ontvangen. En al die zegeningen had ik ontvangen omdat ik naar president Hinckley geluisterd had. Ik wil op net zo'n positieve manier blijven veranderen en net zo'n innige band met Jezus en mijn hemelse Vader krijgen als ik die voel bij het lezen van de Schriften.

Jongevrouwen in de hele wereld, ik spoor jullie allemaal aan om naar de profeet te luisteren en iets te vinden waarin je jezelf kunt verbeteren, zodat je de zegeningen kunt ontvangen voor het opvolgen van zijn raad. Ik weet dat het werkt. Het is beslist de moeite waard, want je krijgt zoveel meer dan je geeft. We zullen altijd bij onze hemelse Vader in de schuld staan. Ik weet dat jullie, als jullie naar de woorden van de profeet luisteren, een inniger band zullen krijgen met onze Vader in de hemel en met zijn Zoon, Jezus Christus. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vier van de jongevrouwen die hebben deelgenomen aan de algemene jongevrouwenvrijenkomst die op 30 maart in de Tabernakel is gehouden, vlnr.: Vanessa Sattini, Anne Prescott, Kirstin Boyer en Anne Marie Rose.

Hij heeft me een profeet gegeven

Anne Prescott

Wijk Midvale-Oost 3, ring Midvale-Oost (Utah)

'Mijn hemelse Vader houdt van me en heeft het beste met me voor. Hij heeft me een profeet gegeven waardoor ik te weten kom wat ik moet doen.'

orde zou komen als ik in deze moeilijke periode van mijn leven mijn best zou doen. Door de woorden van president Hinckley werd mijn verdriet niet weggenomen, maar ik begreep erdoor dat ik gelukkig moest zijn en ervoor moest zorgen dat mijn moeder en mijn familie gelukkig zouden zijn.

Na de bijeenkomst stond iedereen op en

we zongen: 'Wij danken U, Heer, voor profeten' (Lofzang 17). De kracht en de geest van liefde daar in dat gebouw waren ongelofelijk. Nadat we de kerk verlaten hadden, moesten we wachten voor een stoplicht, en tot onze verbazing stonden we vlak naast president Hinckley. We waren heel opgewonden en zwaaiden naar hem. Toen hij terugzwaaide, kon je zijn liefde voelen. We hadden hem niet aangeraakt of met hem gesproken, maar de liefde die ik van hem voelde uitgaan, was sterk en onvergetelijk.

Ik wil jullie alleen maar vertellen hoe belangrijk een hedendaags profeet voor mij is. Hij is de woordvoerder van onze hemelse Vader. We krijgen niet alleen antwoord op onze gebeden vanuit de Schriften, maar ook door wat president Hinckley ons op de algemene conferenties, tijdens geestelijke programma's en op avonden als deze te zeggen heeft. Mijn hemelse Vader houdt van me en heeft het beste met me voor. Hij heeft me een profeet gegeven waardoor ik te weten kom wat ik moet doen om eens bij Hem terug te keren. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Tijdens de laatstgehouden algemene conferentie heb ik echt de tijd en de moeite genomen om naar de toespraken te luisteren en er iets van mee te nemen. Toen ik naar president Gordon B. Hinckley luisterde, werd ik zeer geraakt door zijn geest. Ik dacht na over de juiste keuzen die hij gemaakt had toen hij zo oud was als wij, waardoor hij trouw kon blijven aan wat hij geloofde. Toen hij zijn raad aan ons overbracht, kon ik zijn liefde en toegewijde zorg voor ons en voor zijn roeping zien. Toen hij lachte en een grapje maakte, kon ik zien wat een vreugde je voelt als je de Heer dient.

Naarmate de maand december en de vakantie naderden, wist ik dat het moeilijk zou worden. Mijn vader was net vier maanden daarvoor overleden, waardoor mijn moeder en ik thuis alleen achterbleven. In die tijd had ik het geluk een ringconferentie bij te wonen waar president Hinckley onverwacht op bezoek kwam. Hij gaf zijn getuigenis en zei dat hij van ons hield. Hij zei: 'Bent u somber gestemd? Richt uw blik omhoog, Richt u op. Zing kerstliederen. Wees positief.' Die paar woorden betekenden heel veel voor me. Ik wist dat alles in

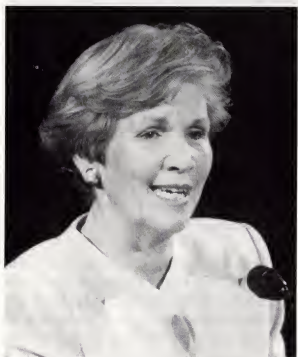

Een anker voor de eeuwigheid en voor deze tijd

Bonnie D. Parkin

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

'Belangrijker dan de profeet zien, is dat we zijn boodschap voor ons begrijpen. Als we die boodschap toepassen, kunnen we er zeker van zijn dat we een getuigenis krijgen van zijn heilige roeping.'

Vanavond hebben we het voorrecht van de aanwezigheid van een profeet, president Gordon B. Hinckley. Het feit dat hij hier is, toont aan dat hij van ieder van ons houdt. Als we zijn invloed voelen, kunnen we een getuigenis krijgen van zijn goddelijke roeping. Een eigen getuigenis van de levende profeet is niet alleen een bezit van onschatbare waarde voor de eeuwigheid, maar in deze tijd verankert het ons in de waarheid. Dat getuigenis van onze profeet is in onze kerk van essentieel belang, iets waarop we grote nadruk leggen: we praten er vaak over, we horen het in de getuigenisdienst, en we maken ons er druk over als vrienden ons ernaar vragen. Maar wij alleen hebben de verantwoordelijkheid om het te verkrijgen - alleen de Heilige Geest zal het ons geven.

Hebben jullie er een getuigenis van dat president Hinckley de levende profeet van onze Vader is? Ik wil jullie laten zien hoe je dat kostbare geschenk kunt ontvangen.

Toen ik een jonge vrouw was, ging ik op een winterse dag naar Salt Lake City. Ik had mijn auto neergezet voor het bestuursge-

bouw van de kerk en ik deed net een punt in de parkeermeter, toen ik een man het gebouw uit zag komen. Hij droeg een donkere overjas en een hoed. Maar hij had nog iets: een geest die mijn ziel beroerde. Ik kon mijn ogen niet van hem afhouden, en terwijl hij de trap afdaalde, besefte ik plotseling dat het president David O. McKay was. Hij zei niets toen hij langs me liep. Hij glimlachte alleen vriendelijk en nam zijn hoed af. De Geest vervulde letterlijk mijn wezen. Ik wist dat ik een profeet van God gezien had. Niet iedereen zal de gelegenheid krijgen om een profeet van dichtbij te zien. Gelukkig is dat niet nodig. We kunnen allemaal hetzelfde getuigenis ontvangen dat ik lang geleden op die trap kreeg. Belangrijker dan de profeet zien, is dat we zijn boodschap voor ons

begrijpen. Als we die boodschap toepassen, kunnen we er zeker van zijn dat we een getuigenis krijgen van zijn heilige roeping.

Zuster Diana Lacey, leidster in Farmington (New Mexico), had moeite om de jongevrouwen te laten inzien dat het programma *Mijn persoonlijke vooruitgang* leuk en zinvol was. Ze bleef ermee worstelen totdat ze president Hinckley tijdens een algemene conferentie het verhaal hoorde vertellen over Kaleb en Jozua die, met tien anderen, naar Kanaän gestuurd werden om verslag uit te brengen over de bronnen van bestaan en het volk. Bij hun terugkeer brachten de tien mannen verslag uit over alle negatieve zaken die ze geconstateerd hadden, maar Kaleb en Jozua sloegen dat over en vertelden over de positieve dingen. Jammer genoeg verkozen de mensen om, net als in onze tijd, de twijfelaars te geloven, en daarom mochten alleen Kaleb en Jozua het beloofde land binnengaan. President Hinckley voegde daaraan toe:

'We zien sommigen om ons heen die onverschillig staan tegenover de bestemming van dit werk, die apathisch zijn, die over beperkingen spreken, die angst uitemen. (...) Het ontbreekt hun aan visie op de toekomst.'

De spreuk "Indien openbaring ontbreekt, verwildert het volk" (Spreuken 29:18) is een goede' (*De Ster*, januari 1996, blz. 64).

Zuster Lacey was ontroerd door die profetische boodschap en besefte dat *Mijn persoonlijke vooruitgang* alles met visie te maken had. Ze zei: 'Ik heb iets veranderd en de resultaten waren verbluffend. (...) Mijn veranderde houding en de manier waarop ik mijn

persoonlijke vooruitgang benaderde, had zijn uitwerking op de houding van de meisjes. (...) De geest van de toespraak van president Hinckley is mij tot zegen geweest.'

Zien jullie dat het getuigenis van zuster Lacey versterkt werd doordat ze de profeet navolgde? Ze paste de vier stappen toe waarover zuster Virginia H. Pearce gesproken heeft: ze luisterde naar en las de woorden van president Hinckley, ze haalde er een boodschap voor zichzelf uit, ze bracht de boodschap in praktijk, en ze merkte welke veranderingen er in haar leven en haar gevoelens plaats vonden.

Ik ken een jongevrouw die opgegroeid is in de wijk van president Spencer W. Kimball. Ze had een vurig getuigenis van zijn roeping, maar tijdens haar zending overleed president Kimball. De jonge zendingeling maakte zich zorgen hoe ze moest getuigen van een profeet die ze niet kende. Op een avond, toen ze bad voor de nieuwe president, Ezra Taft Benson, werd ze onmiddellijk overspoeld door de warmte van de Geest, en kreeg ze een nieuw getuigenis. 'De Heer wist dat ik het moest weten', zei ze, 'en Hij wist dat ik het tijdens mijn zending aan anderen zou vertellen.' Zusters, dit kan ook met jullie gebeuren!

President Hinckley heeft de belofte gedaan dat iedereen recht heeft op een eigen getuigenis (zie *De Ster*, januari 1996, blz. 4). Ik weet dat vader om zo'n getuigenis een beetje beangstigend kan zijn. We maken ons zorgen dat we gewoon geen antwoord krijgen. Of we weten dat we, als we wel een antwoord krijgen, ernaar zullen moeten leven!

Maar denk eens na: welke uitwerking zou een getuigenis van een levende profeet op jullie hebben? Op welke manier zou het jullie in je dagelijkse strijd tot steun kunnen zijn? Zou het je leven veranderen en jullie tot zegen zijn?

Alleen jullie kunnen met de Heilige Geest deze vragen beantwoorden. Als jullie nu nog geen getuigenis van president Hinckley hebben, vertrouw dan, terwijl je bezig bent dat voor jezelf te verkrijgen, op het getuigenis van anderen. Bid voor hem, bestudeer zijn woorden, zoek naar een persoonlijke boodschap, pas die boodschap toe, en kijk welke goede gevoelens je ondervindt.

Zullen jullie dat doen? Zullen jullie nu luisteren naar wat hij zegt en zoeken welke boodschap hij voor jullie leven heeft? Dat hoop ik, en dat bid ik. Ik geef jullie mijn getuigenis dat ik weet dat we een levende profeet hebben die ons leidt. Ik bid dat wij vanavond allemaal zelf zullen proberen ons eigen goddelijk getuigenis te verkrijgen of opnieuw te bevestigen dat God zijn kerk leidt door middel van profeten en dat Gordon B. Hinckley nu zijn profeet is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wees eerlijk en trouw

President Gordon B. Hinckley

'Wees trouw aan de kerk. Houd je eraan vast. Als je dat doet, zal zij worden als een anker op een ruwe zee.'

Wat is dit een prachtige aanblik. Deze mooie Tabernakel vol met vrolijke en mooie jongevrouwen. Vele duizenden meer zijn bij elkaar gekomen in kerkgebouwen op vele plaatsen in de wereld. Ik dank jullie voor de moeite die jullie hebben genomen om deze avond bij elkaar te komen. Het is een prachtige bijeenkomst geweest. We zijn opgebouwd en geïnspireerd door alle toespraken, door de muziek van dit prachtige koor en door het openingsgebed. Als jullie onthouden wat je gehoord hebt en als je de gegeven raad ter harte neemt, zul je veel geluk ondervinden in je leven.

Ik bid om de leiding van de Geest van de Heer als ik tot jullie spreek. Ik beschouw dit als een geweldige gelegenheid om jullie te vertellen wat ik voel. Jullie zijn jongevrouwen in de leeftijd van twaalf tot achttien jaar. Jullie hemelse Vader en ieder van ons die jullie kent, heeft hoge verwachtingen van jullie. Jullie horen bij deze geweldige generatie en jullie bereiden je voor om die plaats in te nemen in de boeiende wereld die jullie toekomst is.

Jullie zien je voortdurend voor moeilijke keuzen gesteld. Jullie problemen zijn niet nieuw, maar ze zijn intenser geworden. Jullie worden onderworpen aan aantrekkelijke en aanlokkelijke verleidingen. Jullie vertegenwoordigen de toekomst van deze kerk,

en de tegenstander van de waarheid wil jullie verwonden, wil je geloof verwoesten, wil jullie leiden langs paden die verlokkelijk en interessant, maar dodelijk zijn.

We hebben een lofzang die ik graag door de jeugd van de kerk hoor zingen:

'Zal de jeugd van Zion dralen, niet voor waarheid staan en recht?

Als de vijand aan komt vallen, zullen w'arz'len voor 't gevecht?

Nee! Trouw aan 't geloof dat onz' ouders beladen!

Trouw aan 't geloof waar de mar'laars voor streeden!

Wat God beval of spreken zal, daarvoor staan w'immer onwrikbaar pal!

(Lofzang 170).

Ik wil met jullie spreken over trouw aan het geloof, over trouw zijn aan jezelf en aan je vrienden en vriendinnen, over trouw aan je ouders en je erfgoed, over trouw aan de kerk en aan onze hemelse Vader en zijn Zoon, de Heer Jezus Christus.

Eerst wil ik het hebben over trouw aan onszelf. In ons dertiende geloofsartikel staat dat we geloven eerlijk en trouw te moeten zijn.

Wij geloven dat we eerlijk en trouw moeten zijn. Het is zo belangrijk dat we trouw zijn aan onszelf. We hebben allemaal iets wat we getuigen noemen. We kennen het verschil tussen goed en verkeerd. Men hoeft ons niet te vertellen wat goed en wat kwaad is. Ik denk dat we dat wel weten. We weten het als we iets verkeerd hebben gedaan, en dan voelen we ons geweten knagen. We weten het als we iets goeds hebben gedaan, en dan voelen we ons gelukkig. Trouw zijn aan onszelf betekent dat we in alle situaties en omstandigheden een voorbeeld zijn van een rechtshapen levenswijze.

Trouw zijn aan onszelf betekent eerlijk zijn. Het betekent eerlijk zijn op school. Spieken of iets dergelijks kunnen we ons niet veroorloven. Veronderstel dat je een levensgevaarlijke operatie moet ondergaan. Je zou toch niet willen dat die operatie verricht werd door een chirurg die tijdens zijn medische opleiding gespiekt had? Natuurlijk niet. We gaan naar school om te leren en om

onzelf toe te rusten voor het werk dat we in de toekomst zullen gaan doen. Het is noodzakelijk dat we gebruik maken van de mogelijkheid om te leren. De Heer heeft tegen ons, leden van deze kerk gezegd dat Hij van ons verwacht dat we studeren en kennis vergaren. Ik ken geen enkele andere kerk met Schriftuur waarin staat dat de leden zich zowel wereldlijke als geestelijke kennis eigen moeten maken.

Ik vraag jullie, jongevrouwen, dringend om al het onderwijs te volgen dat binnen je bereik ligt. Jullie zullen het nodig hebben voor de wereld waarin je zult leven. Er is zo ontzettend veel wedijver. Deskundigen zeggen dat de gemiddelde persoon kan verwachten dat zij in de loop van haar carrière tenminste vijf verschillende banen zal hebben. De wereld is aan het veranderen, en het is zo belangrijk dat we ervoor zorgen dat we in die verandering mee kunnen gaan. Maar dit alles heeft een positieve kant. Er is in de hele geschiedenis geen generatie geweest waarin aan vrouwen zoveel mogelijkheden geboden werden. Jullie eerste doel moet een gelukkig huwelijk zijn dat in de tempel van de Heer verzegeld wordt, waarmee je een goed gezin gaat stichten. Ontwikkeling kan je beter toerusten om die idealen te verwzenlijken.

Wees eerlijk in je leven. Als heilige der laatste dagen kun je je niet bezondigen aan winkeldiefstal of iets dergelijks. Lang geleden zei men al dat eerlijk het langst duurt. De vinger van de Heer heeft op de stenen tafelen geschreven: 'Gij zult niet stelen. (...) Gij zult niet begeren' (Exodus 20:15, 17).

We moeten trouw zijn aan onszelf waar het onze deugd betreft. Als leden van de kerk kunnen noch jullie, noch ik, verwikkeld raken in onzedelijke zaken. De Heer heeft bij wijze van gebod gezegd: 'Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren' (Leer en Verbonden 121:45). Hij zegt tegen ons dat we niet eens aan onzedelijke dingen kunnen denken. Waarom niet? Omdat slechte gedachten uitloppen op slechte daden. Daarna heeft Hij gezegd dat, als we zorgen dat deugd onze gedachten versiert, ons vertrouwen in het nabijzijn van God sterk zal worden. Denk je dat eens in. En verder zegt Hij dat de Heilige Geest voortdurend onze metgezel zal zijn. (Zie LV 121:45-46.) Dat zijn geweldige en opmerkelijke beloven, en ze worden gegeven aan degenen die een deugdzaam leven leiden.

We kunnen ons niet veroorloven dat we bezoeeld raken door onzedelijkheid. We leven in een wereld waar wij, en vooral jullie, jongeren, voortdurend verleidingen ondergaan. Je ziet het op de televisie. Je ziet het in tijdschriften. Je leest het in boeken. Je ziet het op videofilms die zo gemakkelijk te krijgen zijn. Houd je er verre van. Het zal je alleen maar schaden. Wat de kuisheidswet

betreft, weet je wat er van je verwacht wordt. Als je merkt dat je onder de druk van de omstandigheden toch geneigd bent toe te geven, beheers je dan. Houd ermee op voordat het te laat is. Je zult eeuwig dankbaar zijn dat dat je gedaan hebt.

Wees trouw aan jezelf en aan het beste dat je in je hebt. Dat beste is heel goed. Shakespeare heeft gezegd: 'Wees steeds trouw aan uzelf, en daaruit volgt, als op de dag de nacht, dat gij dan jegens niemand vals kunt zijn' (*Hamlet*, eerste bedrijf, derde toneel, regel 78-80).

Veel jongevrouwen van jullie leeftijd hebben last van een gebrekkelijk gevoel van eigenwaarde. In tegenstelling tot wat jullie misschien denken, zal een onzedelijke daad je gevoel van eigenwaarde alleen maar ondergraven. Wees trouw aan jezelf, en je zelfrespect zal toenemen. Weet dat jullie een goddelijk geboorterecht hebben. Ontwikkel een goed beeld van jezelf. Anderen kunnen kwetsende opmerkingen over je maken. Dat is alleen maar een teken van hun onwetendheid, niet van de kwaliteiten die jij bezit. Behoud de waardigheid die past bij een jongevrouw die een dochter van God is.

Laat je niet in met drugs. Raak ze niet aan. Experimenteer er nooit mee. Ik smeek jullie, jullie allemaal, om ze te mijden als vervg. Jullie zijn jonge vrouwen. Er ligt een geweldige toekomst voor jullie. Jullie toekomst is veelbelovend. De meesten van jullie zullen op een bepaald moment willen trouwen en kinderen krijgen. Gebruik van drugs kan de oorzaak zijn van een vreselijke handicap, niet alleen voor jullie, maar ook voor jullie kinderen. Ik aarzel niet om te zeggen dat jullie spijt zullen krijgen als jullie ermee knoeien. Als jullie de beheersing kunnen opbrengen om ze te mijden, zullen jullie reden tot vreugde hebben.

Wees trouw aan jezelf, lieve vriendinnen. Wees trouw aan elkaar, aan je vriendinnen en vrienden. Let op het goede in de mensen om je heen, en leg daar de nadruk op. Roddel noot, of zegt nooit iets onvriendelijks over je kennissen. Het zal zich slechts tegen je keren. Jehova heeft geboden: 'Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste' (Exodus 20:16).

Reik anderen de helpende hand. Wij allemaal hebben van tijd tot tijd hulp nodig. We hebben behoefte aan bemoediging. We hebben vrienden nodig die ons door dik en dun trouw blijven. Ik vraag ieder van jullie om zo'n vriendin te zijn.

Misschien hebben sommigen van jullie in de *New Era* van maart het verhaal gelezen over een gehandicapt meisje, Jenni. Ze was eenzaam en niet erg aantrekkelijk. Op een dag zei ze tegen haar klasgenoten: 'Ik heb behoefte aan een vriendin. Ik heb iemand nodig die met mij samen tussen de middag haar boterham opeet. Wie wil mijn vriendin

zijn?' Er stond een meisje op dat zei: 'Ik wil je vriendin zijn', en toen zei een ander meisje dat ook. Tussen de middag aten ze samen hun brood op. Ze spraken haar moed in. Ze hielpen haar. Ze brachten nieuw leven in de donkere wereld van dat gehandicapt meisje. En ondertussen werd hun eigen leven vervuld met een nieuw soort geluk.

Wees trouw aan jullie ouders en jullie erfgoed. Jammer genoeg zijn er sommige ouders die dingen doen waardoor hun kinderen ernstige schade oplopen. Maar dat komt betrekkelijk weinig voor. Niemand stelt meer belang in jullie welzijn, in jullie geluk, in jullie toekomst, dan jullie vader en moeder. Zij zijn van een vorige generatie. Dat is waar. Maar er is een tijd geweest dat ze net zo oud waren als jullie nu zijn. Jullie moeilijkheden verschillen niet wezenlijk van de hunne destijds. Als ze jullie soms beperkingen opleggen, is dat omdat ze zien dat er gevaar dreigt. Luister naar ze. Wat ze van je vragen is misschien niet naar je zin. Maar je zult je een stuk gelukkiger voelen als je het doet. Je moeder is je beste vriendin. Vergeet dat nooit. Zij heeft je het leven geschonken. Zij heeft voor je gezorgd, je gevoed, je verzorgd als je ziek was, en gezorgd voor alles wat je nodig had. Luister nu naar haar. Praat open en vertrouwelijk met haar. Je zult zien dat ze je vertrouwen niet beschaamt, en dat ze veel wijsheid bezit.

Velen van jullie zijn afstammelingen van pioniers in deze kerk. Zij hebben zo geworsteld, ze hebben zo'n vreselijke prijs betaald voor hun geloof. Wees trouw aan hen en wees altijd trouw aan de kerk die zij zo liefhadden. Ik wil dat jullie allemaal zullen onthouden dat jullie mij vanavond hebben horen zeggen dat deze kerk waar is. Andere kerken doen ook veel goed, maar dit is de 'ware en levende kerk' van de Heer Jezus Christus, wiens naam zij draagt. (Zie LV 1:30.) Wees trouw. Houd je eraan vast. Als je dat doet, zal zij worden als een anker op een ruwe zee. Zij zal een licht zijn in je leven, en een fundament waarop je het kunt grondvesten. Ik getuig plechtig dat deze kerk nooit op een dwaalspoor gebracht zal worden. Zij is in Gods handen, en als ooit een van haar leiders zal trachten haar op een dwaalspoor te brengen, ligt het in zijn macht om hem te verwijderen. Hij heeft gezegd dat Hij zijn werk voor de laatste keer hersteld heeft en dat zij 'nooit meer te gronde zou gaan en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer over zou gaan' (LV 138:44; zie ook Daniël 2:44-45).

Ik hoop dat ieder van jullie die daarvoor in aanmerking komt het seminarie volgt. Daar wordt je een schitterende gelegenheid geboden om te je leerstellingen waardoor je gelukkig zult worden, eigen te maken. Daar heb je een prachtige gelegenheid om gezellig met je leeftijdgenoten om te gaan.

President Gordon B. Hinckley.

Beschouw de kerk en haar leiders als bron van raad en leiding. Wij koesteren maar één verlangen, en dat is dat jullie gelukkig zullen zijn, dat er in jullie leven uitdagingen zullen zijn, en dat het je voldoening zal geven, dat jullie zullen worden behoed voor de valstrikken van het kwaad waaraan jullie ten offer kunnen vallen, dat jullie het soort mensen zullen zijn dat de fakkel van de waarheid omhoog houdt en doorgeeft aan de volgende generatie.

De waarheden van dit evangelie zijn onvergankelijk en eeuwig. Filosofieën veranderen. Gewoonten veranderen. Cultuur verandert. Maar met al die veranderingen hebben de beginselen van het evangelie nooit een verandering ondergaan, en dat zal ook nooit gebeuren.

Jullie kunnen je gelukkig prijzen dat jullie lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen! Daar vind je prima vrienden en vriendinnen! Daar zijn bekwame en gelovige leerkrachten. Daar ben je in de gelegenheid om dienstbaar te zijn. Waar anders bestaat bijvoorbeeld dienstbetoon dat te vergelijken is met de hoop voor de doden? Jullie, jullie allemaal,

kunnen de gelegenheid krijgen om naar het heilige huis van de Heer te gaan om je daar te laten dopen voor iemand die in de wereld hierna zonder die vorm van dienstbetoon geen vooruitgang kan maken. Die persoon kan op aarde een belangrijke vrouw van grote invloed geweest zijn. Maar zonder de verordening van de doop wordt ze belemmerd in haar eeuwige vooruitgang. Jullie zijn in de gelegenheid om haar te bevrijden. Wat is dat onzelfzuchtig en prachtig. Jullie kunnen, met een beetje inspanning, degene worden die de poort ontsluit waardoor die persoon in staat gesteld wordt om voort te gaan op de weg van onsterfelijkheid en eeuwig leven. Er bestaat in de hele wereld geen andere organisatie die jou die gelegenheid biedt. Zij verschaft de middelen waardoor we in staat zijn om de meest onzelfzuchtige vorm van dienstbetoon te beoefenen. Je zult in dit leven geen bedankje krijgen voor het dopen van de doden. Maar je zult voldoening voelen dat je zonder enig eigenbelang iets gedaan hebt wat zeer op prijs gesteld wordt. Wees trouw aan de kerk waarvan je deel uitmaakt.

Wees trouw aan onze eeuwige Vader en

zijn beminde Zoon, de Heer Jezus Christus.

Vergeet nooit wie je bent, zoals je vanavond gezongen hebt. Je bent echt een kind van God, een van zijn dochters. Hij is je eeuwige Vader. Hij houdt van je. Je kunt je in gebed tot Hem wenden. Hij heeft je dat gevraagd. Jullie weten dat allemaal, en wat is dat prachtig. Hij is de grootste van allen. Hij is de Schepper en de Bestuurder van het universum. En toch zal Hij naar jouw gebed luisteren!

Hij wil dat zijn zonen en dochters gelukkig zijn. Zonde heeft nooit geluk gebracht. Overtredingen hebben nooit geluk gebracht. Ongehoorzaamheid heeft nooit geluk gebracht. Geluk wordt gevonden in het plan van onze Vader in de hemel en in gehoorzaamheid aan de geboden van zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus.

Nu wil ik in verband daarmee iets te berde brengen. Ik doel op de gewoonte – ja, het is een gewoonte geworden – van veel jonge mensen, ook jongevrouwen, op de middelbare en de hogeschool om in hun gesprekken de naam van de Godheid te ontwijden. Jehova heeft op de stenen tafelen geschreven: 'Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt' (Exodus 20:7).

Laat me jullie vertellen over iets wat ik als kleine jongen in de eerste of de tweede klas heb meegemaakt. Op een dag kwam ik thuis uit school, gooid mijn boeken op tafel, en gebruikte de naam van de Heer ijdel toen ik uitdrukking gaf aan mijn opluchting dat de school die dag ten einde was.

Mijn moeder hoorde dat. Ze was geschokt. Ze nam me bij de hand en bracht me naar de badkamer. Daar pakte ze een schoon washandje en een nieuw stuk zeep. Met die verschrikkelijke zeep waste ze mijn mond uit. Huilend protesteerde ik. Ze ging nog even door en zei toen: 'Laat me dat soort woorden nooit meer uit jouw mond horen.'

De smaak was vreselijk. Het standje was nog erger. Ik heb het nooit vergeten, en ik hoop dat ik sindsdien de naam van de Heer nooit meer ijdel gebruikt heb.

Toen president Spencer W. Kimball jaren geleden een operatie onderging, werd hij van de operatiekamer naar de afdeling intensive care gereden. De beveler die de brancard voortdruwde, struikelde en liet zich een vloek ontvallen waarbij hij de naam van de Heer gebruikte. President Kimball, die nog maar nauwelijks bij bewustzijn was, zei zwakjes: 'Alstublieft! Alstublieft! U bezoedelt de naam van mijn Heer.'

Er viel een dodelijke stilte, en toen fluisterde de jongeman: 'Het spijt me.' (Zie *The Teachings of Spencer W. Kimball*, uitgegeven door Edward L. Kimball [1982], blz. 198.)

En nu ik het heb over taalgebruik, mag

ik jullie jongevrouwen met nadruk vragen om je nooit over te geven aan vuile, ondeugdelijke praatjes. Het wordt zoveel gedaan en het is zo algemeen gebruikelijk. Je hoeft zulke taal niet te gebruiken. Het laat anderen alleen maar zien dat je woordschat op beperkt is dat je jezelf zonder schuttingtaal niet duidelijk kunt maken. Doe dat niet. Doe dat alsjeblieft niet. Gebruik die smerige taal niet, en ontwijf de naam van de Heer niet.

Wees trouw aan onze eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon. Als al het andere tekort schiet, is onze Heer er om ons te helpen. Hij heeft gezegd: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matteüs 11:28). Jullie hebben allemaal een last te dragen. Laat de Heer je helpen bij het dragen ervan. Hij heeft ook gezegd: 'Neemt mijn juk op u (...), want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matteüs 11:29-30). Hij staat klaar om te helpen – om ieder van ons te helpen – bij het dragen van al onze lasten. Hij houdt zoveel van ons dat Hij in Getsemane uit iedere porie gebloed heeft, en toen heeft toegestaan dat kwade en slechte mannen Hem oppakten, dat ze Hem dwongen om het kruis naar Golgota te dragen, dat Hij onbeschrijfelijk moest lijden toen Hij aan het kruis werd genageld, dat Hij aan het kruis verheven werd en voor ieder van ons stierf.

Hij was de enige volmaakte Mens, zonder smet, die op aarde geleefd heeft. Hij was de Heiland en Verlosser van de mensheid. Door zijn offer, door zijn verzoening, zullen wij allemaal eens verrijzen in de opstan-

ding, en daarna zullen we geweldige kansen krijgen om voort te gaan op de weg van onsterfelijkheid en eeuwig leven.

Hij nodigt ons uit om tot Hem te komen. Hij heeft tegen ieder van ons gezegd: 'Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden' (Matteüs 7:7).

Bid tot de Vader in zijn naam. Niemand van ons kan het alleen af. We hebben hulp nodig, het soort hulp dat we krijgen in antwoord op ons gebed.

Ik weet, jongevrouwen, dat jullie bidden. Ik maak jullie daarvoor mijn compliment. Ik weet dat jullie proberen het evangelie na te leven. Ik weet dat jullie proberen om een eerlijk en deugdzaam leven te leiden, een leven van dienstbaarheid, vriendelijkheid en liefde voor anderen. Ik herhaal: ik weet dat jullie voor ons bidden, en ik verzeker jullie dat wij voor jullie bidden.

Jullie zijn zo belangrijk. Dit werk is zoveel krachtiger door jullie. Als jullie een onzedelijke daad of ander kwaad begaan, wordt de kerk daardoor verzwaakt. Naarmate jullie trouw blijven, wint de kerk aan kracht. Ieder van jullie telt.

Ten slotte wil ik hier nog een gedachte aan toevoegen. Denk niet dat alles verloren is als je over de schreef bent gegaan. De Heer steekt je de helpende hand toe, en er zijn veel bereidwillige handen die hulp zullen bieden. Laat al het kwade achter je. Bid over de situatie, praat met je ouders als dat kan, en praat met je bisschop. Je zult merken dat hij zal luisteren, en dat je hem kunt vertrou-

wen. Hij zal je helpen. Wij staan allemaal klaar om je te helpen.

Bekering is een van de eerste beginselen van het evangelie. Vergeving is een teken van goddelijkheid. Er is hoop voor jullie. Je leven ligt voor je, en het kan vervuld zijn van geluk, zelfs als je in het verleden overtredingen hebt begaan. In dit werk worden mensen gered en geholpen met hun problemen. Dat is het doel van het evangelie.

De profeet Jesaja heeft gezegd:

'Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen. (...) 'Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol' (Jesaja 1:16,18).

Nu is het de tijd, nu, dit uur, om je te bekeren van het kwaad dat je in het verleden hebt begaan, om te vragen om vergeving, om je rug te rechten, en vervolgens met vertrouwen en geloof voort te gaan.

En ten slotte: heb veel plezier in je leven en lach veel. Het leven is er om van te genieten, niet om het alleen maar te verdragen.

Ik laat jullie mijn zegen. Wees er alsjeblieft van overtuigd dat we echt van jullie houden. Wees er alsjeblieft van overtuigd dat we vertrouwen hebben in jullie. Leef het evangelie na, wees trouw aan het geloof, houd je aan de kerk vast, eer jullie ouders, houd van de Heer, en leef als een kind van God. Dat jullie dat mogen doen en heel gelukkig mogen zijn, bid ik met liefde in mijn hart. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zij hebben tot ons gesproken

President Gordon B. Hinckley

'Ik ben dankbaar voor ieder lid van de kerk dat gelovig en getrouw is. We staan samen voor dit werk, als heiligen der laatste dagen, verbonden door onze liefde voor onze Meester, die de Zoon van God is, de Verlosser van de wereld.'

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Met de geboorte van het Kind in Betlehem verscheen er een grote begiftiging, een macht die sterker was dan wapens, een rijkdom die blijvender was dan de munten van de keizer. Dit kind zou de Koning der

koningen zijn en de Heer der heren, de beloofde Messias – ja, Jezus Christus, de Zoon van God.'

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Voortdurende openbaring en leiding voor de kerk worden verschaft door de president van de kerk, die de heiligen nooit zal misleiden (...) Ik bid dat allen acht zullen slaan op de gestadige profetische steun van deze kerk, waardoor Gods woord in deze tijd wordt geopenbaard.'

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf

'Onderhoud het woord van wijsheid. Zoek goede vrienden. Ga trouw naar de kerk. Zoek echt dagelijks hulp in gebed. Ik beloof je dat de weg gemakkelijker zal zijn. Je zult kalm zijn en het leven met vertrouwen tegemoet zien. Je zult voor gevaren gewaarschuwd worden en geleid worden door de influisteringen van de Heilige Geest.'

Ouderling Neal A. Maxwell

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Kinderen hebben vaak hun gedachten en voornemens van hun hart op de Meester gericht. Hoewel ze nog niet volwassen zijn, zijn zulke kinderen wel vol geloof!'

Ouderling Dallin H. Oaks

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Toen ik nog jong was en in de kerk opgroeiende, dacht ik dat de profeet Joseph oud

en statig en afstandelijk was. Maar (...) Joseph Smith (...) was (...) jong, emotioneel, dynamisch en zo geliefd bij en toegankelijk voor zijn mensen dat zij hem vaak "broeder Joseph" noemden.'

Ouderling Richard G. Scott

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'U bent een van Gods edelste scheppingen. Hij wil dat uw leven luisterrijk zal zijn, ongeacht uw omstandigheden. Als u dankbaar en gehoorzaam bent, kunt u alles worden wat God wil dat u wordt.'

Ouderling Henry B. Eyring

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ons gezin kan te weten komen wat God van hen verlangt en om het op zo'n manier te leren dat ze het graag zullen doen. God heeft een gids verschaft. Het is de Heilige Geest.'

Ouderling Earl C. Tingey

van het Eerste Quorum der Zeventig

'In alle nederigheid getuig ik van de heiligheid van de sabbatdag en hoe noodzakelijk het is ons voor te nemen om 's zondags niet te winkelen. Het is een ware wet en een waar gebod van God.'

Bisschop Keith B. McMullin

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

'De Heilige Geest is een persoon van geest. Hij heeft de macht om tot de geest van iedere man, vrouw, jongen of meisje te spreken. Zijn boodschap wordt met absolute zekerheid overgebracht.'

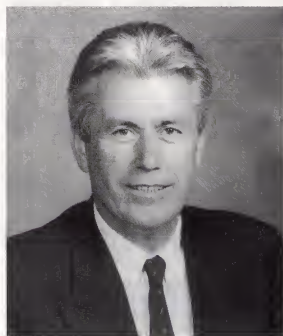
Nieuwe zeventigen tijdens aprilconferentie gesteund

Ouderling Dallas N. Archibald

Ouderling Merrill J. Bateman

Ouderling Dieter F. Uchtdorf

Tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de 166e algemene aprilconferentie zijn er twaalf broeders als lid van de Quorums der Zeventig gesteund.

Ouderling Merrill J. Bateman, die al in november 1995 was geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, na ontheven te zijn als presiderende bisschop en benoemd te zijn als president van de Brigham Young University. De ouderlingen Dallas N. Archibald en Dieter F. Uchtdorf, beiden uit het Tweede Quorum der Zeventig, werden eveneens als lid van het Eerste Quorum der Zeventig gesteund. Tevens is

ouderling Bruce C. Hafén als lid van het Eerste Quorum der Zeventig gesteund.

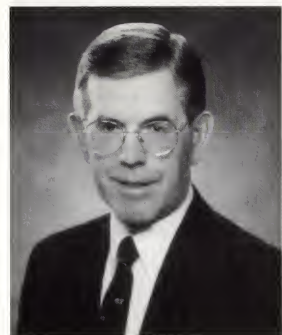
De volgende broeders zijn als nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig gesteund: L. Edward Brown, Sheldon F. Child, Quentin L. Cook, William Rolfe Kerr, Dennis E. Simmons, Jerald L. Taylor, Francisco J. Viñas en Richard B. Wirthlin (zie de beknopte levensbeschrijvingen van ouderling Hafén en de andere nieuwe algemene autoriteiten hierna).

Ouderling Bateman (59) was in juni 1992 in het Tweede Quorum der Zeventig geroepen, waarna hij in april 1994 als

presiderende bisschop is geroepen. In november 1995 is hij in het Eerste Quorum der Zeventig geroepen en benoemd tot president van de BYU. Hij is daar op 1 januari aangetreden.

Ouderling Archibald (57) was in juni 1992 in het Tweede Quorum der Zeventig geroepen en is momenteel werkzaam als president van het gebied Brazilië. Ouderling Uchtdorf was sinds april 1994 lid van het Tweede Quorum der Zeventig; hij is momenteel werkzaam als tweede raadgever in het presidium van het gebied Europa-West.

Ouderling Bruce C. Hafén van de Zeventig

Ouderling Bruce C. Hafén is een nationaal erkend geleerde op het gebied van gezinsrelaties, kinderen en opvoeding. Hij is ervan overtuigd dat 'het noodzakelijk is dat de kerk in deze tijd haar stem laat horen in de wereld'.

De afgelopen 25 jaar heeft ouderling Hafén, die aan de University van Utah is afgestudeerd in de rechten, les gegeven en boeken geschreven over familierecht en over opvoeding. Hij is decaan geweest aan de J. Reuben Clark-faculteit der rechten van de Brigham Young University. 'De visie van het evangelie op het gezinsleven is in onze tijd heel hard nodig,' zegt hij 'zowel in de rechtszaal, het klaslokaal, thuis als over de hele wereld.'

De overtuigingen van ouderling Hafén zijn gevormd door rijke religieuze, opvoedkundige en leidinggevende ervaringen. Hij is regionaal vertegenwoordiger geweest, lid van een bisschop en van een ringpresidium. In 1973 heeft hij geholpen met de oprichting van de faculteit der rechten aan de Brigham Young University, waar hij tevens les gaf. Van 1978 tot 1985 was hij president van het Ricks College. Ieder semester heeft hij ook één klas lesgegeven. In 1989 werd hij hoofd van college, de op één na hoogste leidinggevende functie aan de universiteit. Hij heeft een sleutelrol gespeeld in de recente inspanningen van de BYU om meer aan haar geestelijke en onderwijskundige taak te voldoen.

Tijdens die jaren is hij altijd blijven lesgeven. Steeds meer gebruikte hij zijn rijke religieuze ervaringen als basis voor zijn wetenschappelijke en professionele activiteiten. Een van de onderwerpen die hij bijvoorbeeld heeft bestudeerd, is hoe men de verzoening kan toepassen op alle-daagse ervaringen.

Ouderling Hafén is op 30 oktober 1940 geboren in St. George (Utah). Nadat hij in 1960 was afgestudeerd aan het Dixie

College ging hij naar Duitsland op zending. Na zijn zending studeerde hij verder aan de Brigham Young University. Tijdens een godsdienstles viel zijn oog op Marie Karchner. De twee trouwden op 2 juni 1964 in de St. George-tempel. Ze hebben zeven kinderen en 10 kleinkinderen (een is overleden).

'Er zijn twee zaken die mijn houding in mijn professionele werk en mijn werk in de kerk het meest hebben bepaald,'

zegt ouderling Hafén. 'Eén is gezinsrelaties, in het bijzonder kinderen grootbrengen en het huwelijk. Het andere is de zending en verzoening van de Heiland. Gezien het feit dat de kerk er onlangs opnieuw de nadruk op heeft gelegd dat het belangrijk is om gezinnen en individuen tot Christus te brengen, ben ik er zeker van dat mijn toewijding aan die twee zaken door mijn roeping nog groter zal worden.'

Ouderling L. Edward Brown van de Zeventig

L. Edward Brown is op 18 juni 1937 in Preston (Idaho) geboren. Toen hij veertien was woonde hij in Dubois (Idaho). Op een avond waren zijn vader en hij een kolenschuit aan het laden. Zijn vader hield op met werken, keek Edward aan en zei: 'Ik heb het gevoel dat ik naar huis

moet gaan'. Toen ze thuis waren, trok zijn vader een kostuum aan en wachtte. Een paar minuten later ging de telefoon. Zijn moeder had een ernstig auto-ongeluk gehad.

'Ik kan me nog herinneren hoe ik die avond, toen ik mijn krantenwijk liep, neerknielde in de sneeuw en onze hemelse Vader smeekte het leven van mijn moeder te reddend', zegt ouderling Brown. Zijn moeder bleef in leven, maar was wel invalide. Vanaf dat moment heeft ouderling Brown zich telkens tot zijn hemelse Vader gewend als hij hulp nodig had.

Later, tijdens zijn zending in Korea, dat toen tot het zendingsgebied Verre Oosten-Noord behoorde, werd zijn liefde voor zijn hemelse Vader nog intenser. Op 34-jarige leeftijd keerde ouderling Brown, die op 3 augustus 1960 in de Logan-tempel was getrouwd, samen met zijn vrouw en vijf jonge kinderen (ze kregen uiteindelijk acht kinderen), als zendingspresident terug naar Korea.

Ouderling Brown wilde van het even-gelige onderrichten zijn beroep maken.

Nadat hij afgestudeerd was aan de Utah State University ging hij werken voor de kerkelijke onderwijsinstellingen (CES). Hij haalde zowel zijn kandidaats- als doctoraalexamen aan de University of Kansas. In de 33 jaar die hij voor CES heeft gewerkt, was hij eerst seminarieleerkracht toen institutdirecteur en vervolgens gebiedshoofd in Oost-Idaho. 'Als leerkracht ben ik blij dat we nu in die tijd leven waarin onze geliefde jeugd zich in de Schriften verdiepen.'

Ouderling Brown is drie ambtstermijnen lid geweest van het huis van afgevaardigden van Idaho, alsmede burgemeester van Pocatello en gemeenteraadslid. In de periode dat hij in Pocatello (Idaho) werkte, is hij bisschop van de wijk Alameda 1 geweest en ringpresident van de ring Pocatello Idaho University.

In 1995 werd ouderling Brown geroepen in het gebiedspresidium in het gebied Noord-Amerika- Noordwest. 'Ik ben dankbaar voor die voorbereiding', zo legt hij uit. 'Ik hou van de Heiland. Hij is onze hoop – de hoop van de wereld.'

Ledental van de kerk blijft groeien

Het ledental van de kerk is in 1995 blijven groeien. Aan het eind van vorig jaar waren er 9 340 898 heiligen der laatste dagen. In december 1991 waren dat er nog 8 120 000. Volgens

het statistisch rapport dat tijdens de april-conferentie werd bekendgemaakt, hebben zich in 1995 304 330 bekeerlingen laten dopen. Daarnaast zijn er ook nog eens 71 139 ingeschreven kinderen gedoopt.

Jaar	Ledental
1991	8 120 000
1992	8 406 895
1993	8 696 224
1994	9 024 596
1995	9 340 898

Ouderling Sheldon F. Child van de Zeventig

Sheldon Child heeft al vroeg de waarde van werken geleerd. Hij is geboren op 8 mei 1938. Zijn hele jeugd heeft hij geholpen op de boerderij van zijn ouders in de buurt van Syracuse (Utah) een plaatsje aan het Great

Salt Lake. Met acht jaar gaven zijn ouders hem een kalf om te verzorgen. Toen het kalf werd verkocht, nam Sheldon zorgvuldig zijn tiende van het geld af en gaf dat aan de bisschop. Bij het natellen merkte hij dat hij teveel geld had meegenomen, maar hij gaf het toch allemaal aan de bisschop. Als kind al was Sheldon vrijgevig in wat hij de Heer gaf, een eigenschap die hij zijn hele leven heeft behouden.

Ouderling Child studeerde aan de Utah State University en de University of Utah. In 1957 trouwde hij in de Salt Lake-tempel met Joan Haacke. Hij ging bij zijn broer werken in de winkel van R. C. Willey. Met z'n tweeën leidden ze deze winkel in huishoudelijke apparaten. In de loop der jaren groeide de kleine winkel dankzij de broers uit tot een keten van zeven woninginrichtingszaken.

In die jaren van hard werken hadden roepingen in de kerk altijd de hoogste prioriteit voor broeder Child. In de wijk Syracuse 2 is hij als quorumpresident

ouderlingen en als bisschop werkzaam geweest. Later werd hij als ringpresident van de ring Syracuse geroepen. In die jaren waarin broeder Child zoveel ervaring binnen de kerk heeft opgedaan, besteedde hij ook veel tijd aan vrijwilligerswerk en het grootbrengen van zijn zes kinderen. De meeste vreugde beleefte hij binnen het gezin, zegt hij.

Een van de hoogtepunten in zijn kerkelijke loopbaan was zijn roeping als president van het zendingsgebied New York. Nadat hij zijn zending had volbracht, verhuisde het gezin naar Salt Lake City zodat broeder Child dichter bij zijn werk woonde. Niet lang na zijn terugkeer aanvaardde hij een roeping als gebiedsautoriteit in het gebied Utah-Noord. Over zijn recente roeping in het Tweede Quorum der Zeventig heeft ouderling Child gezegd: 'Ik hou van de Heer en heb een sterk getuigenis van het evangelie van Jezus Christus. Ik wil altijd bezig zijn met datgene wat de Heer van mij verwacht.'

Ouderling Quentin L. Cook van de Zeventig

Ik kan me niet herinneren ooit niet in het evangelie geloofd te hebben', zegt Quentin L. Cook, die, Harry Emerson Fosdick parafaserend, gelooft dat 'als je het ene uiteinde van een stok oppakt, je het andere uiteinde óók oppakt'. Al vroeg in zijn leven omarmde hij het evangelie,

en sindsdien heeft zijn getuigenis hem gedreven tot de toewijding waarvan hij in zijn leven blij heeft gegeven.

Quentin is op 8 september 1940 geboren in Logan (Utah) als een van de drie kinderen van Bernice en J. Vernon Cook.

Toen Quentin vijftien was, ontstond voor hem het zelfde dilemma als voor zijn broer: op zending gaan of medicijnen studeren. 'We bespraken het samen', zegt ouderling Cook. 'Was een zending gewoon iets goeds dat je kunt doen, of was het iets dat je moet doen omdat het evangelie waar is? Mijn broer koos een zending, en die denkwijze is een belangrijk punt van ommekeer in mijn leven geworden.'

Nadat Quentin van 1960 tot en met 1962 een zending had vervuld in Engeland, trouwde hij op 30 november 1962 in de Logan-tempel met zijn liefde van de middelbare school, Mary Gaddie. In 1963 studeerde hij af aan de Utah State University, en in 1966 voltooide hij zijn rechtenstudie aan de Stanford Law School.

Het gezin ging, met drie kinderen, uiteindelijk in Hillsborough (Californië)

wonen, waar de Cooks zich onderdempelden in werk voor het gezin, de kerk, een carrière en de plaatselijke gemeenschap. Als gevolg van zijn toewijding aan zijn carrière, was ouderling Cook 27 jaar werkzaam als bedrijfsjurist en drie jaar als president van California Healthcare Systems. Zijn toewijding aan de plaatselijke gemeenschap leidde tot 14 jaar vrijwilligerswerk als stadsadvocaat. En zijn toewijding aan de kerk leverde 15 jaar dienstbetoon op in het presidium van de ring San Francisco, vervolgens als regionaal tegenwoordiger, en later als gebiedsautoriteit in het gebied Noord-Amerika-West.

'In mijn leven heeft het oppakken van het ene uiteinde van de stok altijd betekend dat ik óók het andere uiteinde oppakte', zegt ouderling Cook, die al vroeg een stevige greep op het evangelie van Jezus Christus had, wat resulteerde in een leven vol goede werken, en toewijding aan zijn toekomstig dienstbetoon als lid van de Zeventig.

Ouderling Wm. Rolfe Kerr van de Zeventig

Dienstbetoon is de tweede natuur van ouderling Wm. Rolfe Kerr, die onlangs geroepen is in het Tweede Quorum der Zeventig. Hij heeft uitgelegd dat werken in de kerk en voor de samenleving iets is dat hij heeft geleerd van zijn toegewijde ouders. Het verlangen om te dienen is een erfgoed dat hij graag aan zijn kinderen zou willen nalaten.

'Ik ben van nature erg begaan met de wereld om me heen', zegt hij. Maar als hij stil staat bij het belang van zijn nieuwe roeping en de uitdagingen die deze roeping met zich mee zullen brengen, gebruikt hij het woord *overweldigd* – en vervolgens herhaalt hij: 'Ik voel me overweldigd door het respect dat ik heb voor de algemene autoriteiten en besef heel goed dat ik nog veel moet leren.'

Broeder Kerr heeft carrière gemaakt in het onderwijs waar hij leidinggevende functies had. Hij heeft gewerkt aan de Utah State University, het Weber State College (nu ook een universiteit), de University of Utah, het Dixie College (als president) en de Brigham Young University. Toen hij in 1993 als zendingspresident werd geroepen was hij commissaris voor hoger onderwijs van de staat Utah. Hij blijft tot juli zendingspresident van het zendingsgebied Dallas (Texas).

Ouderling Kerr is op 29 juni 1935 in Tremonton geboren en groeide op een boerderij op. Hij haalde zijn kandidaats-examen landbouw aan de Utah State University en was van plan de rest van

zijn leven boer te blijven – totdat hij na zijn dienstdag een baan aangeboden kreeg als coördinator studentenactiviteiten aan Utah State University. Later haalde hij zijn doctoraal-examen huwelijks- en gezinsrelaties en promoveerde in de opvoeding.

Na zijn zending in de Britse Zending ontmoette hij Janeil Raybold aan de Utah State University. Op 15 september 1960 trouwden ze in de Logan-tempel. De familie Kerr heeft zes kinderen.

Ouderling Kerr is ringpresident geweest, heeft verschillende keren in een bisschop gezeten en was lid van het algemeen presidium van de zondagsschool. In de jaren zending heeft hij twee jaar meegewerkt aan de oprichting van de Latter-day Saint Student Association.

Terughikkend op de vele kansen die hij in zijn leven heeft gehad om te dienen, zegt ouderling Kerr dat hij dankbaar is voor de ervaringen die ertoe hebben geleid dat hij 'veel van de Heiland houdt en een blijvend getuigenis van het evangelie heeft gekregen. Dat zal altijd aan de basis staan van alles wat ik in de toekomst nog kan doen.'

Ouderling Dennis E. Simmons van de Zeventig

De Heer heeft iedere belangrijke deur in mijn leven geopend', zegt ouderling Dennis E. Simmons, die onlangs tot het Tweede Quorum van de Zeventig is geroepen. 'Ieder maatschap-

pelijk streven, iedere belangrijke activiteit, al het goede in mijn leven is beïnvloed door mijn ervaringen binnen het evangelie en door mijn getuigenis.'

Ouderling Simmons is op 27 juni 1934 in Beaver Dam (Utah) geboren. Hij trouwde op 15 oktober 1953 met Carolyn Thorpe in de Logan-tempel. Nadat hij aan de Utah State University de bevoegdheid had gehaald om muziekles te geven, was hij twee jaar de officier aan de legerbasis bij Livermore (Californië) die belast was met sporttraining. Daarna gaf hij twee jaar les in Tremonton (Utah). Vervolgens verhuisde hij met zijn gezin naar Las Vegas (Nevada) waar ouderling Simmons voor een groot aannemer werkte op het terrein voor nucleaire proeven in Nevada. In 1965 verhuisde het gezin naar Washington D.C.. Daar studeerde ouderling Simmons af in de rechten aan de George Washington University en werkte als juridisch assistent van een senator van Nevada.

Niet lang na zijn terugkeer in Las Vegas waar hij inmiddels zijn vak uitoefende, werd Dennis Simmons geroepen als bisschop. In 1977 werd hij ringpresident. In de periode dat hij ringpresident was, gaf hij ook nog de cursus evangelieleer in zijn wijk en was hij trainer van het volleybalteam. In 1986 keerde hij met zijn vrouw terug naar Washington D.C., waar ouderling Simmons de eerste president werd van het zendingsgebied Washington D.C.-Noord. 'Onze zending was de geweldigste ervaring van ons leven', zegt hij.

Ouderling Simmons houdt van zang en heeft verscheidene jeugd- en ringkoren geleid. Zijn vrouw en hij hebben zes kinderen en acht kleinkinderen.

Toen hij in het Quorum der Zeventig werd geroepen, was hij gebiedsautoriteit.

'Ik weet dat Jezus de Christus is', zegt hij. 'Hij liet op ons en zorgt voor ons. Ik heb een sterk getuigenis dat president Hinckley Gods vertegenwoordiger op aarde is en dat God zichzelf heeft aangewezen.'

Ouderling Jerald L. Taylor van de Zeventig

Als boer moesten we op de Heer vertrouwen', zegt ouderling Jerald L. Taylor. Hij is opgegroeid in de nederzetting Colonia Dublan in Chihuahua (Mexico), die door heiligen der laatste dagen is gesticht. 'We hadden geen diepe bronnen voor de irrigatie van het

land en daarom moesten we op kunstmatige meren vertrouwen. Als ze niet volgeregd waren, hadden we niet genoeg water. Ik kan me herinneren hoe we in het gezin en met de wijk vastten en dat daar geweldige zegeningen uit voort zijn gekomen.'

Ouderling Taylors overgrootvader was met zijn wagen vlak achter Brigham Young de Salt Lake Valley ingerezen. Zijn grootvader was een van de stichters van de nederzetting Colonia Juarez (Mexico). Ouderling Taylor is op 22 maart 1937 in Colonia Dublan geboren. Hij heeft daar zijn hele leven gewoond, behalve toen hij studeerde en op zending was. Zijn moeder overleed toen hij drie was. Zijn vader hertrouwde met een weduwe die negen kinderen had, waardoor er vijftien kinderen in het gezin waren. 'Ik vind het een zegen dat ik twee moeders heb gehad', zegt ouderling Taylor. 'Ik ben gesterkt door het vertrouwen, het geloof en de liefde van zoveel broertjes en zusjes.'

Jerald Taylor heeft zijn studie aan de Brigham Young University onderbroken

om op zending te gaan naar Argentinië. Hij is afgestudeerd aan de BYU in vee fokkerij. Kort daarvoor ontmoette hij zijn vrouw, Sharon Willis, met wie hij op 5 juli 1963 in de Manti-tempel is getrouwd. De familie Taylor heeft zes kinderen en vier kleinkinderen. Ouderling Taylor heeft als vee fokker en appelteler gewerkt.

Hij is gemeentepresident, president van de ringzending, ringsecretaris en ringpresident geweest. In 1986 werd hij zendingspresident van het zendingsgebied Santiago-Zuid (Chili). Nadat hij was teruggekeerd in Mexico werd hij als bisschop en later als regionaal vertegenwoordiger geroepen. Toen hij geroepen werd in het Tweede Quorum der Zeventig was hij gebiedsautoriteit.

'Ik ben dankbaar voor mijn erfgoed', zegt ouderling Taylor. 'De mensen in de nederzettingen hebben mij laten zien wat opoffering en gehoorzaamheid inhouden. Ze zijn heel behulpzaam geweest. De kerk is alles voor me. Ik ben dankbaar voor het evangelie.'

Elder Francisco J. Viñas van de Zeventig

Dienstbetoon heeft alles te maken met onze hemelse Vader kennen en zijn kinderen liefhebben', zegt Francisco J. Viñas.

'Al het belangrijke dat mijn vrouw en ik in dit leven hebben geleerd, is door dienstbetoon gekomen', zegt hij. 'In te

hebben we een groot deel van ons getuigenis ook gekregen door de Heer te dienen.'

Ouderling Viñas is dankbaar dat het evangelie hem gelegenheden heeft geboden om bij zijn dienstbetoon aan anderen zijn getuigenis uit te dragen. Hij is gebiedsautoriteit geweest, drie keer regionaal vertegenwoordiger, ringpresident, bisschop, en zendingspresident in Argentinië.

In Spanje, waar Francisco op 28 december 1946 geboren is, is hij sinds 1993 voor het Church Educational System (CES) werkzaam geweest als overziener voor zijn land. Zijn opdracht daar hield een soort thuiskomst in voor ouderling Viñas, want zijn ouders waren in 1948 naar Paraguay geëmigreerd. En voordat ze zich twee jaar later in Montevideo (Uruguay) vestigden, hadden ze zich laten dopen.

Tijdens zijn jeugd in Montevideo is ouderling Viñas erg van basketbal gaan houden, en uiteindelijk speelde hij dan ook in de professionele basketbalbond

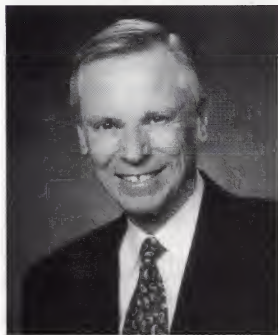
van zijn land, terwijl hij ondertussen tevens werkzaam was als bisschop.

Voordat hij in 1977 voor het CES als leider van het instituut ging werken in Montevideo, had ouderling Viñas een leidinggevende functie in de productie-kostenbeheersing van de firma Bayer, waarna hij in dienst trad van de afdeling financiën van de kerk in Uruguay. Later werd hij coördinator van het CES voor Uruguay.

Op 30 december 1966 trouwde ouderling Viñas in Montevideo met Cristina Gaminara. In 1974 werden zij in de Salt Lake-tempel aan elkaar verzegeld. Vanwege het veeleisende beroeps- en vrijwilligerswerk dat ouderling Viñas voor de kerk doet, buiten zijn vrouw en hij hun tijd met hun drie kinderen zo goed mogelijk uit.

'Al mijn roepingen hebben bijgedragen tot mijn voorbereiding op deze nieuwe gelegenheid om in dienst van de Heer te werken, maar ik ben vooral dankbaar voor de invloed en leringen van de algemene autoriteiten', zegt hij. 'Zij zijn mannen van God.'

Ouderling Richard B. Wirthlin van de Zeventig

Ouderling Richard B. Wirthlin heeft bijna dertig jaar opinieonderzoek gedaan. Zijn werk heeft hem gesterkt in zijn overtuiging dat de oplossingen voor de problemen in de wereld gevonden kunnen worden in het evangelie van Jezus Christus.

'Door mensen te adviseren en marktonderzoek te doen, wordt duidelijk hoe verward, vertwijfeld en ontmoedigd veel

mensen zijn', zegt ouderling Wirthlin, directeur van Wirthlin Worldwide. 'Alleen door de beginselen en gebruiken van het evangelie te aanvaarden kunnen we ware vrede vinden.'

Ouderling Wirthlin, broer van ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft in twee ringpresidium's gewerkt en is hogeraadslid en bisschop geweest. Tot voor kort was hij regionaal vertegenwoordiger.

Ouderling Wirthlin is op 15 maart 1931 in Salt Lake City geboren. Van 1951 tot 1953 is hij op zending geweest in Zwitserland en Oostenrijk. Na zijn zending is hij in dienst geweest. Vervolgens heeft hij aan de University of Utah zijn kandidaatsexamen economie en zijn doctoraalexamen economie en statistiek gehaald. Later is hij in Berkeley aan de University of Californië gepromoveerd in de economie.

Op 23 november 1956 is ouderling Wirthlin in de Salt Lake-tempel met Jeralie Mae Chandler getrouwd. Hij vindt dat de toewijding van zuster Wirthlin aan hem en hun acht kinderen een grote zegen voor zijn gezin is geweest.

In 1969 heeft ouderling Wirthlin zijn eigen enquêtebureau in Los Angeles

opgericht. Daarvoor was zijn werk al onder de aandacht gekomen van de gouverneur van Californië, Ronald Reagan. Reagan vroeg hem zijn enquêteur te worden voor diens herverkiezingscampagne in 1972. Later vroeg Reagan hem een strategie te bedenken voor zijn campagne voor de presidentsverkiezingen in 1980 en 1984. Omdat ouderling Wirthlin het verlangen had om meer tijd met andere familieleden door te kunnen brengen en omdat hij graag in de buitenlucht is om bijvoorbeeld te skiën of paardrijden, besloten hij en zijn gezin in 1995 terug te gaan naar Utah. Ze hadden 14 jaar in Washington D. C. gewoond.

Ouderling Wirthlin kijkt uit naar de nieuwe mogelijkheden die hij zal krijgen om anderen zijn getuigenis te geven. Als jonge zendeling in Zwitserland zag hij al hoe de waarheden van het evangelie van Jezus Christus gemoedsrust en vreugde brachten in het leven van hen die haar beginselen naleefden. 'Zulke ervaringen maken het makkelijk om anderen over het evangelie te vertellen. Het is een boodschap van ware vreugde en vrede en die hebben we in onze tijd hard nodig.'

S. MONROE HART

Steven Monroe Hart, *Het tuingraf*

Ziet, zij zullen Hem kruisigen; en nadat Hij drie dagen lang in het graf zal hebben gelegen, zal Hij uit de doden opstaan, en er zal geneezing onder zijn vleugelen zijn; en allen, die in zijn naam zullen geloven, zullen zalig worden in het koninkrijk Gods' [2 Nephi 25:13].

E lke tempel die gebouwd wordt door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een uiting van het getuigenis van dit volk dat God, onze hemelse Vader, leeft, dat Hij een plan heeft dat al zijn zoons en dochters, door alle eeuwen heen, tot zegen is, en dat zijn geliefde Zoon, Jezus Christus (...) de Heiland en Verlosser van de wereld is, wiens zoenoffer eeuwig leven mogelijk maakt voor een ieder die het evangelie aanvaardt en naleeft' – president Gordon B. Hinckley

VERSLAG VAN DE 166E APRILCONFERENTIE
VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN